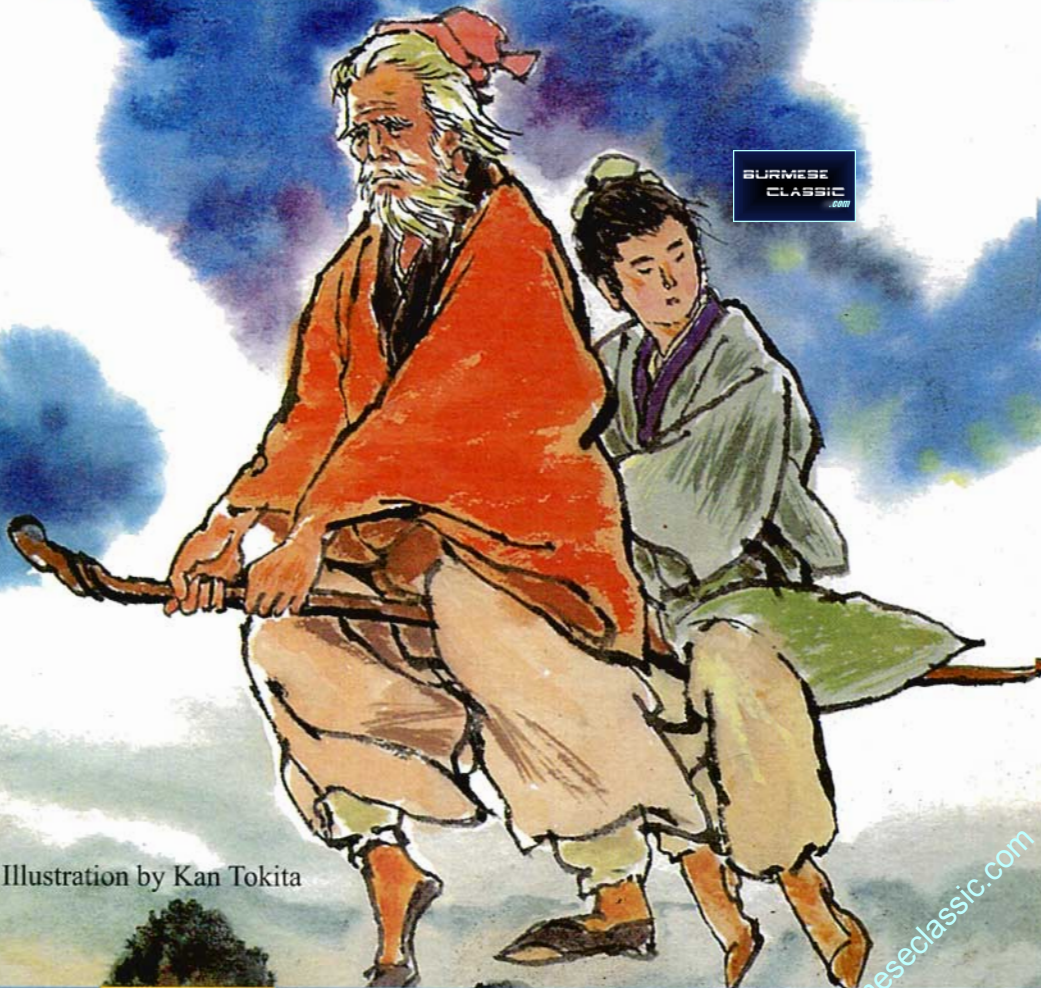

အကုတဂါဝ ရယူးနိုစုကဲ ၏
ဝတ္ထုတိုများ

သင်းသင်းနိုင်

Akutagawa Ryuunosuke Short Stories

BURMESE
CLASSIC
.com

Cover Illustration by Kan Tokita

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးယူဆီနဲရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက် ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှု နိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

Akutagawa Ryuunosuke Short Stories

Text by Akutagawa Ryuunosuke

Published in Myanmar by The Daido Life Foundation, 2012
The Myanmarese Publication arranged by Quality Publishing House.

© Myanmarese Edition: The Daido Life Foundation
© Myanmarese Text : Katouda Thinn Thinn Naing
All rights reserved.

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၀၆၉၀၉၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၄၂၀၁၂၁၀

တည်းဖြတ်ခြင်း

တည်းဖြတ်သူ > ဦးကျော်ရွှေ (ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ)
(Mr. Shizuo Katouda)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၁၂၊ ဇေဖော်ဝါရီလ)
အုပ်ရေ > ၂၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီ > ဓလျာဝင်းထက်
ကွန်ပျူတာစာပီ > Quality
အတွင်းဖလင် > Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ယဉ် (ဇေမျှမော်) ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂-ခ)၊
ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

တန်ဖိုး > စာပေဒါန

၈၉၅.၈၃

သင်းသင်းနိုင်(မြန်မာပြန်)

အကုတင်ဝရယူမှုနှင့်စာပေတိုက်များ/ သင်းသင်းနိုင်(မြန်မာပြန်) - ရန်ကုန်၊

Quality Publishing House၊ ၂၀၁၁။

၂၀၆ - စာ၊ 15.25 x 21.5 စင်တီ။

(၁) အကုတင်ဝရယူမှုနှင့်စာပေတိုက်များ

မာတိကာ

“ဂျပန်ကြေးမုံပြင် အစီအစဉ်” စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာစာ	၆
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့	၉
Akutagawa Ryuunosuke နှင့် ဂျပန်စာပေ	၁၅
ဘာသာပြန်သူ၏အမှာစာ	၂၀
ဘာသာပြန်သူ သင်းသင်းနိုင်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်	၂၇
၁။ ပင့်ကူချည်မျှင် (Kumo no Ito)	၃၅
၂။ ဒူဖီရွန်း (Toshisyun)	၄၇
၃။ အာဂုနီဟုန်းနတ် (Aguni no Kami)	၈၁
၄။ ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး (Rashoumon)	၁၀၈
၅။ နှာခေါင်းကြီး (Hana)	၁၂၉
၆။ ကံကြမ္မာ (Un)	၁၅၁
၇။ ခဲစနှင့် မိုရိုတိုး (Kesa to Moritoo)	၁၇၈

အကုတင်ဝရယူမှုနှင့်စာပေတိုက်၏ ဝတ္ထုတိုများ

သင်းသင်းနိုင်(မြန်မာပြန်)

Akutagawa Ryuunosuke Short Stories

“ဂျပန်ကြေးမုံပြင် အစီအစဉ်”
စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာစာ
Japanese Mirror's Series

အာရှနိုင်ငံ အသီးသီး၌ “ဂျပန်” နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမိုနားလည် သဘောပေါက်စေရန်ရည်ရွယ်၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သမိုင်း ကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်သော ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ စာပေကျမ်းဂန် များအား အာရှနိုင်ငံ အသီးသီး၏ ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေ ခြင်းကို ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ အစပြုပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ ဂျပန်စာပေ ကျမ်းဂန်များကို အာရှနိုင်ငံ အသီးသီး၏ ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် မျက်မှောက်ခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတို့ကို သိရှိနားလည်စေလိုခြင်း

ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ထိုအကြောင်းအရာများ၏ ကျောထောက်နောက်ခံ ဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးက ဂျပန်အကြောင်း လေ့လာနေသော သုတေသီများ၊ သာမန်အရပ်သူအရပ် သားများက ဂျပန်နိုင်ငံအပေါ် နားလည်မှု ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ရလာစေရန် ဖြစ် ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံက လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သော သမိုင်းကြောင်း လမ်း ခရီးကို အကိုးအကားပြုပြီး (သို့မဟုတ်) မပြုသင့် မမှားသင့်သော အ ကြောင်းအရာအပေါ် နောင်တရခြင်း အဆုံးအမ ဖြစ်စေပြီး အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် အကျိုးသက်ရောက်စေရန် မျှော်လင့်ချက် ထားရှိပါသည်။

ဤဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း အစီအစဉ်ကို Japanese Mir- ror (ဂျပန်ကြေးမုံ) ဟု ခေါ်ဆိုထားပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဂျပန်စာအုပ် ဖြစ်သော အကုတင်ဝ - ရယူးနိုဘုကဲ (Akutagawa Ryuunosuke) ကို ဒေါ်သင်းသင်းနိုင်က ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဆို ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၌ The Daido Life Foundation (DLF) အနေဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (DLF) အနေနှင့် ယခုတစ်ကြိမ် သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စတုတ္ထမြောက် ဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်ဝတ္ထုတိုစာအုပ်အနေဖြင့် မြောက်မြားလှစွာသော အကောင်း ဆုံး စာပေလက်ရာများကို ရေးသား ချန်ထားရစ်ခဲ့သော ဂျပန်စာရေး ဆရာကြီး Akutagawa Ryuunosuke ၏ ကျော့ရှင်းလှပပြီး ရှေ့သ မျိုးစုံ ကြွယ်ဝသောသူ၏ ရေးသားပြောဆိုပုံကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ

၈ □ သင်းသင်းနိုင်

ခံစားနိုင်ခြင်းနှင့်အတူ ထက်မြက်သော သူ၏ ဝေဖန်ရေး အပြုသဘော
စိတ်ဓာတ်၊ ပြီးတော့ ဟာသဉာဏ်ရွှင်ရွှင် ရေးသားဖွင့်ဆို ဖော်ထုတ်ထားခဲ့
သော လူ့ဘဝ၏ အသွင်အပြင်၊ အနေအထား၊ လှုပ်ရှားတွေးခေါ်ပုံတို့ကို
နားလည်သဘောပေါက်နိုင်မည် ဆိုပါက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ပါ
သတည်း။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
The Daido life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီရန်ပုံငွေအဖွဲ့

The Daido Life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့

- ၁။ တည်ထောင်သောနှစ် - ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ။
- ၂။ ဥက္ကဋ္ဌ - Tetsuhiro Kida
- ၃။ ရုံးတည်နေရာ - 1-2-1 Edobori,
Nishi - ku, Osaka,
550-0002, Japan.

၄။ ရည်ရွယ်ချက်
ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံ ဖောင်ဒေးရှင်း (The Daido Life Foundation) သည် ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ (Daido Life Insurance Company) ၏ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်မှု အနှစ် (၈၀) မြောက် နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ရည်

ရွယ်ချက်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အခြားနိုင်ငံများအကြား ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်သော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ရေး၊ သို့မဟုတ် တိုးတက်ရေးကို ဦးတည်သော အကူအညီပေးမှုများ ဆောင်ရွက်ရင်း နိုင်ငံအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို ပိုမိုတိုးတက်လာစေရန်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတကာ ထိတွေ့မှု ရင့်ကျက်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

၅။ တည်ထောင်မှုခံယူချက်

အသက်အာမခံ လုပ်ငန်းဟူသည်မှာ အတူတကွ နေထိုင် တိုးတက်မှု အပြန်အလှန် ရိုင်းပင်းကူညီမှုဟူသော လူသား၏ မြင့်မြတ်သော ခံယူချက် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် လုပ်ဆောင်ရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီတည်ထောင်ပြီးစကတည်းက ဤခံယူချက် အပေါ်အခြေခံ၍ လုပ်ငန်းများကို ကြိုးစား တိုးချဲ့ပေးခြင်းဖြင့် ပြည်သူ့ပြည်သားများ၏ လူမှုရေး ကျောထောက်နောက်ခံများ တိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ကုမ္ပဏီသည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးပြုသော ကဏ္ဍဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် ပညာသင်ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ဆေးပညာ သုတေသနလုပ်ငန်း ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ကျန်းမာရေး ဆေးစစ်ခြင်း စသည့် DLF ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေခဲ့သည်။

ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ တည်ထောင်မှု နှစ် ၈၀ မြောက် (၁၉၈၂ ခုနှစ်) နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၂၀ ရာစု၏ ကုမ္ပဏီပုံစံအသစ်ကို ဖော်ဆောင်သည့် အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံ ဖောင်ဒေးရှင်းကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုးတက်ရန် အထူးအရေးပါသည့် ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တိုးတက်မှုကို မျှော်မှန်း၍ ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးပြုရန် ရည်ရွယ်ကာ ဖောင်ဒေးရှင်းကို ထူထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၆။ အဓိကလှုပ်ရှားမှုများ

- (၁) ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံမှဒေသဆိုင်ရာသုတေသနဆု (Area Studie's Prize) ပေးခြင်း

နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်းနှီးရန် အခြေခံ လိုအပ်ချက်တစ်ခုမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒေသစုံနှင့် ဆက်စပ်သော ပညာရေးဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းများကို ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်သော ဆုဖြစ်၍ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဌာနအဖွဲ့အစည်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆုပေးနေပါသည်။

(၂) ဘာသာပြန်စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း

(က) အာရှနိုင်ငံများ၏ခေတ်သစ်စာပေများကိုဂျပန်ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း (Asia Gendai Bungei Series)

အာရှနိုင်ငံများ၏ ခေတ်သစ်စာပေ (ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ စကားပြေ၊ ဆောင်းပါး၊ ပြဇာတ်၊ စာပေဝေဖန်မှု) များထဲမှဂျပန်နိုင်ငံနှင့်မိတ်ဆက်ပေးရန်သင့်လျော်သောစာပေများကိုရွေးချယ်ကာဘာသာပြန်ဆိုခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး၊ ယနေ့ အာရှနိုင်ငံတို့၏ သွင်ပြင်ကို ယင်းနိုင်ငံအသီးသီး၏ စာပေမှတစ်ဆင့် သဘောပေါက် နားလည်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်သည်။

(ခ) အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတို့၏ဘာသာစကားဖြင့်ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း (Japanese Mirror's Series)

အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ စာအုပ်များကို အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားသို့ ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်းကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှစ၍ အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ သမိုင်း၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပြဿနာလူပုဂ္ဂိုလ်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိစသည်တို့ကိုမိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့်ဂျပန်နိုင်ငံ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် သမိုင်းကြောင်းလမ်းခရီးကို အကိုးအကားပြုပြီး၊ သို့မဟုတ် မပြုသင့်၊ မမှားသင့်သော အကြောင်းအရာအပေါ် နောင်တ

ရခြင်း အဆုံးအမဖြစ်စေပြီး၊ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် နားလည်မှု ပိုမိုသိရှိသဘောပေါက် နားလည်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်ဂျပန်အကြောင်းလေ့လာနေသောအာရှနိုင်ငံမှသုတေသီများ၊ ဂျပန်ပြည်သူ ပြည်သားများအတွက် ဂျပန်အကြောင်း ပိုမိုသိရှိနိုင်စေရန်အတွက်လည်း ဖြစ်သည်။

(၃) နိုင်ငံခြားသားကျောင်းသားများကိုခိုင်ဒိုအသက်အာမခံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေးပေးခြင်း

နိုင်ငံခြား ကျောင်းသားများကို ထောက်ပံ့ပေးခြင်းဖြင့် အနာဂတ်ကာလတွင် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ပိုမိုတိုးတက်စေရေးအတွက် အကျိုးပြုသူများအဖြစ် ကြီးပြင်းလာစေနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖောင်ဒေးရှင်းက အသိအမှတ်ပြုသော အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများရှိ တက္ကသိုလ် (ဘွဲ့လွန်တက္ကသိုလ် အပါအဝင်) များတွင် ပညာသင်ကြားနေကြသော ထိုနိုင်ငံ၏ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ပညာသင် ထောက်ပံ့ကြေး ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤစနစ်ကို အစီအစဉ်အလိုက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ရုပ်သိမ်းသွားပါမည်။

(၄) ဂျပန်စာအုပ်များလှူဒါန်းခြင်း

ဂျပန်ဘာသာ လေ့လာမှု တိုးတက်စေရန်နှင့် နိုင်ငံတကာ အချင်းချင်း နားလည်ရင်းနှီးမှု တိုးတက်စေရန် ဂျပန်ဘာသာဌာနရှိသော တက္ကသိုလ်များသို့ ဂျပန်ဘာသာ စာအုပ်စာတမ်းများကို လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

(၅) ကျောင်းထောက်ပံ့မှုပေးခြင်း

အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများရှိ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အတွက် ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံဖောင်ဒေးရှင်း၏ ရန်ပုံငွေဖြင့် တည်ဆောက်ပေးခဲ့သော ကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း စသည်တို့ကို အဓိကထား၍ စာအုပ်၊ ကျောင်းသုံးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းပေးနေသည်။

ဤအစီအစဉ်ကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလက အပြီးသတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

Author's Photo:
Courtesy of The Museum
of Modern Japanese
Literature

Akutagawa Ryuunosuke နှင့် ဂျပန်စာပေ

Akutagawa Ryuunosuke သည် ခရစ်နှစ် ၁၈၉၁ ခုနှစ်က တိုကျိုမြို့မှာ ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သွားပြီး၊ ထိုစိတ်ဝေဒနာ ခံစားချက်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကြီး Akutagawa သည် တတိယအလယ်တန်းကျောင်း (အဟောင်း)၊ ပထမ အထက်တန်းကျောင်း (အဟောင်း) တို့မှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး၊ တိုကျို အင်ပါယာတက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ Akutagawa သည် အလယ်တန်း အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းက တည်းက စာပေ၊ ဝတ္ထုတို ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ပြီး၊ ဂျပန် Edo ခေတ် ခရစ်နှစ် (၁၆၀၇ - ၁၆၅၇) စာပေ၊ Meiji ခေတ် (မေဂျီခေတ်) ခရစ်နှစ် (၁၈၆၈ - ၁၉၁၁) အတွင်း စာပေများကို အထူးစိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ Akutagawa အနေဖြင့် ထူးခြားခဲ့သော အချက်များမှာ သူ့အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းဘဝကတည်းက၊ မေဂျီခေတ်က ဂျပန် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားခဲ့သော ကမ္ဘာကျော် အနောက်နိုင်ငံများ၏ စာကောင်းပေကောင်းများဖြစ်ကြသည့် ဥပမာ - Norway နော်ဝေး၏ Henrik Ibsen ဟင်နရီကီအင် (ခရစ်နှစ် ၁၈၂၈ - ၁၉၀၆)၊ France ဖရန်၏ Anatole France အနာတိုလ်ဖရန် (ခရစ်နှစ် ၁၈၄၄ - ၁၉၂၄)၊ Russia ၏ Ivan Sergeyevich Turgenev အိဗန် ဆာရီရီချ် တာဂျီနီဗ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၁၈ - ၁၈၈၃) အထူးသဖြင့် Sweden ၏ Johan August Strindberg ဂျီဟန် သြဂုတ် စထင်ဂီဘာဗ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၉၄ - ၁၉၁၂)၊ France ၏ Chares Baude Laire ဝေါဒီလေရယ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၂၁ - ၁၈၆၇)၊ Britain ဗြိတိသျှ၏ Oscar Wilde အော်စကာ ဝီလ်ဒ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၃၄ - ၁၉၀၀) စသည့် စာပေပညာရှင်များ၏ စာကောင်းပေမွန် အကောင်းဆုံး လက်ရာများကို အကောင်းဆုံးစာပေများကို ဖတ်ရှုအစွဲအလန်းကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ Akutagawa သည် ဂျပန်စာပေ ပညာရှင်များစွာ ရှိသည့်အနက်၊ ဆရာကြီး Natsume Soseki နတ်ဆုမဲ့ဆိုးဆွဲကီ (ခရစ်နှစ် ၁၈၆၇ - ၁၉၁၆) ၏ ဂျပန်ခေတ်သစ်စာပေကို အထူးတလည် အလေးစားထားပြီး၊ သူ၏ ဆရာသမားကြီး နေရာမှာထား၍ တပည့်ခံယူပြီးသည့်နောက် Natsume ၏ ဆိုဆုံးမချက်များကို နာခံကျင့်သုံး လက်ခံပြီး မိမိ၏ စာပေလမ်းကြောင်း တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရရှိလာစေရန်၊ အားသွန် ခွန်စိုက်လုံ့လထုတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

Akutagawa က ခရစ်နှစ် ၁၉၁၆ ခုနှစ် (ဂျပန် Taisho တိုင်းရှိုးခေတ် (၅) နှစ်) အချိန်ကာလတွင် “နာခေါင်းကြီး” ဝတ္ထုတိုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့်အခါ၌ စာရေးဆရာကြီး Natsume က သူ့အား ချီးကျူးထောပနာ ပြုပေးခဲ့သောကြောင့် Akutagawa သည် ထိုအချိန် ကာလက စတင်ပြီး ဂျပန်စာပေလောကတွင်းသို့ အစပြု ခြေလှမ်းဝင်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ Akutagawa ၏ စာပေလက်ရာများထဲမှ “Rashoumon ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး” ဝတ္ထုတိုသည် ဂျပန် (Heian) ဟဲအိအန်ခေတ် (ခရစ်နှစ် ၇၉၄ - ၁၁၉၁) ၁၂ ရာစုခေတ် အစပိုင်း တုန်းက ရေးသားခဲ့သော “ရှေးရှေးကာလတုန်းက ပုံပြင်ဝတ္ထုများ” အထဲမှ မူရင်းနဂိုပုံပြင်ကို ယူကာ၊ Akutagawa ခေတ်သစ်ပုံဝတ္ထု ဟု ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးသားလိုက်သည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

Kesa to Moritoo “ခဲနှင့် မိုရိတိုး” ဝတ္ထုတိုမှာမူ Akutagawa က (Kamakura) ကာမာကုရခေတ် (ခရစ်နှစ် ၁၁၉၂ - ၁၃၃၃) ၁၃ ရာစုနှစ် နောက်ပိုင်းက ရေးသားခဲ့သော “Gen-Peiseisui” ၏ Genji မိသားစုနှင့် Heike မိသားစုတို့၏ “ထွန်းကားမှုနှင့် မှေးမှိန်သွားမှုမှတ်တမ်း” ထဲမှ နဂိုမူရင်း ပုံပြင်ကိုယူ ကာ၊ ခေတ်သစ်ပုံဝတ္ထုဟု ပြန်လည် ပြုပြင်ရေးသားလိုက်သည့် ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့မျိုးဖြစ်သော Akutagawa ၏ တချို့သော ဝတ္ထုတို များသည် ဂျပန် Heian ခေတ် သို့မဟုတ် ထိုခေတ်နောက်ပိုင်း Kamakura ခေတ်က ရေးသားခဲ့သော ပုံဝတ္ထုများကို အမှီပြုပြီး၊

Akutagawa က ထိုပုံဝတ္ထုများကို ခေတ်သစ်အနက် ဖွင့်ဆိုပြီး၊ ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ရှေးခေတ်အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သော “ဒူဖီချွန်း” ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အခြေပြုအားထားပြီး စာပေဝတ္ထုတိုအဖြစ် Toshiyun “ဒူဖီချွန်း” ကိုပြန်လည်ပြုပြင်ရေးသားထားခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။ Kumo no Ito “ပင့်ကူချည်မျှင်” ဝတ္ထုကျတော့ မူရင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ရိုးရာပုံပြင်ကို အမှီပြု၍ Akutagawa က ပြုပြင်ခြယ်လှယ် ရေးသားလိုက်သည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် Akutagawa သည် အနောက်နိုင်ငံအရပ်ရပ်တို့က စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများ၊ ဇာတ်ပြဇာတ် စာရေးဆရာများ၏ ဩဇာတိက္ကမတွေကို အတွေးအခေါ် သဘောအားဖြင့် ခံစားလက်ခံထားသည်မှာလည်း မှန်ကန်သင့်မြတ်လှပေသည်။ ထို့ပြင် Akutagawa သည် ဂျပန်ရှေးဟောင်းခေတ် ပုံဝတ္ထု၊ အာရှနိုင်ငံများ၏ ရှေးဟောင်းခေတ်ပုံဝတ္ထု၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဩဇာတိက္ကမများကိုလည်း နဂိုကတည်းကပင် ခံစားပြီး၊ လက်ခံထားသည်မှာလည်း မှန်ကန်လှသည်။ အတိုချုံးပြောရမည်ဆိုပါက Akutagawa သည် အနောက်နိုင်ငံများ၏ စာပေနှင့်အာရှနိုင်ငံများ၏စာပေအကျိုးရလဒ်များ၊ ကောင်းကွက်ရလဒ်များကို ရောစပ်သမပြီး၊ ဂျပန်ခေတ်ဆန်းစာပေအသစ်ကို တည်ထောင်လမ်းဖွင့်ပေးသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

Akutagawa သည် ဂျပန် Taishō ခေတ် (ခရစ်နှစ် ၁၉၁၂ - ၁၉၂၅) ကို ကိုယ်စားပြုပြီး ခေတ်ကာလမရွေး ဂျပန်ပြည်သူလူထု၏ ယေဘုယျအယူအဆကို စာပေအဖြစ် သရုပ်ဖော်အောင်မြင်သွားသည့် ပြည်သူလူထု၏ စာပေမိတ်ဆွေဆရာကြီးဟုလည်း ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် Akutagawa Ryuunosuke ၏ စာပေဝတ္ထုလက်ရာများသည် ယနေ့ ဂျပန်သက်ငယ် သက်ကြီး ကျားမ မရွေး စာဖတ်ပရိသတ်တို့၏ ထောက်ခံအားပေးမှုများစွာကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်အားရ ဖွယ်ရာ မေတ္တာခံယူရင်း၊ ဂျပန်စာပေသမိုင်းထဲက လူကြိုက်အများဆုံး၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး စာကောင်းပေကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

သင်းသင်းနိုင်

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာစာ

ဂျပန်ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီရန်ပုံငွေအဖွဲ့၏ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အာရှနိုင်ငံတို့အကြား ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေး လုပ်ငန်းရပ်များ ဖြစ်မြောက် တိုးတက်လာစေရေး၊ နိုင်ငံအချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ပိုမို တိုးတက်လာစေရေးတည်းဟူသော ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ခရစ်နှစ်၏ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ယင်း The Daio Life Foundation (D.L.F) အဖွဲ့၏ ထောက်ခံကူညီမှုဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော စာပေများကို စာပေတာဝန်အဖြစ် ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်ဆို ပေးခဲ့ရာတွင် ၂၀၀၈ ခုနှစ်က Miyazawa Kenji ၏ "ပါရမီရှင် ဂျပန်ကလေးပုံပြင်ဆရာ မိယာဇဝ ခင်နန်းကျိ" စာအုပ်ကို ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခု ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင်မူ ဂျပန်လူမျိုး နာမည်ကျော် ရသစာပေစာရေးဆရာကြီး Akutagawa Ryuunosuke ၏ ဝတ္ထုတို

(၇) ပုဒ်ကို ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယစာအုပ်အဖြစ် ဘာသာပြန်ရေးသားထုတ်ဝေခွင့် ရရှိပါသည်။ ပထမစာအုပ် ထုတ်ဝေစဉ်က ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အလားတူ ယခု ဒုတိယစာအုပ် ရေးသားရာမှာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်အတူ ကျေးဇူးတင်ခြင်းနှင့် ကျေးဇူးရှင်များကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခြင်း ပျော်ရွှင်မှုများကို ခံစားမိပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများကိုလည်း ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် ပထမ အမိ မြန်မာဘာသာ၊ ဒုတိယ ဘာသာအဖြစ် ဂျပန်ဘာသာပြီးမှ နှစ်ဘာသာ ပေါင်းစပ်ပြီး တွေးခေါ်ယူဆပုံ၊ ခံယူချက်စသည့် ယဉ်ကျေးမှု အထွေထွေအပေါ်၌ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုပြီး ပြန်ဆိုရသော ဘာသာပြန်မှု၊ ဤအခြေခံအဆင့် သုံးဆင့်စလုံးသည် လွယ်မယောင် တိမ်မယောင်နှင့် ခက်ခဲနက်နဲလှပါသည်။ နှစ်ဘာသာအပေါ်မှာ သိနားလည် သဘောပေါက်မှု ရရှိဖို့က အနည်းငယ်ခက်ပါသည်။ ထမင်းစားရေသောက်သဘော နှုတ်ဆက်ပဋိသန္ဓာရ စကားတို့မှာ မခက်ခဲလှပါ။ သို့သော် မနက်နဲပါ။ ဘာသာစာပေနှစ်ရပ် ပေါင်းစည်းဆက်စပ်ပြီးမှ ရရှိလာသော ဓလေ့ဘာသာယူဆပုံအထွေထွေတို့၏ ထူးခြားမှု၊ ကွာခြားမှု၊ တင်ပြမှုများ မတူညီကြ၍ ထိုကွဲပြားထူးခြားမှုများကို အများနားလည်လျှင် ပြီးနိုင်သည်ဟု ရေးသား ဖော်ပြခြင်းထက် သူတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မည်သို့တွေး၍ မည်သို့ ရေးသား

ဖော်ပြတတ်ကြသည်တို့ကိုပါ စာရေးသူကိုယ်တိုင် အသေးစိတ် လေ့လာ ရပါသည်။ ခံစားမှု၊ သိရှိနားလည်မှုများ ရရှိလာသည်ကို မိမိဉာဏ်မီသမျှ ပြန်လည် မွမ်းမံရေးသား တင်ပြရပါသည်။ သည့်အတွက် တချို့သော အပိုင်းများတွင် မြန်မာ့အတွေး၊ မြန်မာ့အရေးနှင့် သီသီကလေး လွဲနေ သယောင်ယောင် နေရာများလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအရာ မှာ ဂျပန်တို့၏ အတွေး - အရေးများ ဖြစ်ကြသော သူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ကို အလေးထားပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မည်ဆိုပါက စာပေ အရသာထူးကလေးများ ပေါ်ထွက်လာနိုင်လေမလားဟု ယူဆမိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဂျပန်တို့၏ ခံစားချက်နှင့် မြန်မာတို့၏ ခံစားချက်မှာ တူသယောင် ရှိသော်လည်း ဖော်ပြမှု၊ အတိမ်အနက်၊ အလေးအပေါ့၊ အကျဉ်းအကျယ်၊ အနိမ့်အမြင့်၊ မတူညီသည်များလည်း တွေ့ရတတ်ပါသေးသည်။ ထိုအခါ မျိုး၌ အပြန်အလှန် စဉ်းစား၍ တင်ပြရေးသားရပါသည်။ အလွယ်ကူဆုံး ဥပမာပေး ပြောရမည်ဆိုပါက မြန်မာတို့က သေနတ်သံကို "ဒိုင်း" ဟု ကြားရသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့က "ဒုန်း" ဟုကြားပါသည်။ ခွေးဟောင်သံကို မြန်မာတို့က တဝတ်ဝတ်ကြားပြီး၊ သူတို့က "ဝမ် ဝမ်" ဟု ကြားပါသည်။ မြန်မာတို့က "နာတံပေါ်သည်" ကို သူတို့က နာခေါင်းက မြင့်သည်ဟု ရေးကြပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် "ဂုဏ်ရှိသည်" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သုံးပါသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့က "မျက်နှာကတော်တော် ရောင်းရသည်" ဟု

ဆိုခြင်းမှာ မြန်မာတို့အနေနှင့် "လူသိများသည်"၊ "နာမည်ကြီးသည်" ဟု အဓိပ္ပာယ် ပေါက်နေပါသည်။ ဂျပန်တို့က "အနီရောင်စာလုံးတွေ ဖြစ်သွား ပြီ၊ ခြေထောက်တွေ ထွက်သွားပြီ" ဟု ဆိုလျှင် မြန်မာတို့ဘက်မှာ "မှန်းထားသော ငွေစာရင်းနှင့် မကိုက်ညီဘဲ အရှုံးပေါ်သွားပြီ" ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဆောင်ယူရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော အပိုင်း များနှင့် အလားတူသော အပိုင်းမျိုးကို အသေအချာ မသိရှိပါက ဘာသာ ပြန်ဆိုမှု အန်လွဲချော်သွားနိုင်၍ သတိထားလေ့လာပြန်ဆိုရပါသည်။

ယခု Akutagawa ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတို (၇)ပုဒ်ကို ရွေးချယ်၍ ဘာသာပြန်ဆိုရသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ၊ ယင်းဝတ္ထုတိုများ သည် မြန်မာတို့၏ ဓလေ့ဘာသာ သာသနာနှင့် လိုက်လျောညီထွေမှု များ ရှိသည့်အပြင်၊ စာရေးဆရာကြီး Akutagawa ၏ တွေးခေါ်ပုံ၊ ရေးသားပုံတို့ကို ကြည့်လျှင် သူ၏ ပြောင်မြောက်သော လူ့ဘဝ သရုပ်ဖော် ပုံ၊ ဟာသဉာဏ်ဖြင့် လူ့စရိုက်အသွင်အပြင်ပေါ် ခံယူချက်များ၊ ခေတ်နှင့် လူသား စိတ်စေတသိက်တို့ စေ့ဆော်မှုများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးသားနိုင်မှုများကို နှစ်သက် သဘောကျမိ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်စနစ် ရေစီးကြောင်း မည်မျှ ပြောင်းသွား စေကာမူ နဂို လူ့သဘော၊ မနောမှာ ဘုရားဟော ပုဂ္ဂလပညတ်အတိုင်း တွေ့သာ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့အသွင်သူ့အဆင်းသူ့အချင်းသူ့စာရင်းအတိုင်း

သာ ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဦးဆောင်၍ တူညီသော အတွေး၊ တူညီသောအမှားမျိုးတွေကိုသာ အကုသိုလ် လုပ်ရပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တတ်ကြသည့် သဘောတရားများကို ဆရာကြီး Akutagawa က သရော်သောသဘော၊ ဟာသနော၍ သူ့စာပေအတတ်ပညာနှင့် တိုတိုထိထိ တိတိပပ ရေးသားပြထား၍ အပြုသဘောပြုသံဝေဂသဘောရစေသောဝတ္ထုတိုများဟုယူဆရ၍တစ်ကြောင်း၊ ရွေးချယ်ဘာသာပြန်ဆိုပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ပါဝတ္ထုများတွင်ဗုဒ္ဓအဆုံးအမပြုသော ဝတ္ထုအဖြစ် ပင့်ကူချည်မျှင်၊ ငရဲနှင့်လူ့ဘုံ၊ မိဘမေတ္တာကိုပြသော ဝတ္ထုအဖြစ် “ဒူဒီချွန်း”၊ ဖိုမသဘာဝ လူမနောကို ပြသော ဝတ္ထုအဖြစ် “ခဲစနှင့် မိုရိတိုး၊ မေတ္တာဘွဲ့၊ ဝတ္ထုတို့ကို မြင်တွေ့ဖတ်ရှုကြရမှာဖြစ်ပြီး ဟာသနှင့် မေ့သဘော ရောနှောတင်ပြထားသော “နာခေါင်းကြီး”၊ ခေတ်နှင့်လူသား အခြေအနေကို ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ရေးသားတင်ပြထားသော “ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး” ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရေးသားထားသော “အာဂုနီဟုန်းနတ်” ၊ ဝတ္ထုတို့ကိုလည်း အချစ်အမုန်း၊ အကြမ်းအရမ်း သိင်္ဂါရရသ၊ ပီရရသ၊ ကရုဏာရသ၊ ဟာသရသ အစရှိသည့် ချိုချင်ဖန်ခါး ရသစုံ၊ ရသစာပေမြောက်စွာ ရေးသားထားသည်ကို စာဖတ်သူတို့ တဝကြီး ခံစားသိရှိသွားရလျှင် ပီတိဖြစ်ရပါပြီ။ ဝတ္ထုတို အရည်အသွေးမီ ရသစာပေကောင်းကို ဘာသာပြန်ပေးကျိုး

လည်း နပ်၍ ဆရာကြီးအား ဂုဏ်ယူ၍ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ဝတ္ထုများသည် မည်သည့်ကာလတွင်မျှ ဟောင်းနွမ်းသွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ ထာဝရ ခေတ်မီနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ စာပေသည် စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်အစဉ်မှာ ထာဝရကိန်းအောင်း မွေ့လျော်သွားနေပြီ ဆိုပါက ဘာသာပြန်သူအတွက် ဝမ်းမြောက်အနမောဒနာ ခေါ်ဆိုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤစာအုပ်မှတစ်ဆင့် ကုသိုလ်စိတ် - အကုသိုလ်စိတ်၊ လောဘ၊ တဏှာစိတ်တို့ကို ကွဲပြားထင်ရှားစွာ သိနားလည်စေခြင်း၊ ထိန်းချုပ်သင့်သော အပြုအမူ လုပ်ရပ်များ အပြောအဆိုများနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့၏ ကိုယ်စိတ်သန္တာန် နှစ်ပါးစလုံးကို ဖြူစင်ကြယ်အောင် ကြိုးပမ်းသွားသင့်သည်ဟူသောဗုဒ္ဓဘာသာကိုအခြေခံထားသောဂျပန်မြန်မာစာပေ၊ ဆက်သွယ်ရေး ခရီးစဉ် လမ်းကြောင်းကြီးသည် ကူးလူးတုံ့ပြန် အခွန်ရည်ကြာစွာ ဆက်ဆံသွားနိုင်မည်ဟုလည်း ယူဆမိပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် စာရေးဆရာကြီး Akutagawa Ryuunosuke ၏ ခံစားမှုအဖုံဖုံကို တင်ပြမှုအစုံစုံနှင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဝေဆာပွင့်လန်းစွာ တင်ဆက်ပေးထားခဲ့သောသူ၏ နာမည်ကျော်သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုလေးများကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်တို့ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်လိုက်ကြပါစို့လားရှင်။

မြတ်စွာဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော်များကိုဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက်၊ ဘိုးဘွားများ၊ နှစ်ဖက်သော မိဘနှစ်ပါးများ၊ ဆရာသမားတို့ကို ကန်တော့

၂၆ □ သင်းသင်းနိုင်

ရိုကျိုး၊ လက်စုံမိုးလျက်၊ ဘာသာပြန်ဆိုခွင့် ပေးပါသော ဂျပန် ခိုင်းခို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရံပုံငွေအဖွဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းဥက္ကဋ္ဌနှင့် သက်ဆိုင်သူများ၊ ထာဝစဉ် အနီးအပါးကနေပြီး၊ မြန်မာဂျပန် စာပေနှစ်ရပ်လုံးအတွက် အစဉ်ထာဝရ စဉ်းစားအားပေး၍ စာအုပ်များကို တည်းဖြတ်ပေးသူ (အယ်ဒီတာ) ခင်ပွန်းသည် ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ ဦးကျော်ဆွေ (Mr. Shizuo Katouda) စေတနာပါပါကူညီပံ့ပိုးဆောင်ရွက်ပေးသော Quality Publishing House မှ ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်မာရွှေ၊ အားပေးထောက်ခံမှု ပေးကြသော ဂျပန် - မြန်မာ စာပေမိတ်ဆွေသင်္ဂဟအပေါင်းအားလုံးတို့ကို ကျေးဇူးဥပကာရအထူးတလည် တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သင်းသင်းနိုင်

ဘာသာပြန်သူ သင်းသင်းနိုင်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်

၁၉၄၆ ခုနှစ်

အဖဦးတင်မောင် - အမိ ဒေါ်ခင်တင့်တို့မှ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။

၁၉၅၀ မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ထိ

စိန်မေရီဒိုင်အိုစီဇင် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်း (အမှတ် ၁၄ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်)တွင် သူငယ်တန်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်သည်အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်

သတ္တမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ် ပညာရေးဌာနက ကြီးမှူးကျင်းပသော နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ (မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော

ကမ္ဘာ့ကလေးများနေ့) စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင် တတိယဆု “ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆု”ကို ကျော်ပြည်နယ်ဝန်ကြီး ဆေးဦးဝင်းဆင်ဝင်းနောင်မှ မြို့တော်ခန်းမတွင် ချီးမြှင့်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုဆုသည် နှစ်စဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မွေးနေ့ (ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်) တွင် ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ရှိသော ကလေးများ အတွက် ကျင်းပပေးသော မျိုးချစ်စိတ်စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည် (ထိုအချိန် - အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး) မှ ပေးပို့ခဲ့သော မျိုးချစ်စိတ်ဆု တတိယငွေတံဆိပ်ဆု ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၆၀ မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ထိ

စိန်ဂျွန်း ဗိုင်းအိုစီဇင်၊ စိန်မေရီဗိုင်းအိုစီဇင် (ထိုခေတ်က မောင်နှမကျောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။) နှစ်ကျောင်း နှစ်စဉ် ပူးပေါင်းစာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲများတွင် ပထမ၊ ဒုတိယဆုများ နှစ်တိုင်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ နှစ်စဉ် မြန်မာဘာသာ ထူးချွန်အဆင့်

ရရှိခဲ့သည်။ မြန်မာစာ မြန်မာဘာသာကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူ မိဘနှစ်ပါး၏ သွန်သင် တွန်းအားပေးမှုကြောင့် ရာသီပွဲတော်၊ သဘာဝ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့နှင့် ပတ်သက်သော စာပေ၊ စာစီစာကုံးများတွင် ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရပြီး ဆုများ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေချိန် ကလောင်အမည် မေသက်နွယ် (ဒိုင်အို) ဖြင့် ကလေးဂျာနယ်အဖွဲ့ဝင်၊ ချိုတေးသံ၊ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးတိုများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၄ မှ ၁၉၆၈ ခုနှစ်ထိ

ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာနတွင် “မြန်မာစာ” အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၈ မှ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ထိ

မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ခွင့်ရ၍ ယင်းတက္ကသိုလ်၌ ဆက်လက်တက်ရာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (အနုစာပေ) ကို အောင်မြင် ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၆၈ မှ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ထိ

လုပ်သားများကောလိပ်၊ မြန်မာစာဌာနတွင် အချိန်ပိုင်းနည်းပြအဖြစ် ကျောက်စာကူးသင်တန်း ဘာသာပြန်၊ သဒ္ဒါသင်တန်း

နည်းပြအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
အမှတ် (၃) တာမေ့ လူငယ်ရေးရာ ည
ကျောင်းတွင်အထက်တန်းမြန်မာစာသင်
ဆရာအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန
တွင် အချိန်ပြည့် နည်းပြအဖြစ် တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ
ပင် ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် မြန်မာ
စာဌာန၌ ပူးတွဲတာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း
နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်
Foreign Language (I. F. L) ၌နိုင်ငံ
ခြားသားများကိုမြန်မာစာ သင်ကြား
ပေးခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၀/၇၁ မှ

၁၉၇၈ ခုနှစ်ထိ

၁၉၇၈ မှ ၁၉၇၉ ခုနှစ်အထိ

အလုပ်မှထွက်ပြီး ခင်ပွန်းသည် ဦးကျော်
ဆွေနှင့်အတူ နေထိုင်ရန် ဂျပန်သို့ ထွက်
ခွာခဲ့သည်။

၁၉၈၀ မှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အထိ

NHK ရေဒီယို မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်တွင်
တေးသံသာနှင့် သီကောင်းစရာ၊ သူ့လို
ဂျပန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၊ သိပ္ပံကဏ္ဍ၊
ဂျပန်ပုံပြင်ကဏ္ဍ၊ ဂျပန်စာပေယဉ်ကျေးမှု

အကုတင်ဝ ရယူခဲ့ရာ၌ ဝတ္ထုတိုများ ပြု ၃၁
အစီအစဉ်များတွင် ဘာသာပြန် အသံ
လွှင့်သူအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့
သည်။

၂၀၀၈ မှ ၂၀၁၁ ခုနှစ်အထိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာအဘိဓမ္မာတက္ကသိုလ်

တွင် သုံးနှစ်ဆက်တိုက် Level I,
Level II, Level III အဘိဓမ္မာ
သင်္ဂြိုဟ်ပိုင်းနှင့် ယမက (ယမိုက်) ကျမ်း
နှင့် ဓာတုကထာကျမ်းတို့ကို အင်္ဂလိပ်
ဘာသာဖြင့် ဆည်းပူးခဲ့ရာ၊ အဘိဓမ္မာဓရ
ဘွဲ့ကို (အထူး) Credit ဖြင့် အပြည်ပြည်
ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် ပါ
မောက္ခချုပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒေါက်
တာ နန္ဒမာလာဘိဝံသ၏ ဘွဲ့ချီးမြှင့်ခြင်းခံ
ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် လက်ခံရရှိခဲ့သည်။
သင်တန်းကာလ သုံးနှစ် I.I.A
Member ဖြစ်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ
နေရာမှာ အခမဲ့ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ဆက်
သွယ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

အာမိမြန်မာနိုင်ငံအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့မှုများ

(၁၉၈၃/၈၄ - ၂၀၀၄) အထိ ဂျပန်နိုင်ငံ ကျူးရှူးကျွန်း ဆဂခရိုင် (Saga Ken) A.B.A Asian Buddhist Association အာရှဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း စေတနာ့ဝန်ထမ်း တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရာ၊ မိတ္ထီလာမြို့တို အဓိကထား၍ နဂါးရုံဘုရားစေတီ၊ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဆေးရုံများ၊ ကုမုဒြာ ဘုန်းကြီးစာသင်ကျောင်း၊ ရေသန့်စက် ၃ လုံး တပ်ဆင်တည်ဆောက်ပေးခြင်း၊ ကလေးရန်ပုံငွေ ရရှိရေး အစရှိသည်တို့တွင် ဂျပန်ဘက်မှ အကြီးအကဲများနှင့်အတူ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတွင် လိုအပ်သော စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။

၂၀၀၉/၂၀၁၀ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန ဦးမြင့်မောင်ထံသို့ ဌာနမှ လိုအပ်နေသော Sony ရုံးသုံး မှတ်တမ်းတင် Video ကင်မရာ တစ်လုံးကို ဂျပန် A.B.A အာရှဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းနှင့် မိမိတို့ မိသားစု သုံးဦး၏ ငွေများနှင့် ပေါင်းစည်းပြီး (၁၇) သိန်းတန် ယင်းဗီဒီယို ရုပ်ရှင်ကင်မရာကို လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် Taikisha ကုမ္ပဏီ ဖွင့်လှစ်ထားရေး၊ လုပ်သားများ စီစစ်ခန့်ထားပေးရေး၊ Tokiwa ကုမ္ပဏီ ဖွင့်လှစ်ရေး၊ လုပ်သားများ စီစစ်ခန့်ထားရေးတို့မှာလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့

ပါသည်။ အခါအားလျော်စွာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်၍ အခွင့်အလမ်းများ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း၊ နှစ်ဖက်ကြားမှ ဝင်ရောက်၍ စေတနာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ဂျပန်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ် ကာလက ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ၊ မိခင်အိမ်ရှင်မများနှင့်အတူ ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့တွင် လက်ရေတစ်ပြင်တည်း ကူညီ စေတနာ့ဝန် ထမ်းခဲ့ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရာ ခနဂဝခရိုင် (Kanagawa Prefecture) အတွင်းရှိ မူလတန်းကျောင်းများ၊ အလယ်တန်းကျောင်းများနှင့် တက္ကသိုလ်အရပ်ရပ်တို့တွင် မြန်မာလူမျိုးနှင့် မြန်မာစကား၊ ထမင်းဟင်းချက်နည်း သင်တန်းများ၊ ရိုးရာကစားနည်းများ အက၊ အဆို၊ ကဗျာတို့ကို နှစ်အလိုက် သင်ကြားပို့ချခဲ့ရပါသည်။ Y.M.C.A တွင် ကမ္ဘာ့ဟင်းလျာ မုန့်မျိုးစုံကဏ္ဍတွင် နှစ်တိုင်း ပါဝင်ဆင်နွှဲပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ သူတို့နှင့် နေထိုင်ဆက်ဆံရင်း များမြောင်ကြီးကျယ်သော ဗဟုသုတအတွေ့အကြုံမေတ္တာစေတနာများကို ထာဝရပြန်ပြောင်းသတိရနေရင်း ဂျပန်-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး အခွန်ရှည် တည်တံ့စေရန် ဂျပန်စာပေ ယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာသင်ယူနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

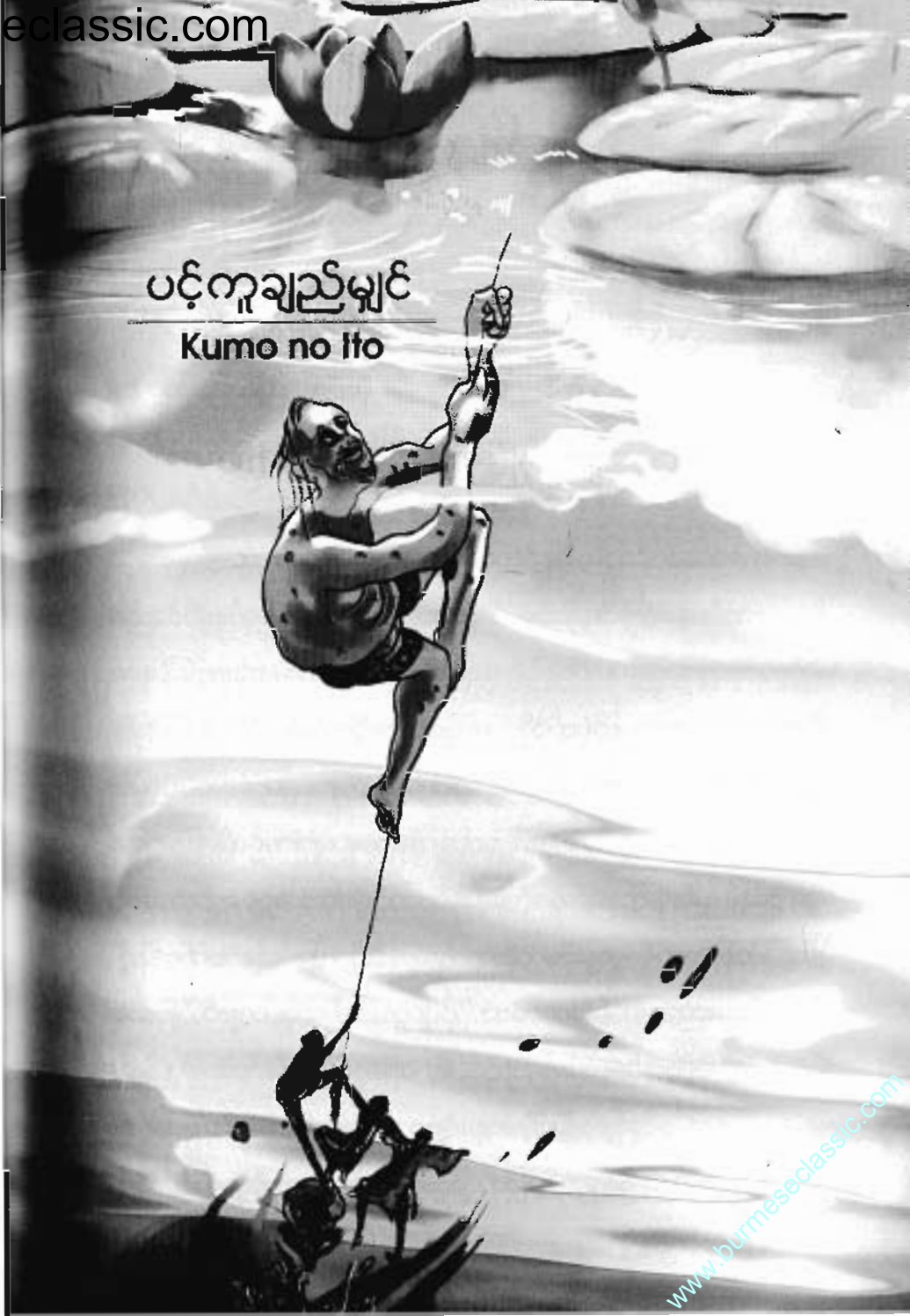
၂၀၁၁ ခုနှစ် ယခုအချိန်မှာလည်း ရင်သွေးကလေးငယ်များကို ချစ်ခင်ကြင်နာသည့် နဂိုစိတ်ရင်းကြောင့် မိမိ တတ်အားသမျှသော အင်အားဖြင့် မြို့နယ်၊ ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ မိခင်နှင့် ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး အသင်းခွဲ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မမောနိုင်မပန်းနိုင် ကလေးများကို ပညာ

၃၄ □ သင်းသင်းနိုင်

ပေးခြင်း၊ အာဟာရကျွေးမွေးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစေခြင်းတို့ကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးနေသည်။ အပတ်စဉ် စနေနေ့တိုင်း မိခင်နှင့် ကလေး ဝတ်အသင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူပြီး ကုသိုလ်ပွားများ လျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပါရမီဖြည့်ဖော်ဖြည့်ဖက် ခင်ပွန်းသည် စာပေ ဝါသနာရှင် ဦးကျော်ဆွေနှင့်အတူ သက်ကြီးပိုင်း ဘဝခရီးများကို သင်ယူ ခံစားလျက် ရှိနေကြသည်။ နောင်ကာလများတွင်လည်း နှစ်နိုင်ငံအတွက် ပံ့ပိုးကူညီသွားနိုင်မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

သားသမီး - သမီးတစ်ဦးတည်း၊ အမည်မှာ ဂျပန်လို Maki၊ မြန်မာလိုမသင်းစန္ဒာဆွေ ဖြစ်သည်။ ယခု J.A.L Japan Air Lines Company တွင် အမှုထမ်းလျက် တိုကျိုတွင် နေထိုင်သည်။

အနာဂတ်ကာလ - ဂျပန် Noble ဆုရှင် စာရေးဆရာကြီး ခဝဘတ-ယာစုနရီ- Kawabata Yasunari ၏ Izu no odoriko (အိဇုကျွန်းဆွယ်က ကချေသည်မလေး) နှင့် Yukiguni (ဆီးနင်း နယ်မြေ) ဝတ္ထုရှည်နှင့် ဆရာကြီး Ogawa Mimei (အိုဂါဝ မိမဲအိ) ၏ ကလေးစာပေ ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်နှင့် ဆရာကြီး (Mushanokoji Saneatsu) မူရှန်နိုကိုးဂျိ- စနဲ့အတ်စု၏ (Yuu joo) "ယူးဂျိုး - ယောင်းရင်း သူငယ်ချင်း" တို့ကို ဘာသာပြန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မကြာခင် ထုတ်ဝေပါ မည်။

ပင့်ကူချည်မျှင်
Kumō no Ito

ပင့်ကူချည်မျှင် Kumo no Ito

တစ်နေ့သော အခါသမယက အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်ပြည်ရှိ ပဒုမ္မာကြာကန်တော် ဝန်းကျင်နီးနား ဆီသို့ တစ်ပါးတည်း ဟိုမှသည်မှ စင်္ကြံလျှောက်လှမ်းတော် မူခဲ့ချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုပဒုမ္မာ ကြာကန်တွင်း၌ ပွင့်လန်းဝေဖြာနေကြသော ပဒုမ္မာကြာပန်း အပေါင်းတို့သည် ကျောက်မျက်ရတနာများသဖွယ် ဖြူဆွတ်ဖွေးလွနေကြပြီ။ ကြာပန်းတို့၏ အလယ်ဗဟို၌ရှိသော ရွှေရောင်အဆင်းရှိသည့် ပန်းအူတိုင်အတွင်းမှ ထိုးထွက်နေသည့် ပန်းဝတ်ဆံဝတ်မှုန်တို့သည်ကား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှင်းလင်းရေးသား ဖော်ပြပေးနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမြတ်လှပနေပေသည်။ ကြာပန်းတို့၏မွှေးပျံ့သော ရနံ့တို့သည် ရေကန်၏ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်သို့ အဆက်မပြတ် ထုတ်လွှတ်နေသဖြင့် မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင် နေပါတော့သည်။

ထိုမှမကြာမီကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စင်္ကြံလျှောက်လှမ်းနေရာမှ ထိုကြာကန်၏ အစွန်းအဖျား အနီးနားတွင် ရပ်တန့်တော်မူလိုက်ပြီး ကြာကန်တော်၏ ရေမျက်နှာပြင်ကို ဖုံးလွှမ်းနေသော ပဒုမ္မာကြာရွက်တို့၏အကြားမှ ရေကန်၏ အောက်ဘက်က အခြေအနေကို သတိထား၍ ရှုစားတော် မူလိုက်သည်။ စင်စစ် ထိုပဒုမ္မာကန်တော်၏ အောက်ခြေသည် ငရဲဘုံအောက်ခြေ ကြမ်းပြင်နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ထိစပ်နေသောကြောင့် ရေပြင်ကို သလင်းကျောက်ပမာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ထိုးထွင်း မြင်တွေ့နေရပြီး မရက မြစ်ကိုရော၊ ချွန်မြထက်မြက်သော အပ်များ တထောင်ထောင်နှင့် တည်ရှိနေသော အပ်များ တောင်တို့၏ အခင်းအကွက်တွေကိုပါ မှန်ပြောင်းဖြင့် အမှန်တကယ် ကြည့်မြင်တွေ့နေရသလို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုငရဲဘုံ၏ အောက်ခြေတွင် (Kandata) ခန်ဒတဟု အမည်ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အခြား ဒုစရိုက် ငရဲသားများနှင့် အတူတကွ၊ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် ရွစ်ရွစ် ငရဲခံစားနေရသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို မြင်တွေ့တော်မူသည်။ ထို “ခန်ဒတ” ဆိုသောသူသည် လူ့ဘဝတုန်းက လူတွေကို သတ်ဖြတ်လိုက်၊ အိမ်ကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နှင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်ပြစ်မှားခဲ့သော ဧရာမ ဒုစရိုက်ကောင် လူဆိုးသူခိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပြုမူခဲ့သည်မှာ မှတ်သားဖွယ်ရာ ရှိနေသည်ကို မြတ်စွာဘုရားက

သိမြင်တော်မူသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့သော ကုသလ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုမူခဲ့ပါသနည်းဟု ဆိုရလျှင် တစ်ချိန်တစ်ခါ ကာလတုန်းက ထိုယောက်ျား “ခန်ဒတ” သည် နက်ရှိုင်းလှသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲ ကိုဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ဖူးချိန်တွင် ပင့်ကူလေး တစ်ကောင်သည် လမ်းဘေးမှာ တွားသွားနေသည်ကို သူ တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ အဲဒီအခါမှာ “ခန်ဒတ” က ချက်ချင်းဆိုသလို ခြေကိုကြွပြီး နင်းခြေသတ်တော့မည့် တစ်ခဏ “အို မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီအကောင်ကလေးဟာ ငယ်ပင်ငယ်သော်ငြား၊ သူလည်း အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦးပဲ။ ငါ ဒီလို သူတစ်ပါးအသက်ကို အရမ်းကာရော လုယူသတ်ဖြတ်မယ်ဆိုတာ မကောင်းမူပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သနားစရာကောင်းလှတယ်” ဟု ချက်ချင်း ပြန်သတိထားမိပြီး နောက်ဆုံးမှာလည်း သူသည် ထိုပင့်ကူငယ်လေးကို မသတ်မိတော့ဘဲ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင် ဆယ်မပေးခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခု ပြုမူထားရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ငရဲပြည်၏ အခြေအနေကို စူးစမ်း အကဲခတ် ကြည့်ရှုတော်မူရင်းက “ခန်ဒတ” အနေဖြင့် ပင့်ကူလေး၏ အသက်ကို မသတ်မိဘဲ ပါဏာတိပါတကံအား စောင့်ထိန်းခဲ့ဖူးခြင်းကို အမှတ်ရ အောက်မေ့တော်မူခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ထိုမျှလောက် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုပေးခဲ့သော “ခန်ဒတ” ကို “ ငရဲမှ ငါ ကယ်တင်ပေးမည်ဟု တွေးတောတော်မူခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ မြတ်စွာဘုရားက ကယ်တင်ပေးလိုသောစိတ်ဖြင့် ကြာကန်ပတ်လည် အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို

ကြည့်ရှုတော် မူလိုက်သည့်အခါတွင် ကျောက်စိမ်းရောင် အဆင်းပမာ ရှိသော ပဒုမ္မာကြာရွက်ပေါ်တွင် နတ်ဘုံက ပင့်ကူကောင်က လှပသော သူ၏ ငွေရောင်ချည်မျှင်ကို ထုတ်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ဆန့်တန်းချနေသည်ကို မြင်တွေ့တော်မူသည်။ ထိုအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပင့်ကူချည်မျှင်ကို သူ၏လက်တော်ဖြင့် ယုယုယယ ဖြည်းညင်း သာယာစွာ ယူတော်မူလိုက်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလှပသော ကြာပဒုမ္မာပန်း၏ အကြားမှ နေ၍ အောက်ဘက်၌ရှိသော ဝေးလံလှသော ငရဲပြည်၊ ငရဲဘုံ အောက်ခြေဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ဖြုတ်ချပေးတော် မူလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ပင့်ကူချည်မျှင်ကို ချပေးလိုက်သည့်နေရာမှာ ငရဲပြည်တွင်ရှိသော သွေးကန်ဖြစ်ပြီး၊ တခြား ဒုစရိုက်ငရဲသားများနှင့် ပေါ်ချည်တစ်လှည့် မြုပ်ချည်တစ်ခါ ငရဲသား “ခန်ဒတ” ငရဲခံနေရသော နေရာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ မည်သည့်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အမှောင်ထုထဲမှာ ကြာကြာနေမှတစ်ခါ ဝိုးတဝါး အပေါ်သို့ ထောင်တက်နေသော အရာတွေကို သူ သတိပြုမိသည်။ “ခန်ဒတ” က အထူးသတိထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအရာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည့်အပ်ဖျားများတောင်ကြီးဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ထိုအပ်တောင်ကြီးမှ အပ်ဖျားများက တောက်ပြောင် ဝင်းလက်နေသည့်အတွက် “ခန်ဒတ”

မည်မျှလောက်တောင် စိတ်အားငယ်သွားသလဲဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်စွမ်း ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သုသာန်တစ်ပြင်ထဲမှာကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကြားလိုက်ရသည့် အသံများကား ငရဲသားတွေ မချီမဆံ့ ညည်းညူလိုက် သည့် မသဲမကွဲခပ်သဲ့သဲ့ သက်မကြီးများ ချလိုက်သော အသံတွေသာ ဖြစ်သည်။ ဤငရဲကို ကျရောက်လာခဲ့ကြသမျှသော သူတို့သည် ယခု ထက်ထိတိုင်အောင် ငရဲအမျိုးမျိုးကို ခံစားကြရသောကြောင့် မောဟိုက် နွမ်းနယ်နေကြ၍ အသံထွက်ပြီး ဝိုင်းကြွေးဖို့ အင်အားလေးတောင်မျှ မရှိကြတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုခဲ့ဖူးသော ငရဲသားကြီး “ခန်ဒတ” သည်ပင်၊ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သွေးကန်တွင်းက သွေးထဲမှာ လည်မျိုနစ်မြုပ်နေပြီး မွန်းကျပ်သေလုမြောပါး ဖြစ်နေရသော ဖားသူငယ် ပမာ တရစပ် ရုန်းကန်လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေရသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါ မှာ “ခန်ဒတ” က အမှတ်မထင် ခေါင်းထောင်ထပြီး သွေးကန်၏ အပေါ် ဘက် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကို ငေးမော ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တိတ်ဆိတ် နေသော အမှောင်ထုတွင်းကို အလွန်တရာ ဝေးလံလှသော ကောင်းကင် ပြင်မှနေ၍ ငွေရောင်ပင့်ကူမျှင်သည် လူတွေများတွေ့မြင်သွားလေမလား ဟု စိုးရွံ့နေသည့် အသွင် ရှောင်ဖယ်ဖယ်ပုံစံမျိုးဖြင့်၊ သေးသေးသွယ်သွယ် ရှည်ရှည်လျားလျား သဏ္ဍာန်ဖြင့် လင်းလက်ပြီး တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်သမတ်

တည်း မိမိအပေါ်သို့ တွဲလောင်း လျှောကျ သက်ဆင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခန်ဒတ” သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသည့်အခါ အမှတ်တမဲ့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ “ဟောဒီ ပင့်ကူမျှင်ကို ငါ တွယ်ခိုသွားပြီး၊ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တက်လိုက်သွား ရရင် ဒီငရဲက ငါ မလွဲမသွေ လွတ်မြောက်နိုင်မှာပဲ။ တကယ်လို့ ချောချော မောမော ဖြစ်ပြီး ဟန်ကျသွားရင်တော့ နတ်ပြည်အထိတောင် ဆိုက် ရောက်သွားနိုင်ဦးမှာပဲ။ အဲဒီလိုများဖြစ်ရင် အရင်တုန်းကလို အပ်ဖျား တောင်ကြီးဆီကို အတင်း မောင်းနှင်တက်ခိုင်းတာကိုလည်း ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတင်မက သွေးကန်ထဲမှာ နစ်မြုပ်စေပြီး ငရဲခံရတာလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု “ခန်ဒတ” က တွေးတောမိခဲ့ပြီး တစ်မဟုတ် ချင်းမှာပင် ပင့်ကူမျှင်ကို လက်နစ်ဖက်နှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ကိုင်ယူလိုက် ပြီး ပင့်ကူမျှင်၏ အပေါ်ဘက်ဆီသို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ဆက်၍ဆက်၍သာ အစပြု ဆွဲငင် တက်သွားပါတော့သည်။

“ခန်ဒတ” သည် နဂိုကတည်းက ဧရာမ သူခိုးရင့်မာကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး သည့်အတွက် ဤမျှလောက်ကလေး ပြုမူရသည်မှာ သူ့အတွက် ထုသား ပေသားရပြီး ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ငရဲပြည်နှင့် နတ်ပြည်တို့အကြား အကွာအဝေးက မိုင်သောင်းပေါင်းများစွာ ရှိနေ၍ မည်မျှလောက် အဆောတလျင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် တက်ပါသော်လည်း အပေါ်ဘက်သို့ လွယ်လွယ်ကူကူတော့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ဖြင့် “ခန်ဒတ”

၄၂ □ သင်းသင်းနိုင်

အချိန်အတန်ကြာအောင် တက်သွားပြီး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူသည် မောပမ်းနွမ်းနယ်လွန်း အားကြီးသည့်အတွက် နောက်ထပ်ဆွဲ၍ အပေါ်သို့ မတက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ထိုသို့ မတက်နိုင်တော့သည့်အတွက် လောလောဆယ် ခဏတာလောက် အနားယူချင်သော သဘောဖြင့် ပင့်ကူမျှင်ကို ဆွဲလျက် တွဲလောင်းချပြီး၊ မိမိ မျက်စိအောက်မှ အဝေးကြီးဆီကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ အားသွန်ခွန်စိုက် တက်ခဲ့ရကျိုး နပ်သွားသည်ကို သူ သိလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကျင်လည် ငရဲခံခဲ့ရသော သွေးကန်သည် အခု သူ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် အမှောင်ထု၏အောက်၌ ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဟိုးအဝေးဆီတွင် ဝိုးတဝါး ထွန်းလင်း ပြောင်လက်နေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် အပ်ဖျားတောင်ကလည်း သူ၏ခြေထောက်အောက်ဘက်တွင် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သာ ဆက်လက် တက်သွားနိုင်ခဲ့လျှင် ငရဲက လွတ်မြောက်သွားဖို့မှာ လည်း မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ လွယ်ကူချင် လွယ်ကူပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် “ခန်ဒတ” သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ကူမျှင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းက သူ ထိုငရဲမှာ ကျဆင်းလာခဲ့ရပြီး ထိုငရဲမှ မလွတ်စဖူး လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ မထွက်ခဲ့ရသော အသံဖြင့်လည်း လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီကွ၊ အောင်ပြီကွ အောင်ပြီဟု ရယ်မောပစ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပင့်ကူမျှင်

အောက်ပိုင်းတွင် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော ဒုစရိုက်ငရဲသားများက မိမိတက်လာခဲ့သော ချည်မျှင်နောက်က လိုက်ပါလာကြပြီး ပုရွက်ဆိတ်တွေ တန်းစီထားသော သဏ္ဍာန်အလား တကယ်ပင် အထက်ကို ပိုပိုရောက်အောင် ပိုတက်နိုင်အောင် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ်နှင့် အာရုံစူးစိုက်၍ တွယ်ကပ်တက်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခန်ဒတ” သည် ထိုသို့သော အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ အံ့သြကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်အတန်ကြာကြာ လူအကြီးပမာ ပါးစပ်ကြီး ဟလျက်သားကြီး ဖြစ်သွားပြီး မျက်စိကသာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပါတော့သည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်းပင် ပြတ်သွားလှဆဲဆဲ ဖြစ်နေရသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ဤမျှလောက် သေးသွယ်သော ပင့်ကူမျှင်က သည်လောက် များပြားလှသော လူတွေ၏ အလေးချိန်ဒဏ်ကို မည်ကဲ့သို့ ခံနိုင်ပါမည်နည်း။

ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ဆိုသလို အကယ်၍များ ပင့်ကူမျှင်က လမ်းခုလတ်ကြီးမှာ ပြတ်သွားမည်ဆိုပါက ပင်ပင်ပန်းပန်း ဒုက္ခခံပြီး ဤနေရာအထိ တက်လာခဲ့ရသည့် မိမိသည်ပင်လျှင် နဂိုက ကျရောက်ခဲ့သော ငရဲဆီကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျဆင်းသွားရတော့မည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလျှင် ဒုက္ခရောက်ချေတော့မည်။ သို့ဖြစ်စေကာမူ ထိုသို့တွေးတောနေသည့်အခိုက်မှာလည်း ထိုဒုစရိုက်သားထောင်ပေါင်းများစွာ မကသော ငရဲသားတို့သည် မှောင်မှောင်မိုက်မိုက် ဖြစ်နေသော

သွေးကန် အောက်ခြေပိုင်းမှနေပြီး လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် ရွှံ့စွဲစွဲဖြင့် ကုတ်ကတ် တွယ်တက်လာကြပြီး သေးသေးမျှင်မျှင် သွယ်သွယ်လျလျ ထွန်းလင်း ရွှန်းလဲ့နေသော ပင့်ကူမျှင်မှာ တသီတတန်းကြီး ဆက်ကာ ဆက်ကာ တက်လာ နေကြပါတော့သည်။

ယခုလက်ငင်းချက်ချင်းမှာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူ တစ်ခုခုမလုပ် လျှင် ပင့်ကူမျှင်သည် လမ်းခုလတ်မှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်ပြီး အောက်သို့ပြုတ်ကျ ဆင်းသွားမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “ခန်ဒတ” က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ဟဲ့ ဟဲ့ ဒုစရိုက်သား ငရဲကောင်တွေ၊ ဒီ ပင့်ကူမျှင်က ကျုပ် ပိုင်တဲ့ ပင့်ကူ မျှင်လေ။ မင်းတို့ကောင်တွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဒီကို တက်လာ ကြရတာတုံး။ ဆင်းကြစမ်း၊ ဆင်းကြစမ်းဟေ့” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ အော်ဟစ် ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ပင့်ကူမျှင်” သည် ချက်ချင်းဆိုသလို “ခန်ဒတ” တွဲလောင်းခိုနေသော နေရာကနေပြီး တဗျစ်ဗျစ် အသံထွက်လာကာ ပြတ်ကျသွားပါတော့သည်။ “ခန်ဒတ” လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေးအတွင်း မှာ “ခန်ဒတ” သည် လေထဲမှာ လွင့်ထွက်သွားပြီး တချာချာ လည်ပတ် သွားသော “ဂျင်” တစ်လုံးပမာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက အမှောင်ထု ကြီး၏ အောက်ခြေပိုင်းဆီသို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံကြီး ကျဆင်းသွားပါ တော့သည်။ ထို့နောက်တွင် နတ်ပြည်က ကျလာသော ပင့်ကူမျှင်သည် သေးသေးသွယ်သွယ် ရှည်လျား၍ ပြောင်ရွှန်းဝင်းလက်စွာ ထွန်းလင်း လျက်၊ လရောကြယ်တာရာများပါ ကင်းစင် စင်ကြယ်နေသော

မိုးကောင်းကင်ပြင် လမ်းခုလတ်ဝယ် တွဲလောင်း ကျဆင်းလျက် ရှိနေပါ တော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားအရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် နတ်ပြည်ရှိ ပဒုမ္မာကြာကန် အနီးအနားတွင် ရပ်တော်မူပြီး စောစောတုန်းက “ခန်ဒတ” ဖြစ်ပျက် လှုပ်ရှားနေပုံကို အစမှအဆုံးတိုင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုစားတော်မူခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပဲ “ခန်ဒတ” ကတော့ သွေး ကန်၏ အောက်ခြေဆီသို့ ကျောက်ခဲတုံးပမာ နှစ်မြုပ်သွားရရှာချေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားကြင်နာတော်မူရာ၍ မေတ္တာရေးရှုထားတော် မူသော မျက်နှာထားတော်ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ဟိုမှသည်မှ စတင်လျှောက်လှမ်းတော် မူလိုက်ပါသည်။

မိမိအတွက်သာ ငရဲမှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်သည့် အတ္တသမား “ခန်ဒတ” ၏ သနားကြင်နာမှု ကင်းမဲ့သော၊ စာနာမဲ့ အကု သိုလ်စိတ်ထားကြောင့် ထိုစိတ်ထားနှင့် ထိုက်တန်သော အကျိုးအပြစ် ဒဏ်ကို သူ ခံစားရပြီးနဂိုကတည်းက ကျဆင်းခဲ့ရသော ငရဲတွင်းသို့ တစ်ဖန် ပြန်ကျဆင်းသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် နတ်ပြည် ပဒုမ္မာကြာကန်ကြီး အတွင်းမှာ ပွင့်လန်းနေ ကြသော ကြာပန်းတွေကတော့ ထိုအကြောင်းခြင်းရာတွေကို လုံးဝ အလေးထား ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မနေကြပေ။ ကျောက်မျက် ရတနာများ

၄၆ □ သင်းသင်းနိုင်

ပမာ ဖြူဖွေးလွလွ ရှိနေကြသော ထိုကြာပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏
ခြေတော်အစုံ အနီးအနားမှာ ညွတ်ကျိုးယိမ်းနွဲ့ ခံစားနေကြကာ ကြာငုံ
ဖူးလွှာလေးများကို လူးလူးလွန်လွန် လှုပ်ရှားလိုက်ရင်း၊ အလယ်ဗဟို
တည့်တည့်တွင်ရှိသော ရွှေအဆင်းကြာအူတိုင်တွင်း ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံ
တို့မှ ထူးခြားကောင်းမွန်လှသော အမွှေးရနံ့များကို ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်
တဝိုက်ဆီသို့ အဆက်မပြတ် ပျံ့နှံ့ ရောက်ရှိနေစေပါတော့သည်။

အချိန်ကား - နတ်ပြည်၌ မွှန်းတည်ချိန် ကာလသီသို့
နီးကပ်လာတော့မည် ဖြစ်ပါသတည်း။

ဒူရိချန်:

Toshisyun

ဒူရီချွန်း: Toshisyun

နေ့ဦးကာလ နေဝင်ရီတရော အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ တန်ခေတ် (Tang) မြို့တော် လူအိုယန် (Luo yang) ၏ အနောက်ဘက် မုခ်ဦးအောက်တွင် မိုးကောင်းကင်ကို ငေးငေးမိုင်မိုင် မော့ကြည့်နေသော လူငယ်တစ်ဦး၊ သူ့အမည်မှာ ဒူရီချွန်းဟု ခေါ်သည်။ ယခင် ကာလတုန်းက သူ့ဌေးသူကြွယ်၏သား ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ဥစ္စာနေပစ္စည်းတွေ သုံးဖြုန်းကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့ဝမ်းစာ အတွက်တောင်မှ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဖြစ်နေပြီး သနားစရာ ကောင်းလှသော ဘဝမှာ ကြုံဆုံခံစားနေရသူ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုခေတ် ထိုကာလတုန်းက "လူအိုယန်" ဟု ဆိုလိုက်လျှင် တစ်ပြည်လုံး၌ တုနိုင်း ယှဉ်ဘက်နိုင်သော မြို့ဟူ၍ မရှိသလောက်အောင်ပင် အလွန်အလွန် ကြီးပွား တိုးတက်ခဲ့သော မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လူသွားလူလာ လမ်းပေါ်တွင် လူရောလည်း

ပါ ဖြတ်သန်းကူးလူးလျက် ရှိသော မုခ်ဦးတစ်ခု ယခုတိုင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမုခ်တစ်ခုလုံး အပြည့်အနှံ့ ဆီအသွေးအရောင်ပမာ ဆောင်နေသော နေဝင်ဆည်းဆာချိန် အလင်းရောင်အောက်တွင် ခပ်ပါးပါး ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူအိုကြီးနှင့် ရွှေနားကပ်ဆင်မြန်းထားသော တရုတ်အမျိုးသမီး ဇက်ကြီးရောင်စုံတို့၏ အရောင်တို့ သည်နယ် အဆက်မပြတ် ကျော်ဖြတ်သွားလာနေကြသည့် ရှုခင်းရှုကွက်တို့သည် ပန်းချီကားချပ်ကြီးအသွင် လှပခမ်းနား နေကြသည်။ သို့သော် "ဒူရီချွန်း" မှာကတော့ ယခင်တုန်းကအတိုင်း၊ မုခ်ဦးနံရံကို ကပ်မှီလျက်သားကြီးနှင့် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကိုသာ ကြောင်တက်တက်ကြီး ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ပြင်မှာက လကွေးကွေးလေးသည် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ လွင့်ပျောနေသော မြူတွေ၏ အကြားတွင် လက်သည်း ခရေကုံးလေးများလေလား ဟုတကယ့်ကို ထင်မှတ်ရသယောင်ယောင် မှုန်မှုန်ဝါးဝါးဖြူဖြူအကြောင်း လေးပမာ ပေါ်ထွက်လို့နေသည်။

မိုးကတော့ ချုပ်သွားပါပြီ။ ဗိုက်ကလည်း ဆာလာချေပြီ။ တခြားဘယ်ဆီများသွားတည်းခိုရပုံမလဲ။ တည်းခိုစရာအိမ်လည်း မရှိပါ။ အခုလို ဒုက္ခခံပြီး အသက်ရှင်နေရတာထက် မြစ်ထဲမှာ မိမိကိုယ်ကို ပစ်ထိုးဝင်ပြီး သေသွားလိုက်တာကမှ ပိုပြီး မြတ်မယ်ထင်တယ်"

Toshisyun (ဒူရီချွန်း) သည် စောစောကတည်းကပင် ဤကဲ့သို့ ထွေရာလေးပါး တွေးတောစိတ်ကူးနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘယ်အရပ်ကနေများ ရောက်ပေါက်လာသည်မသိ၊ သူ့ရှေ့မှောက်မှာ မျက်စိ

တစ်ဖက်မမြင်သောသူအိုတစ်ဦးလာရပ်နေသည်ကိုသူတွေ့မြင်ရသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်၏ နေရောင်ခြည် အရှိန်ကို ခံယူပြီး ထင်ဟပ်လာ သောအရိပ်ကြီးကမုခံဦးကိုထင်ဟပ်လာသည် ထိုအဘိုးအိုက “ဒူဇီချွန်း” ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း “မင်း ဘာတွေကို စဉ်းစားနေ တာလဲ” ဟု ခပ်မာမာ မေးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်လား ကျွန်တော် လေ ဒီညအိပ်ဖို့ နေရာတောင်မှမရှိလို့၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာပါ” ဟု လူအို၏ တစ်မုဟုတ်ချင်း မေးမြန်းလာမှုကို သူက အောက်သို့ငုံ့ကြည့်ပြီး အမှတ်မထင် ထိုသို့ ရိုးသားစွာ ဖြေကြားလိုက် သည်။

“ဪ ဟုတ်လား ဒီလိုဆို သနားစရာ ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွာ” ဟု ပြော ပြီး ထိုလူအိုကြီးသည် အတန်ကြာကြာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စဉ်းစား နေဟန်ဖြင့် မကြာမတင် အချိန်မှာ အသွားအလာ လမ်းပေါ်သို့ ထိုးဝင်လာ သည့် နေဝင်ရီတရော ဆည်းဆာအရောင်အဝါကို လက်ညှိုးပြလိုက်ရင်း “ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် မင်းကို အကြံကောင်း နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခု ညွှန်ပြပေးမယ်နော်။ အခု ဒီနေဝင်ချိန်မှာ မင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါ။ မင်းရဲ့အရိပ်က မြေပြင်ပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာရင် မင်း ခေါင်းအရိပ်ကျတဲ့ နေရာအပိုင်းကို မှတ်ထားပြီး ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ အဲဒီနေရာကို တူးကြည့်စမ်းပါ။ လှည်းတစ်စီးစာအပြည့် ရွှေတွေ မြှုပ်ထားတာကို မင်း ဧကန်မချ တွေ့ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောတော့ “ဟာ တကယ်ပဲလား ခင်ဗျာ” ဟု “ဒူဇီချွန်း” က ပြောဆိုပြီး အံ့အားသင့်သွားပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်

နေရာမှ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားတာက ပြောပြီးတော့ လူအိုကြီးသည် ဘယ်ကို ရောက်သွားသည် မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ သူ့အရိပ်အယောင်လေးတောင်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ မိုးကောင်းကင်ပြင်ပေါ်၌ သာနေသော လအလင်း ရောင်ကသာ ယခင်ကထက် ပိုမိုဖြူဖွေးလာသည်။ အသွားအလာ အဆက်မပြတ် ရှိနေသော လမ်းပေါ်တွင် အစာကို ရှာဖွေတွေ့လိုသော ဇောထန်နေသည့် လင်းနို့နှစ်ကောင်သုံးကောင် တဖျတ်ဖျတ်ပျံဝဲနေ ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် အဘိုးကြီး ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်မှု ကြောင့် “ဒူဇီချွန်း” သည် နေချင်းမှာပင် “လူအိုယန်” မြို့တော်မှာ တစ်ဦး တည်း တစ်ယောက်တည်းသော သူဌေးသူကြွယ်ကြီး ဖြစ်လာပါတော့ သည်။ ထိုအဘိုးအိုကြီး ပြောကြားခဲ့သော စကားအတိုင်းပါပဲ။ နေဝင်ချိန် တွင် ထင်ဟပ်လာသော သူ့ခေါင်းပိုင်းနေရာ အရိပ်ကို မှတ်သားထားပြီး သန်းခေါင်ချိန် ရောက်သောအခါ ထိုနေရာကို တိတ်တဆိတ် တူးဖော်ကြည့်လိုက်တော့ လှည်းတစ်စည်းနှင့် မတင်နိုင်လောက်အောင် များပြားသောရွှေတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်ကြီး ဖြစ်သွားသည့် “ဒူဇီချွန်း” သည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ခန့်ညားထည်ဝါသည့် အိမ်ကို ဝယ်လိုက်နိုင်ပြီး (Xuanzong Hungdi) “စွမ်စွန်ဟရွန်ဒီ” ရှင်ဘုရင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်

တောင် မရှုံးနိုင်လောက်အောင် စည်းစိမ်ချမ်းသာမှု အခြေအရံများဖြင့် စည်းစိမ်ခံ လူတန်းစားဘဝကို အစပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။ “ဒူဖီချွန်း” ၏ စည်းစိမ်ခံစားရပ်တွေကို ရှုကြည့်ကြပါစို့။ တရုတ် (Lanling) “လန်လင်” အရက်ကို ဝယ်ယူသောက်သုံးနိုင်ခြင်း၊ (Guizhou) “ဂွီဖောင်” အရပ်မှ ရှားပါးပြီး အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှသော ဆေးမြစ်သစ်ဖု သစ်ဥတို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော အစွမ်းထက်မြက်သော အားဆေးစွမ်းကြီးကို တကူးတက မှာယူသုံးစွဲမှီဝဲနိုင်ခြင်း၊ တစ်နေ့လျှင် အရောင်အသွေး လေးကြိမ် လေးမျိုး ပြောင်းလဲသော ဇာခြည်ပန်းကို မိမိပန်းခြံထဲမှာ ပွင့်လန်းစေနိုင်ခြင်း၊ ဥဒေါင်းဖြူ အကောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ကို လွှတ်ထားမွေးမြူထားစေခြင်း၊ ကျောက်မျက်ရတနာ အသွယ်သွယ် အမျိုးမျိုးကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခြင်း၊ ပိုးထည် အချိတ်အထည်များကို သီးသန့်ထိုးခိုင်းပြီး ဝတ်ဆင်နိုင်ခြင်း၊ အမွှေးအကြိုင်သစ်များ၊ စန္ဒကူးသစ်များဖြင့် လှည်းကို ဆောက်လုပ်ထားနိုင်ခြင်း၊ ဆင်စွယ်ဖြင့် ကုလားထိုင် ပြုလုပ်အသုံးပြုခြင်း အစရှိသဖြင့် “ဒူဖီချွန်း” ၏ စည်းစိမ်ခံမှုတွေ အကြောင်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေးသားဖော်ပြရလျှင် အချိန်တွေသာ ကုန်ဆုံးသွားချင်သွားမည်။ သူ့စည်းစိမ်ခံစားမှုအကြောင်းတွေကတော့ ပြီးဆုံးသွားဖွယ်မရှိ၊ အံ့ဖွယ်မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဥစ္စာစည်းစိမ် ကြွယ်ဝမှုတွေ၊ ဖိမ်ခံမှုတွေအကြောင်း ကောလာဟလ သတင်းတွေ ပျံ့နှံ့သွားသည့်အခါတွင် သခင်တုန်းက သူနှင့်လမ်းမှာတွေ့သည့်အခါတွင် နှုတ်တောင်မှ မဆက်ခဲ့ဖူးသော မိတ်ဆွေ

တွေက မနက်ရောညပါ သူ့ဆီကို အလည်လာရောက်ကြ၊ ကစားကြ ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ကြပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူတွေက ပိုမိုပြီး များပြားလာရောက်ကြပြီး သုံးကြ ဖြန့်ကြပါတော့သည်။ နှစ်ဝက်ကြာလောက် အချိန်တွေက ကြာညောင်းသွားချိန်အတွင်းမှာ “လူအိုယန်” မြို့တော်မှာ နာမည်ထင်ပေါ် ကျော်ကြားသော ပညာရှင်ကဝိတွေရေး၊ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေပါ လာရောက်ကြသည့် အထဲ၌ “ဒူဖီချွန်း” အိမ်ကို မရောက်ဖူးသည့်သူဟူ၍ တစ်ဦးတလေလောက်တောင်မှ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ “ဒူဖီချွန်း” သည် ထိုသို့ လာရောက်ကြသော ဧည့်သည် အပေါင်းအဖော်တွေနှင့်အတူ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်ဝိုင်းတွေခင်းပြီး စားသောက်ပွဲတွေ များပြားစွာ ကျင်းပ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ သူ တည်ခင်း ဧည့်ခံပေးသော စားသောက်ပွဲသည် မည်မျှ စည်ကားကြီးကျယ် ခမ်းနားသည့်အကြောင်းကို စကားဖြင့် တော်တော်ကြီး ဖော်ထုတ်ရှင်းပြရန်မှာ မကုန်နိုင်သလောက် ဖြစ်ရသည်။ အကျဉ်းသဘောမျှ ရေးသားရှင်းပြမည်ဆိုပါက “ဒူဖီချွန်း” သည် ရွှေအရက်ခွက်ထဲမှာ အနောက်နိုင်ငံထုတ် စပျစ်ဝိုင်းအရက်ကို ထည့်သောက်ပြီး ကုလားပြည်မှလာသောကဝေပညာရှင်တင်ဆက်ပြသသောစားကိုဝါးမျိုပြသည့် ကဝေပညာသည် တင်ဆက်ပုံကို ရှုစားရင်း၊ သူ့အနီးနားမှာ အမျိုးသမီး အယောက် (၂၀) တို့က ဝိုင်းအုံ ခြံရံနေကြသည်။ အမျိုးသမီး (၁၀) ဦးက ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြာပန်းကိုလည်းကောင်း၊ နောက် (၁၀) ဦးက မဟူရာကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဇာခြည်ပန်းတွေကို

၅၄ □ သင်းသင်းနိုင်

လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းထက်၌ ပန်ဆင်ထားကြသည်။ သူမတို့သည် ပလေ့၊ စောင်းစသည့် အနုပညာ ကိရိယာများကို တီးလိုက်ကြ မှတ်လိုက် ကြ၊ ကလိုက်ကြနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။ လှုပ်ရှားနေကြ သော အရာတို့သည် ရှုခင်း၊ မြင်ကွင်းများပမာ ရှိနေကြသည်။

သို့သော်လည်း မည်မျှ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ ဖြစ်သော သူကြွယ်ကြီး ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပိုက်ဆံကြေးငွေဟူသည် ကန့်သတ်ချက် ရှိသည် သဘောကြောင့် စိတ်ရှိလက်ရှိထင်တိုင်း စည်းစိမ်ခံ သုံးဖြုန်းနေသော “ဒူဖီချွန်း”သည်လည်းတစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်ကြာညောင်းသွားသည့်အခါကာလ အတွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်ဆင်းရဲစ ပြုလာတော့သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားသည်ဆိုလျှင် လူတွေက သူ့ကို အနေစိမ်းကား လာကြတော့သည်။ မနေ့တုန်းကအထိ နေ့စဉ်လိုလို သူ့ဆီကို အလည် ရောက်လာခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေတွေတောင်မှ ဒီကနေ့ ကတော့ သူ့အိမ် တံခါးဝရှေ့ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြပေမဲ့ နှုတ်ဆက်စကား လေး တစ်ခွန်းမျှတောင် ပြောမသွားကြတော့ဘူး။ ထိုသို့ဖြင့် နောက်ဆုံး (၃) နှစ်မြောက် နွေဦးရာသီကတစ်ဖန် သံသရာ လည်လာပြန်လေတော့ “ဒူဖီချွန်း” သည် ဟိုးယခင်ကနည်းတူ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့သော သူ ပြန်ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော (Luo yang) “လူအိုယန်” မြို့တော်ထဲမှာလည်း “ဒူဖီချွန်း” အတွက် တည်းခိုခွင့်ပေး သော အိမ်ဆိုတာ တစ်အိမ်မျှ မရှိသလောက် အခြေအနေ ဖြစ်သွားသည်။ ခဏတည်းခိုခွင့် မပေးရုံသာမက အခုဆိုရင် သောက်ရေလေး တစ်ခွက်

တောင်မျှ သနား၍ ပေးသောက်မည့်လူတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် “ဒူဖီချွန်း” သည်တစ်ချိန်သော ညနေစောင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထို “လူအိုယန်” မြို့တော်၏ အနောက်ဘက် မှစ်ဝအောက်သို့ သွားပြီး ငေးငေးမှိုင်မှိုင်နှင့် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ ကြည့်ကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွား၍ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ၌ ယခင်ကအတိုင်းပါပဲ။ မျက်စိတစ်ဖက်မမြင်သော လူအိုကြီးက ဘယ် အရပ်ကရယ်မသိ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြီး “မင်း ဘာကိုများ စဉ်းစား နေတာလဲ” ဟု အသံပြုလိုက်ပြန်သည် မဟုတ်ပါလား။ “ဒူဖီချွန်း” သည် ထိုလူအိုကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရှက်သလိုလို အမူအရာနှင့် ခေါင်း ငုံ့ထားလိုက်ပြီး အတန်ကြာကြာ အချိန်အထိ ပြန်ပြီး ထူးတောင် မထူး တော့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ထိုလူအိုကြီးက အဲဒီနေ့မှာလည်း ယခင်က နှင့် အလားတူ တူညီသော စကားကိုပင် ကြင်နာစွာ ထပ်မံ ပြောဆိုပေး သည့်အတွက် “ဒူဖီချွန်း” ကလည်း အရင်ကနည်းအတိုင်းပါပဲ။

“ကျွန်တော် ဒီကနေ့ညမှာ အိပ်ဖို့ နေရာတောင်မရှိလို့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေပါတယ်” ဟု ခပ်ကြောက်ကြောက် ပြန် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဪ ဟုတ်လား၊ သနားစရာကောင်းတယ်နော်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါ အကြံကောင်း နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခု သင်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီညနေ နေ ဝင်ရီတရောအချိန်မှာမင်း မတ်တတ်ရပ်ပါ။ မင်းအရိပ်က မြေပေါ်ထင်လာ တော့ မင်းရဲ့ ရင်ဘတ်အပိုင်း အရိပ်ထင်လာတဲ့နေရာကို မှတ်ထားပြီး ည

သန်းခေါင် ရောက်ချိန်မှာ မင်း အဲဒီနေရာကို တူးဖော်ကြည့်စမ်းပါ။ လှည်း တစ်စီးစာ အပြည့်အလှုံ့လောက် ရွှေတွေ မြှုပ်ထားတာ မင်း ဆက်တွေ့ရ မှာပဲ” ဟု လူအိုကြီးက ပြောပြီးပြီးချင်း ဒီတစ်ခါမှာလည်း အဘိုးကြီးသည် လူအုပ်ကြီးထဲမှာ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်လိုက်သလို နောက်တစ်ကြိမ် ပျောက်ခြင်းမလှ ပုန်းလျှိုးပုန်းကွယ် ပျောက်သွားပြန်ပါတော့သည်။

သည်လိုနှင့် “ဒူဇီချွန်း” သည် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး တစ်ပြည် လုံးမှာ ပထမအကြွယ်ဝဆုံး အချမ်းသာဆုံး သူကြွယ်ကြီးအဖြစ် တစ် မဟုတ်ချင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြန်ပါတော့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ယခင်ကပုံနယ် အပြောင်းအလဲမရှိ မိမိ စိတ်သဘောကျ စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုကို ပြန်လည်စတင်လာပါတော့သည်။ ပန်းခြံတွင်းမှာ ဇာခြည်ပန်းက ပွင့်နေဆဲ ပွင့်နေမြဲ။ ထိုခြံအတွင်းမှာ အိပ်စက်နေသော ဥဒေါင်းဖြူရယ်၊ ပြီးတော့ကော ဓားကို မျိုပြနေသော ကုလားပြည်မှ ကဝေပညာသည် အားလုံး အားလုံးတို့သည် ယခင်တုန်းကအတိုင်း ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။ ယခင်က နည်းတူပါပဲ လှည်းတစ်စီး အပြည့်အလှုံ့ ရှိခဲ့သော ရွှေအများအပြားကလည်း နောက်တစ်ခါ ၃ နှစ် ကြာကာလညောင်းလာသည့်အခါတွင်လုံးပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံးသွားရ ပြန်ပါတော့သည်။

“မင်း ဘာကိုများစဉ်းစားနေတာလဲ”

မျက်စိတစ်ဖက် မမြင်သော လူအိုကြီးက “ဒူဇီချွန်း” ရှေ့မှောက်သို့ သုံးကြိမ်မြောက် တစ်ဖန် ရောက်ရှိလာပြီး အလားတူ မေးခွန်းကို မေးမြန်း လိုက်သည်။ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း “ဒူဇီ ချွန်း” သည်မြို့တော် “လူအိုယန်” မြို့တော်၏အနောက်ဘက် မုခ်ဝအောက် တွင် သေးသေးမျှင်မျှင်ဖြစ်သော မြူမျှင်တန်းတွေကို ထိုးဖောက်၍သာ နေသည့် သုံးရက်၊ လဆန်းလ၏ အလင်းရောင်ကို ငေးမော မျှော်ကြည့် နေရင်း ဝိုးတဝါး ငေးဝိုင်စွာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိခဲ့သည်။ “ကျွန်တော် လား၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီကနေ့ည အိပ်ဖို့နေရာတောင် မရှိတဲ့အတွက် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်လားကွာ သနားစရာ ကောင်းလှတယ်နော်။ အဲဒီ တော့ကျပ် နည်းကောင်းတစ်ခု သင်ပေးပါမယ်။ ဒီညနေ . နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်ရင် မင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး မင်းအရိပ်က မြေပေါ်ထင်လာတဲ့ အခါ မင်း ဝိုက်ဝိုင်း အရိပ်ကျရာ နေရာကို မှတ်သားထားပြီး အဲဒီနေရာကို သန်းခေါင်ရောက်ချိန်မှာ သွားတူးဖော်ကြည့်ပါ။ ဆက်ဆက်ကြီး လှည်း တစ်စီး အပြည့်အလှုံ့ -

လူအိုကြီးက အဲဒီအထိ စတင် ပြောလိုက်ပြီဆိုရင်ပဲ “ဒူဇီချွန်း” က ရုတ်တရက် သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး လူအိုကြီး၏ ပြောစကားကို ဟန့် တားလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... ပိုက်ဆံကတော့ မလိုတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဪ... ပိုက်ဆံ မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ဒီလိုဆိုတော့ မင်း စည်းစိမ်ခံစားရတာတွေ နောက်ဆုံးကျတော့ ပြီးငွေသွားပြီလို့ ထင်တယ်နော်” လူအိုကြီးက စိုးရိမ်မကင်းဟန် ပုံစံနဲ့ “ဒူဖီချွန်း” ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပါတယ်တဲ့။ “စည်းစိမ် ခံစား နေရတာကို ပြီးငွေသွားလို့ရယ် မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ” လူတွေကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်သွားလို့ပါဗျာ” ဟု “ဒူဖီချွန်း” က မကျေမနပ်ဟန်ပါသော မျက်နှာထားဖြင့် ဘုခပ်ကျကျ ယခုလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ်... ထူးဆန်းလှချည့်လားကွာ။ ဘာပြုလို့များ လူတွေကို စိတ်ကုန်သွားရတာတုန်း”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ လူဆိုတာ အားလုံး ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ကင်း ကြတာမျိုးတွေပါ။ ကျွန်တော် သူကြွယ်ဘဝတုန်းကတော့ မြောက်လိုက် ဝင့်လိုက် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက် ဆံလိုက်ကြတာတွေလေ။ ဒါပေမဲ့တစ်ခါလေးလောက်များ ဆင်းရဲသွားတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့မှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ မျက်နှာထားတွေ မပြကြတော့ ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းခြင်းရာတွေကို ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ တကယ်လို့များနောက်တစ်ခါကျွန်တော် သူဌေးသူကြွယ်ကြီးပြန်ဖြစ်လာ ပြန်ရင်လည်း ကိုယ်ချမ်းသာမှု စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ခံစားမိပါတယ်ဗျာ” ဟု “ဒူဖီချွန်း” က ပြောတော့ ဒီအခါမှာ လူအိုကြီးက ပြန်ဖြေသော သူစကားကို နားထောင်ရင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ပြုံးစ

ပြုလာသည်။ ဪ... ဟုတ်လားကွာ၊ အင်း... အင်း၊ မင်းက အသက်က ငယ်သေးပေမဲ့ ချီးကျူးစရာတော့ ကောင်းလှတယ်။ လူ့လောကကြီး အကြောင်းကိုမင်းဟာကောင်းကောင်းကြီးနားလည်တတ်တဲ့ယောက်ျား ပါပဲကွာ။ ဒီလိုဆိုတော့ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းက လူဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲ ပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ နေထိုင်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတယ် ပေါ့”

ဒီအခါမှာ “ဒူဖီချွန်း” သည် တဒဂ် ချီတံချီတံ ဖြစ်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက် မျက်နှာကို မော့လိုက်ပြီး တောင်းပန်သလို ပုံစံဖြင့် လူအို ကြီး မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းက ပြောလို့သာ ပြောရတယ်။ အဲဒါကိုတော့ အခု ကျွန်တော်အနေနဲ့ မတတ်နိုင်သေးပါဘူးလေ။ အဘိုးဆီမှာ ကျွန် တော် တပည့်အဖြစ် ခံယူပြီး ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီပညာကို လေ့ကျင့်သင်ကြားသွား မယ်လို့ စိတ်ကူးရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ပုန်းကွယ်လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့တော့ခင်ဗျာ။ အဘိုးဟာကိုယ်ကျင့် တရား မြင့်မြတ်တဲ့ ရသေ့ဇော်ဂျီ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဇော်ဂျီ ရသေ့မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ခုလိုညတွင်းချင်း တစ်ပြည်လုံးမှာ အကြွယ် ဝ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဘိုးက ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာအဖြစ်ခံယူပြီး ထူးထွေ ဆန်းကြယ် အံ့ဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီပညာကို ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားပေးလိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ”

အဲသည်လိုပြောသည့်အခါလူအိုကြီးက မျက်မှောင်ကိုကျုံ့လိုက်ပြီး အချိန်အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကို စဉ်းစားပုံရသော်လည်း မကြာခင်မှာ နောက်ထပ် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ဖြစ်လာပြီး “အမှန်က ကျုပ်ဟာ (Emei Shan) “အီးမဲရှန်” တောင်မှာနေတဲ့ (Tie guan zi) “တိုင်ဂွမ်ဒီ” လို့ခေါ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓါပါ။ အဦးဆုံး မင်းမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ မင်းရဲ့လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ဟန်အမူအရာတွေကို တွေ့ရတော့ မင်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူဌေးသူကြွယ်ကြီး ဝါက ဖြစ်စေခဲ့တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီလောက်တောင်မှ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတော့ ကဲ...မင်းဟာ ဝါရဲ့ တပည့် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်” ဟု ပြောပြီး “ဒူဖီချွန်း” ၏ တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လံစွာ လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာ “ဒူဖီချွန်း” သည် ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး၍ လူအိုကြီး၏ စကားမဆုံးသေးခင်မှာ မြေပြင်မှာ နဖူးကို ကပ်ချလိုက်ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ “တိုင်ဂွမ်ဒီ” ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓါကြီးကို ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အေး... အေး၊ အဲဒီလို အလေးထား ရှိသေမူ တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းက ဝါတပည့်အဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲ ခံယူသဘောထားထား၊ အရည်အသွေး မြင့်မားတဲ့ အဆင့်မြင့် ဝိဇ္ဇာပညာရှင် ဖြစ်နိုင်တယ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက မင်းရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုပေါ်မှာ မူတည်နေတာကွယ်နော်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘာပဲပြောပြော လောလော ဆယ်မှာ ဝါနဲ့အတူတူ “အီးမဲရှန်” တောင်အတွင်းပိုင်းရဲ့ နက်နဲမှုကို လိုက်ကြည့်ပါဦး။ အမယ် ကံကောင်းလို့ ဒီနေရာမှာ ဝါတောင်ဇေး

တစ်ချောင်း ကျနေပါလား။ ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင် ချက်ချင်းပဲ မင်းနဲ့ငါ ဒီ တောင်ဇေးကို စီးသွားကြမယ်။ တစ်ပြိုင်တည်း ပျံသန်းကြပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ဖြတ်ကူးလိုက်ကြပါစို့ရဲ့”

“တိုင်ဂွမ်ဒီ” ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓါကြီးသည် တောင်ဇေး ဝါးစိမ်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး နှုတ်မှ ဂါထာမန္တရားတွေကို ရွတ်ဆိုနေရင်း “ဒူဖီချွန်း” နှင့်အတူ မြင်းတက်စီးလိုက်သည့် ပုံပမာ ဝါးစိမ်းချောင်းပေါ်သို့ တက်ခွစီး လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ၌ အလွန်တရာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှပါဘိ တော့သည်။ ဝါးတောင်ဇေးသည် ချက်ချင်းပင် တအားကုန်တစ်ဟုန်ထိုးမိုး ကောင်းကင်ယံဆီသို့ ပျံတက်သွားပါတော့သည်။ အချိန်ကလည်း သာယာသော နေ့ဦးကာလ နေဝင်ရီတရောအချိန် ကောင်းကင်ပြင် “အီးမဲရှန်” တောင်ဘက်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားတော့သည်။ “ဒူဖီချွန်း” သည် လွန်စွာ အံ့ဩသွားပြီး အောက်သို့ မရဲတရဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် အောက်မှာက စိမ်းပြာပြာ အရောင်သက်သက် ဖြစ်နေသော တောင်များ ကို နေဝင်ဆည်းဆာ အလင်းရောင်၏ အောက်ခြေမှာ မြင်ရုံသာ မြင်ရပြီး “လူအိုယန်” မြို့တော် အနောက်ဘက်မုခ်ဝကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ စောစောက ကျဆင်းနေခဲ့သော မြူများက ဖုံးကွယ်များ ထားလိုက်လေရော သလားမသိ။ ဘယ်လို ရှာကြည့်ကြည့် တွေ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ မကြာမီ ထိုဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓါကြီးသည် သူ့နားထင်ရင်းက ဆံဖြူတွေကို လေအတိုက်ခံရင်း က ကြီးမြင့်သော အသံကြီးဖြင့် သီချင်းကို စတင် သီဆိုလိုက်သည်။

၆၂ □ သင်းသင်းနိုင်

“မနက်ဖြန် (Beihai) “ဘဲဟိုင်” ပင်လယ်မှာ ဆော့ကစားပြီး၊

မိုးချုပ်ခါနီး အချိန်ရောက်တော့ (Cang wu) “ကင် - ဝူ” (Xiu li)

“ဖိယူ - လီ” စိမ်းပြာရောင်မြွေကြီးက ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်လှတယ်၊

(၃) ကြိမ်မြောက် (Yue yang) “ယူအီယန်” ရောက်ပေမဲ့၊ လူသူကမရှိ၊

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရွတ်ဆိုပြီး ပျံသန်းလာလို့ ဒေါန်တင်ဟု

(Dong ting hu) “ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ပါပြီ” ... တဲ့။

နှစ်ဦးသား ပျံသန်းသွားကြသည့် ဝါးလုံးစိမ်းတောင်ဝှေးကြီးသည် မကြာခင်မှာ “အီးမဲရှန်” တောင်ဆီကို ကျဆင်းသွားသည်။ ထိုနေရာသည် နက်ရှိုင်းလှသော တောင်ကြားတစ်ခုရှိသော နေရာဖြစ်ပြီး အလျားအား ဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ချပ်လို ပေါ်ထွန်းနေ၍ အတော်လေး မြင့်မားသော နေရာဟု ထင်ရသည်။ ကောင်းကင်ပြင် အလယ်ခေါင်၌ တွဲလောင်းခိုကျနေသော ခုနစ်စင်ကြယ်သည် လက် ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးလောက် ပမာဏ အရွယ်အစားဖြင့် ထွန်းလင်း တောက်ပနေသည်။ နဂိုကတည်းက လူရိပ် ဆိတ်သုဉ်းသော တောင် ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် သူနားထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်လာသော အရာကတော့ နောက်ဘက် ချောက်ကမ်းပါး၌ ကွေးကွေးကောက်ကောက် ပေါက်နေသော ထင်း ရှူးပင်ကို ညဉ့်လေက တိုက်ခတ်လိုက်သောကြောင့် ပေါ်ထွက်လာ သော တရိုးရိုးမြည်သော အသံသာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးသား ကျောက်ဆောင်

ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ “တိုင်ဝွမ်ဖီ” ဝိဇ္ဇာမိတ်ကြီးက “ဒူဖီချွန်း” ကို ချောက်ကမ်းပါးအောက်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး “ငါအခုချိန်ကစပြီး နတ်ဘုံကိုတက်ပြီး (Xi wang mu) “ဖီဝမ်မု” မယ်တော်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ မှာမို့ မင်းက ဟိုကို ကျုပ်သွားနေတဲ့ ကြားကာလ ကျုပ်ပျောက် သွားတဲ့အခါမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာပြီး မင်းကို လှည့်ပတ်ပြောပြီး ရန်လုပ်တာတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း တကယ်လို့ ဘာတွေပဲ ပေါ်လာပေါ်လာ မင်းက ဘယ်တော့မျှ အသံမထွက်လိုက်နဲ့နော်။ တကယ်လို့များ၊ နှုတ်က တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ လေးလောက် ပြောမိရင်တော့ မင်း ဘယ်တော့မျှ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်မလာနိုင် တော့ဘူး ဆိုတာကို မင်းစိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါ။ သဘော ပေါက်တယ်နော်။ မိုးနဲ့မြေ ကွဲပြားသွားရင်တောင်မှ မင်း တိတ်တိတ် နေရမှာပေါ့” ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။ “စိတ်ချပါစင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ အသံမထွက်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော့် အသက်ထွက်ချင် ထွက်သွားပါစေ။ နှုတ်လုံတိတ်ဆိတ်နေပါမယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီပေါ့ကွာ။ မင်းက ငဲ့စကား နားထောင်မှာကိုသိလို့၊ ငါလည်း စိတ်ချသွားပါပြီ။ ကိုင်း ငါသွားတော့မယ်နော်” ဟု ဒီလိုနဲ့ လူအို ကြီး “တိုင်ဝွမ်ဖီ” က “ဒူဖီချွန်း” ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဝါးစိမ်း တောင်ဝှေးကိုခွ တက်စီးလိုက်ပြီး တောင်တန်းပေါ်က မိုးကောင်းကင် ပြင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ပျံသန်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့ သည်။ “ဒူဖီချွန်း” သည် တစ်ယောက်တည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ထိုင်

နေပြီး ကြယ်အပေါင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ မျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် နာရီဝက်လောက် ကြာသွားချိန်မှာ နက်ရှိုင်းလှသော တောင်ထုကြီး၏ ညဉ့်အအေးဓာတ်က ပါးပါးလျှားလျှား ဝတ်ထားသော “ဒူဖီချွန်း” ၏ အဝတ်အစားကို ဖောက်ထွင်းသွားကာ၊ အသားအရေအေးမြသွားစေလောက်အောင် “ဒူဖီချွန်း” ကို ခံစားသွားစေပါတော့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေထုထဲမှ အသံထွက်လာပြီး “ဟိုနေရာမှ ထိုင်နေတာ ဘာကောင်လဲ” ဟု ဆူပွက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဒူဖီချွန်း” က ကြားသော်လည်း သူ့ဆရာ ဝိဇ္ဇာဓိလ်ကြီး “တိုင်ဝွမ်ဖီ” သင်ကြားထားခဲ့သည့် အတိုင်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် နောက်အတန်ကြာသောအခါ ယခင်အလားတူ အသံက ပဲ့တင်ထပ်လာပြီး၊ “ဘာမျှ ပြန်မထူးရင်တော့လား ချက်ချင်း အသက်ပျောက်သွားဖို့သာ မှတ်ထားလိုက်” ဟု တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီအခါမှာလည်း “ဒူဖီချွန်း” က ဆက်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘယ်ဘက်ကနေ ပေါ်ထွက်လာလေသည်မသိ၊ မျက်စိတဝင်းဝင်း တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလဲ့နေသော ကျားတစ်ကောင်က ဘွားခနဲဆို ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပြီး “ဒူဖီချွန်း” ရုပ်အသွင်အပြင်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး စိုက်ကြည့်ရင်းက အသံတစ်ကြိမ် စူးစူးဟိန်းလိုက်ပါသည်။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ထင်ရှူးပင်တစ်ပင်က “ဒူဖီချွန်း” ၏ ခေါင်းပေါ်မှနေ၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ဆူညံလှုပ်ရှားလာသည်။

အနောက်ဘက်တည့်တည့် ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်ကနေ ဘေးပတ်ပတ်လည် သစ်သားစည်လေးစည်လောက် ကြီးမားသော မြွေဖြူကြီး တစ်ကောင်သည် “ဒူဖီချွန်း” ကို မြင်မြင်ချင်း မီးတောက်မီးလျှံပမာ လျှာကို ထုတ်ရင်း သူ့နှားကို ဆင်းလာပါတော့သည်။ သို့လင့်ကစား သူကတော့ မတုန်မလှုပ် မလှုပ်မယှက်ဘဲ နေလိုက်သည် မျက်ခုံးမွှေးလေးတောင်မှ မလှုပ်မယှက်စေဘဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ကျားနှင့် မြွေတို့သည် “အစ” တစ်ခုကို ချိန်ချွယ်ပြီး အချင်းချင်း ချက်ကောင်း အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းမြောင်း၍ပဲ ကြည့်နေကြရောသလား။ အချိန်အတော်ကြာကြာ မြွေနှင့် ကျားတို့သည် သူတို့အချင်းချင်း စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေကြသော အနေအထားမျိုးတွေမှာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မကြာမီ ဘယ်သူက စတင်လိုက်သည်ဟု ပြော၍ မရနိုင်လောက်အောင် “ဒူဖီချွန်း” ကို တစ်ချိန်တည်း ခုန်အုပ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ကျားစွယ်နှင့် အထိုးအကိုက် ခံလိုက်ရ၍လား၊ မြွေလျှာဖြင့် မျိုအချခံလိုက်ရ၍လားရယ် မသိပါ။ “ဒူဖီချွန်း” သူ့အသက် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပျောက်သွားတော့မည်ဟု ဖြစ်နေချိန် ကျားရော၊ မြွေပါ မြူနှင်းပမာ ညဉ့်လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် ချောက်ကမ်းပါး၌ ပေါက်နေသော ထင်ရှူးပင်ဆီကသာ ယခင်က အတိုင်း သူ့အကိုင်းအခက်တွေကို လေတဖြူးဖြူး အတိုက်ခံနေရသံကိုသာ ကြားနေရတော့သည်။

ထိုအခါ၌ “ဒူဇီချွန်း” လည်း စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားပြီး နောက်တစ်ခါထပ်ပြီးတော့ ဘာတွေများ ထပ်ဖြစ်လာလေဦးမလဲဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒီအခါမှာတော့ လေတစ်ကြိမ် တိုက်ခတ်လာပြီး မင်ရောင်ပမာ အနက်ရောင် တိမ်သားတိမ် လိပ်တွေက ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး အဝန်းအဝိုင်းကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။ ပိတ်ချင်းရောင်၊ ခရမ်းမိုန်ရောင်လျှပ်စီးတွေက အမှောင်ထုကို နှစ်ကွဲကွဲသွားအောင် ချက်ချင်း ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးနှင့် မိုးတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ခြိမ်းစ ပြုလာပါသည်။ ဒီမိုးကြိုးတင် မကသေးပါဘူး။ မိုးကြိုးနှင့်အတူ မိုးကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဗြဲနဲ့ဆို ရေတံခွန်များ ကျဆင်းလာသည့်နယ် တအုန်းအုန်း တပြုန်းပြုန်းနှင့် ရွာချစ ပြုလာတော့သည်။ “ဒူဇီချွန်း” သည် ထိုကဲ့သို့ အာကာသ မိုးကောင်းကင်ကြီး၏ သွင်ပြင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်နေသည့်ကြားမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန် မပြဘဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။

လေသံ၊ မိုးသံ၊ မိုးရေပန်းသံ နောက်ပြီးတော့ အဆက်မပြတ်လင်းလက်နေသော လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့၏ အလင်းသည် အချိန်အတန်ကြာတွင် သူ့မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့်အတိုင်း “အီးမဲရှန်” တောင်ကြီးလည်း စိုးရိမ်ရသလို ပက်လက်လန် ကျသွားသည့်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာ နားကို ထုတ်ချင်းဖောက်သွားမတတ် အင်အားကြီးသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီး မြည်ဟည်း သွားပါတော့သည်။ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးကောင်း

ကင်ပြင်၌ ဝဲကတော့ပမာ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နေနေသော အနက်ရောင် တိမ်တိုက်အတွင်းမှ ရဲရဲနီနေသော မီးတိုင်ကြီးတစ်တိုင်သည် “ဒူဇီချွန်း” ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျလှစမ်း ဖြစ်လာသည်။ “ဒူဇီချွန်း” က အဲဒီအခါမှာ အမှတ်တမဲ့ သူ့နားရွက်ကို ဖိအုပ်လိုက်ပြီး ကျောက်ဆောင်ပြားကြီး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ် ဝပ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်စိကို တစ်မဟုတ်ချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးကောင်းကင်သည် ယခင်တုန်းကအတိုင်း ကြည်လင်သာယာဆဲ ဖြစ်နေပြီး ဟိုမှာဘက်ဆီဝယ် ငွားငွားစွင့်စွင့် ရပ်တည်နေသော တောင်တန်းများအပေါ်မှာ မှီတွယ်နေသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးလောက် အရွယ်အစားရှိသော ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင်ကလည်း ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းထိန်နေပါတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ စောစောက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးကလည်း ဟိုကျားကြီးနဲ့ မြေဖြူတို့နှင့် “ဒူဇီချွန်း” အပြင်မှာ ထွက်ထိုင်နေသည်ကို အလစ်ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည့်မကောင်းဆိုးဝါးများနှင့်အတူ ဆော့ကစားခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ “ဒူဇီချွန်း” သည် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီး နဖူးပြင်၌ ထွက်နေသော ဇောချွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သို့သော် သူ သက်ပြင်းတောင်မှ မချရသေးခင်၊ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူထိုင်နေသော နေရာရှေ့မှောက်မှာ ရွှေချပ်တန်ဆာဆင်မြန်းထားသော အရပ်ပေ (၃၀) လောက်မြင့်သော ခန့်ညားသည့် နတ်ဒေဝါရှင်တစ်

ဦး ပေါ်လာသည်။ ထိုနတ်က သူ၏လက်တွင် (၃) ခွ မှိန်း ကိုင်ထားပြီး၊ ချက်ချင်းပဲ သူ့မှာပါလာသော မှိန်းဦးသွားဖြင့် “ဒူဇီချွန်း” ၏ ရင်ဘတ် အရင်းနားဆီသို့ ထိုးလိုက်ပါသည်။ ထိုနတ်က ဒေါသတွေထွက်ပြီး မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“ဟဲ့ ဟိုကောင်က တကယ်တော့ ဘယ်ကကောင်လဲကွ” အဲဒီ “အီးမဲရှန်” ဆိုတဲ့တောင်ဟာ ကမ္ဘာဦးခေတ်စကတည်းက ကျုပ်နေလာခဲ့ တဲ့ နေရာပဲ။ အဲဒါတောင်မှ အားနာထောက်ထားမှုမရှိဘဲ တစ်ယောက် တည်း ဒီနေရာကို ခြေလာချရဲတာကို ထောက်ရင် ဒီကောင်က သာမန်လူ တော့ ဇာန်မှချ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကဲ မင်းအသက်ကို နမြောရင် တစ်ချီတည်း နဲ့ မြန်မြန်ပြန်ပြောစမ်းပါ” ဟု နတ်ဒေဝါက ဆိုလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း “ဒူဇီချွန်း”ကတော့ ဝိဇ္ဇာမိရ် လူအိုကြီး မှာထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ပါးစပ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ပိတ်ထားသည်။

“ပြန်မထူးဘူးလား၊ မထူးဘူးဆိုလည်း နေလေ၊ ကောင်းပြီ မင်း ပြန်မထူးဘူး ဆိုရင်လည်း မထူးတဲ့အတိုင်း ကြိုက်တာသာ လုပ်ပေတော့။ အေး လုပ်ရင် ကျုပ်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေက မင်းကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် သတ်ဖြတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်” ဟု နတ်ဒေဝါကြီးက ပြောဆိုပြီး မှိန်းကို အမြင့်ကြီး မလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသော တောင်၏ မိုးကောင်းကင်ပြင်ကို ပင့်ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အမှောင်ထုက မြန်းခနဲ ကွဲအက်သွားပြီး အံ့အား သင့်နေသောအခိုက်၊ မရေမတွက်နိုင်အောင်များပြားလှသောနတ်ဘီလူး

များသည် မိုးတိမ်မိုးသားတွေလို ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပြည့်နက် လျှံတက် နေပြီး သူတို့တစ်တွေ အားလုံးသည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်နေ သည့် လှံတွေ၊ ဓားတွေနှင့် အခုလောလောဆယ် ချက်ချင်းပဲ ဤနေရာ ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လာတော့မည့်ပုံစံဖြင့် တာဆူနေဆဲ ဖြစ် သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှုခင်းမြင်ကွင်းတွေကို တွေ့နေရသည့် “ဒူဇီချွန်း” သည် အမှတ်တမဲ့”ဟာ” ဟုအော်ဟစ်မည့်ဆဲဆဲတွင် သူသည်တစ်ဟုတ်ချင်း လူအိုကြီး၏စကားကို တစ်ခါထပ်ပြီး သတိရမိသောကြောင့် အစွမ်းကုန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်သည်။ နတ်ဒေဝါကလည်း သူ၏ မကြောက်မရွံ့ ဖြစ်နေပုံကို မြင်ရသောအခါ ဒေါသအိုးကြီး ပေါက်ကွဲ ကျသွားပါတော့သည်။

“အဲသည်လောက် ခေါင်းမာလွန်းတဲ့အကောင်” ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်မထူးရင် ပြောခဲ့၊ ပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း “သင်း” အသက်ကို သတ်ဖြတ်ပစ် စေမယ်။ “ဟေး” ဟု နတ်မင်းကြီးက ထိုကဲ့သို့ အော်ဟစ်ရင်း သူ၏ ၃ ခွ မှိန်းတန်ခိုးဖြင့် လျှပ်စီးလက်စေလိုက်ချိန်တွင် “ဒူဇီချွန်း” ကို တစ်ရှိန် ထိုး ထိုးသတ်လိုက်ပါတော့သည်။ အဲသည်အချိန်မှာ “အီးမဲရှန်” တောင် ကြီးကလည်း အုံကြွတက်လာသလိုလို အသံကျယ်ကြီးကြီး တသော သောနဲ့ ရယ်မောရင်းက ဘယ်ကို ရောက်သွားသည်မသိ ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ထိုအချိန်အခါတွင် မရေ မတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော နတ်ဘီလူးတို့သည်လည်း

တိုက်ခတ်လာသော ညဉ့်လေ၏ အသံနှင့်အတူ အိပ်မက်ပမာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ခုနစ်စင်ကြယ်ပြောင်ကလည်း နောက်ထပ်တစ်ဖန် ချမ်းမြေ့သာသာ သွားသည့်နှယ် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ ထွန်းလင်း သာယာစပြုလာပါပြီ။ ချောက်ကမ်းပါးတွင် ပေါက်နေသော ထင်ရှူးပင်သည်လည်း ယခင်ကလိုပင် မပြောင်းမလဲ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကို လေကတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသံများကို ကြားနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ “ဒူဇီချွန်း” ကတော့ စောစောလေးကတည်းကပင် အသက်မရှူတော့၍ ထိုနေရာမှာပင် ပက်လက်လန် လဲကျနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒူဇီချွန်း” သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင်ပက်လက်လန် လဲကျနေခဲ့သော်လည်း သူ့ဝိညာဉ်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွာဖယ်ကျွတ်လွတ်သွားပြီး၊ ငရဲပြည်၏ အောက်ခြေဆီသို့ ဆင်းသက် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဤလောကီဘဝနှင့် ငရဲတို့အကြားတွင် အမှောင်ထု အပေါက်လမ်းဟုခေါ်သော လမ်းရှိပြီး၊ ထိုနေရာသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပိန်းပိတ်လို့ မှောင်နေပြီး၊ မိုးကောင်းကင်၌ ရေခဲလိုအေးချမ်းလှသော လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသည်။ “ဒူဇီချွန်း” ကိုခုနစ်ကလေးကတိုက်ခတ် သယ်ဆောင်သွားခြင်းကြောင့် သစ်ရွက်ပမာ မိုးကောင်းကင်ဆီ အတန်ကြာ ပေါလောမျောပါ သွားသော်လည်း မကြာခင်မှာတော့ အာကာသထဲမှာရှိသော “အသက်နန်းတော်” ဟု ရေးထား

သော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့် ခုံညားထည်ဝါသော နန်းတော်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ နန်းတော်ရှေ့တွင် ရောက်နေနှင့်သော ဘီလူးတို့က “ဒူဇီချွန်း” ကို မြင်မြင်ချင်းမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းရံလိုက်ကြပြီး လှေကားထစ်ရှေ့သို့ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာသည်။ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ဘုရင်မင်းကြီးတစ်ပါးသည် မည်းနက်သော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ရွှေသရဖူကို ဆောင်းထားပြီး လေးနက်တည်ကြည်စွာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကတော့ အရင်ကတည်းက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် ကြားခဲ့ဖူးသည့် ယမဝရဲမင်းကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဒူဇီချွန်း” သည် ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဟု စိုးရိမ်မကင်း တွေးတောမိရင်းက မရဲတရဲနှင့် ထိုနေရာမှာ ပုဆစ်တုပ် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် “ဟဲ့ ဟိုကောင်က ဘာအကြောင်းကြောင့်များလဲ၊ “အီးမဲရန်” တောင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့တာတုံး။ ဤသို့ ယမမင်းကြီးအသံက လှေကားထစ်အပေါ်မှ မိုးကြိုးသံပမာ မြည်ဟည်းသွားခဲ့သည်။ “ဒူဇီချွန်း” က ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွ ထိုမေးခွန်းကို ပြန်ပြောဖို့ လုပ်သော်လည်း အမှတ်မထင် ပြန်သတိရသွားတာက “ဘယ်တော့မျှ စကားပြန်မပြောနဲ့” ဟု ဆိုခဲ့သော လူအိုကြီး “တိုင်ဝွမ်ဇီ” ၏ သတိပေးစကားရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဦးခေါင်းကို သက်သက်မဲ့ ငုံ့ထားလိုက်ပြီး လူအ.လိုပဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ အဲဒီအခါမှာ ယမမင်းကြီးက ကိုင်ထားသော သန်လျက်ကို မ.လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ပေါက်နေသော ပါး

သိုင်းမွေးတို့သည်ပင် ထောင်တက်လာပြီး -

“ဒီကောင်က ဒီနေရာကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးလို့ ထင်နေသလဲ။ ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြန်ဖြေဖို့ကောင်းတာ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့၊ အချိန် စောင့်မနေဘဲ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ငရဲကို ခံစေရမယ်” ဟု ခက်ခက်ထန်ထန် ဆောင့်ကြားကြား ဆဲဆိုပစ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ “ဒူဖီချွန်း” ကတော့ အရင်ကအတိုင်း၊ မပြောင်းမလဲ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဆိတ်လေးတောင် မလှုပ်ရှားပေ။ ထိုအခြေအနေကို မြင်တွေ့ရသည့် ယမမင်းကြီးက ဘီလူးတွေ ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုကို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ လုပ်ဆောင်ဖို့ နိုင်းစေလိုက်သည့်အခါတွင် ဘီလူးများက ယမမင်းကြီးကို ဝပ်ချ အရိုအသေပေးပြီး “ဒူဖီချွန်း” ကို မဆုတ်မဆိုင်းဘဲ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်ဆောင်သွား၍ အာကာသထဲမှာရှိသော အသက်နန်းတော် မိုးကောင်းကင်ပြင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွားကြသည်။

ငရဲပြည်မှာက လူတိုင်း သိကြသည့် အတိုင်းပင် ဓားတောင်ရှိသလို၊ သွေးကန်တွေပါရှိကြသည်။ ထို့အပြင် “တာပန” ငရဲဟုခေါ်သော ရေခဲပင်လယ်ငရဲတို့သည် အတိမောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်ပြင်ကြီး၏ အောက်တွင် စီတန်း၍ တသီတတန်းကြီး ရှိနေကြသည်။ ဘီလူးတွေက သည်ငရဲ အထပ်ထပ်တွေမှာ ငရဲခံစားဖို့ “ဒူဖီချွန်း” ကို ဘီလူးတစ်ဦးချင်းစီ တစ်ဦးချင်းစီတို့က လွှင့်ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် “ဒူဖီချွန်း” သည် ရင်ဘတ်တွင် ဓားဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အထိုးဖောက်ခံရခြင်း၊ မျက်နှာကို မီးတောက်မီးလျှံဖြင့် အလောင်ခံရခြင်း၊ လျှာကို ဆွဲ

ထုတ်အနတ်ခံရခြင်း၊ အရေခွံအခွာခံရခြင်း၊ ဆီပူထိုးခံရ - အချက်ခံရခြင်း၊ မြွေဆိုး၏ ဦးနှောက်စုပ်ယူခြင်းကို ခံရခြင်း၊ လင်းယုန်ငှက်၏ မျက်လုံးဖောက်ယူစားသောက်မှုကို ခံရခြင်း အစရှိသည့် ငရဲဆင်းရဲ ဒုက္ခဝေဒနာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ရေတွက်ပြရမည်ဆိုလျှင် အကန့်အသတ် မရှိပါ။ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု ငရဲမျိုးစုံကို လုံးလုံးကြီး ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီလောက် ဖြစ်နေတာတောင်မှ “ဒူဖီချွန်း” က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အံကြိတ်ထားပြီး တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှပင် ပြောကြားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဘီလူးတို့သည်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားကြပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ကြိမ် “ဒူဖီချွန်း” ကို ဘီလူးတွေက ညဉ့်ပမာ မှောင်မည်းနေသော မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံသန်းပြီး အာကာသတွင်းရှိ စောစောက “အသက်နန်းတော်” ရှေ့သို့ ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှာလည်း ယခင်ကအတိုင်းပါပဲ “ဒူဖီချွန်း” ကို လှေကားထစ်အောက်မှ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားပြီး နန်းတော်ပေါ်မှာရှိသော ယမမင်းကြီးအား လျှောက်ထားကြသည်။

“ဟောဒီပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စကားပြောမယ့် အသွင်အပြင် မရှိကြောင်းပါ” ဟု တညီတညွတ်တည်း လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမှာ ယမမင်းကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ အချိန်အတန်ကြာကြာ စဉ်းစားအကြံထုတ်နေခဲ့ပြီး မကြာမီမှာ တစ်ခုခု အကြံရရှိလာသောဟန်ဖြင့် -

“ဒီယောက်ျားရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာတိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝမှာကျရောက်နေမှာပဲ။ သူတို့ကို ချက်ချင်း ဒီကိုခေါ်လာခဲ့ကြ” ဟု ဘီလူးတစ်ကောင်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုဘီလူးက တစ်ဖက်တစ်ချင်းပဲ လေဟုန်စီးနင်းပြီး ငရဲပြည်မိုးကောင်ကင်ပြင်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားပါတော့သည်။ အဲဒီလိုနှင့် အမှတ်မထင် အချိန်လေးမှာပဲ နောက်တစ်ကြိမ် ကြယ်တာရာများ စီးဆင်းနေသည့် ပုံကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို အပြင်းအပြေးမောင်းနှင်စေခိုင်းရင်း ဗြူးခနဲ ဆိုအာကာသတွင်း၌ တည်ရှိသော “အသက်နန်းတော်” ရှေ့သို့ သက်ဆင်းလာစေခဲ့သည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့ရသော “ဒူဇီချွန်း” သည် အံ့အားသင့်ခြင်း ကြီးမက အံ့အားသင့်ခြင်းဖြင့် ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားရပါတော့သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုတိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင် စလုံးတို့၏ ရုပ်အဆင်းသွင်ပြင်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ပိန်ချိုးကျနေသော တိရစ္ဆာန် မြင်းကောင်တွေ ဖြစ်ကြပေမဲ့ သူတို့ မျက်နှာတွေကတော့ “ဒူဇီချွန်း” အနေနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်တာတောင်မှ ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ဖျောက်၍ မရနိုင်သည့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ၏ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ မျက်နှာနှင့် တထေရာတည်း တူညီနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ဟိုကောင်က ဘာကြောင့်များလည်း “အီးမဲရှန်” တောင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့တာလဲ။ ရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောမပြရင်တော့ ဒီတစ်ခါကျရင် မင်းမိဘတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရမှာပဲ”

“ဒူဇီချွန်း” သည် ထိုကဲ့သို့ ခြောက်လှန့် ပြောကြားခြင်း ခံနေရပေမဲ့လည်း ယခင်က အတိုင်းပဲ ဘာဆိုဘာမျှ ပြန်မပြောခဲ့ပါ။

“ဒီ ငရဲကြီးလှတဲ့အကောင်၊ မိဘတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခံနေရတာတောင်မှ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုယ်ပဲကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ယမမင်းကြီးက အာကာသထဲမှာ တည်ရှိသော အသက်နန်းတော်ကြီး ပြိုကျသွားမလောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အသံဖြင့် အော်ဟစ် ပြောလိုက်သည်။

“ရိုက်လိုက်ကြစမ်း ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်ကြစမ်း။ အဲဒီ တိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်ကို အသားရော၊ အရိုးပါ၊ ရိုက်နှက်ထုခြေပစ်လိုက်ကြ” ဟု အမိန့်ပေး၍ ဘီလူးတွေက တစ်ချိန်တည်းမှာ ညီတူညာတူ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြန်ဖြေကြားပြီး သံကြိမ်လုံးကို ကိုင်၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်းက အရပ် (၄) မျက်နှာ (၈) မျက်နှာမှနေပြီး မြင်းနှစ်ကောင်ကို အကြင်နာကင်းမဲ့စွာ ရိုက်နှက် ထုခြေပစ်လိုက်ကြသည်။ သံကြိမ်လုံး၏ အဟုန်သည် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လာသောလေကို ရုပ်ဖြတ်သွားပြီး မြင်းနှစ်ကောင်တို့၏ အရေပြား၊ ပြီးတော့ အသားနေရာမရွေးကို မိုးရွာချသကဲ့သို့ ထိုးဖောက် ရိုက်နှက်ပစ်ကြလေတော့သည်။ တိရစ္ဆာန် “မြင်း” ဘဝ ရောက်နေကြသည့် “ဒူဇီချွန်း” ၏ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ဝေဒနာ ခံစားရ၍ ထွန်ထွန် လူး ခံစားနေကြရင်း၊ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေက ဝဲနေပြီး၊ မရှုသာ မမြင်သာ မကြားမနာသာ လောက်အောင် အော်ဟစ် မြည်ဟည်းကြပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ အခုထက်ထိတောင် ဟိုကောင်က မပြောသေးဘူးလား။” ယမမင်းကြီးက ဘီလူးတွေ သံကြိမ်နဲ့ အတန်ကြာ ရိုက်နှက်နေကြ

၇၆ □ သင်းသင်းနိုင်

သည်ကို ရပ်ဆိုင်းခိုင်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် “ဒူဖီချွန်း” ပြန်လည် စကားပြော ပြန်ထူးလာဖို့ တိုက်တွန်း ပြောကြားစေသည်။ ထိုအခါမှာ မြင်းနှစ်ကောင်သည်လည်း အသားတွေက ပေါက်ပြဲပြီး အရိုးတွေမှာ ကြေ မွနေသောကြောင့် အသက်ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ အခြေအနေနှင့် လှေ ကားထစ်ရှေ့မှာ လဲကျသွားကြပါတော့သည်။ “ဒူဖီချွန်း” သည် လူအိုကြီး၏ စကားလုံးတို့ကို သဲသဲမဲမဲ စွဲမြဲစွာ သတိရရင်း မျက်စိကို မှိတ်ထားခဲ့သည်။ ဒီအခါမှာတော့ သူ့ရဲ့ အနီးအနားမှာ အသံဟူ၍ လုံးဝ မပြောနိုင်လောက် အောင် အသံတစ်ခုကို မသိမကွဲ ကြားလာရသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့နော် သားရယ်။ အဖေအဖေတို့တစ်တွေ ဘာပဲဖြစ် နေ ဖြစ်နေ သားလေးသာ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒါထက် ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အရာ မကျေနပ်စရာ အရာရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းကြီးက မင်းကို ဘယ်လိုပဲ မေးမေး၊ ပြောပြော မပြောချင်တာကို မပြော ပါနဲ့” တဲ့အဲဒီစကားသံကတော့ “ဒူဖီချွန်း” အတွက် တကယ့်ကို လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ “ဒူဖီချွန်း” ၏ မိခင်အသံ ဖြစ်နေ သည်။ အဲဒီအခါမှာ “ဒူဖီချွန်း” သည် မျက်စိကို အမှတ်တမဲ့ ဖွင့်လိုက် သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မြင်းတစ်ကောင်က အင်အားတွေ ကုန်ခန်း သွားပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား ပါတော့သည်။ ဒီမြင်းကြီးက “ဒူဖီချွန်း” ၏ မျက်နှာကို ဝမ်းနည်းစွာနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့ ရသည်။ အမေ မိခင်ကြီးသည် ထိုလောက်တောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်လှသော ဝေဒနာဆိုးကို ခံစားနေရသည့် ကြားထဲမှာလည်း

ရင်သွေး သားလေး၏အပေါ်မှာ မေတ္တာသံယောဇဉ်တွေထားပြီး ဘီလူး က သံကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်နှက်တာကိုတောင်မှ အငြိုးထားပြီး ငြူစူမှု ဟန်လေးတောင်မှ မပြခဲ့သည့် မေတ္တာကရုဏာရှင် မိခင်ကြီးပါပဲ။ လူတွေဟာ သူဌေးသူကြွယ်ကြီးဆိုလျှင် မြောက်ပင့်ပြောဆိုတတ်ကြပြီး ဆင်းရဲသားဆိုရင်တော့ နှုတ်တောင်မှ ဆက်လေ့ မရှိကြသည့် လောကီ လူဘောင်က လူသားတွေနှင့် နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုပါက တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေသော သည်မြင်းမကြီးကို မည်မျှ ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာ ကောင်း သော စေတနာ မေတ္တာရှင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ။ မည်မျှ မြဲမြံ ခိုင်မာသည့် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များပါလဲ။

ထိုအခါ၌ “ဒူဖီချွန်း” သည် လူအိုကြီးမှာ ကြားသတိပေးထားချက် တို့ကို မေ့သွားပြီး လဲကျသွားသလို ဖြစ်သွားပြီး မြင်းကြီးအနားဆီကို ပြေးကပ်သွားပြီး သေခါနီး တစ်ဝက်လောက် ဖြစ်နေသော မြင်းကြီး၏ ဇက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်လိုက်ရင်းက ရင်တမမ၊ အသည်းတတုန် တုန် ရင်တတုန်တုန်ဖြင့် မျက်ရည်တွေက တတွေတွေ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာရင်း “အမလေး ... အမေရဲ့ ဖြစ်ရလေခြင်း ... အမေရဲ့” ဟု တစ်ခွန်းသာ အော်ဆိုလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

ထိုသို့သော အသံဖြင့် အော်ပြီးသည့်နောက် သတိရလာလို့ ကြည့် လိုက်သောအခါ “ဒူဖီချွန်း” သည် ပြောနေစရာမလို၊ ညနေစောင်း

နေဝင်ဆည်းဆာချိန်မှာ “လူအိုယန်” မြို့တော်၏ အနောက်ဘက် မုခ်ဦး အောက်မှာ သူသည် ဝိုးတဝါး ငေးဝိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်ကို သိရသည်။ မြူမင်းလွင် ဆိုင်းသော မိုးကောင်းကင်၊ အဖြူသွေးရောင် လလေးက ခပ်ကွေးကွေးလေး၊ အဆက်မပြတ် သွားလာကူးလူး နေကြ သော လူတွေရော၊ လှည်းတွေက လှိုင်းပမာ များပြားလှပါတယ်။ အရာအားလုံးတို့ဟာ ယခင်တုန်းကအတိုင်း “အိမ်ရှေ့” တောင်ဆီသို့ “ဒူဖီချွန်း” မသွားရောက်ခင်တုန်းက အခြေအနေတွေနှင့် အတူတူပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မင်းက ကျုပ်တပည့် ဖြစ်ပေမဲ့လည်း၊ ဝိဇ္ဇာ ဇော်ဂျီ အစစ်ဘဝကိုတော့ မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မရောက်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ပေါ့နော်” ဟု မျက်စိတစ်ဖက် မမြင်သော အဘိုးကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောလာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး” “မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ခဲ့တာကိုက ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု “ဒူဖီချွန်း” ကပြောရင်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသေးသည့် အားလျော်စွာ အမှတ်မထင် လူအိုကြီး၏လက်ကိုကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လောက် ဘယ်လို ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီမျိုး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြစ် နိုင်ခဲ့ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါစေလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုငရဲပြည် အာကာသထဲ မှာ တည်ရှိနေတဲ့ “အသက်နန်းတော်” ရှေ့မှာ သံကြိုမိလုံးနဲ့ အရိုက် အနက်ခံပြီး အလူးအလိမ့်ခံစားနေရတဲ့ ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါးကို ပြန်တွေ့လိုက်

ရတော့ ဘယ်လိုမျှ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်နေလို့ကို မရနိုင်ခဲ့တော့ ပါဘူးလေ”

“အေးမင်းကသာ တကယ်လို့ တိတ်တိတ်နေခဲ့ရင်တော့ ကျုပ်က လည်း မင်း အသက်ကို ချက်ချင်း သတ်ပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ လေ။ မင်းက အခုတော့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ ဖြစ်ချင်လှချည်ရဲဆိုတဲ့ ဆန္ဒလည်း မရှိတော့ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ သူ့ကြွယ်ကြီး ဖြစ်ချင်တာကိုတော့ နဂိုက စိတ်ကုန်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ မင်းအနေနဲ့ အခု ချိန်ကစပြီး နောင်ကာလမှာ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာနေတာ ကောင်းမယ်လို့ ထင်နေတာလဲ။

“ဘယ်လို ဘဝမျိုးမှာပဲ နေရနေရ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သာမန် ပုထုဇဉ်လူသားပီပီ ရိုးရိုးသားသားပဲ နေထိုင်သွားဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သော “ဒူဖီချွန်း” ၏အသံမှာ ယခုထက်ထိတောင် မဖော်ပြခဲ့ဖူးသော ပထမဦးဆုံးအဖြစ် သာယာကြည်မွေဖွယ် ကောင်း သော အရိပ်အခြည်တွေ ပါရှိနေပါတော့သည်။ ထိုအခါ အဘိုးအိုကြီးက -

“အဲဒီစကားလေးကိုတော့ မေ့မပစ်လိုက်ပါနဲ့ဦးကွာ နေ့။ ကဲ ဒီ တော့ ကျုပ် မင်းကို ဒီကနေ့ညဟာ နောက်ဆုံးနေ့လို့ ကန့်သတ်ထားပြီး သား ဖြစ်နေလို့ နောက်ထပ် မင်းနဲ့ ကျုပ် မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့ကွာ” ဟု “တိုင်ဝွမ်ဇီ” လူအိုကြီးဝိဇ္ဇာဝိရိက ယခုကဲ့သို့ ပြောပြီး ပြီးချင်းမှာပဲ ခြေ စတင်လှမ်းလိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း ခြေကို ပြန် ရပ်တန့်လိုက်ပြီးမှ “ဒူဖီချွန်း” ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဪ ကံကောင်း အကြောင်းသင့်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ အခုမှ သတိရမိတယ်။ ကျုပ်ဟာ “အီးမဲရှန်” ရဲ့တောင်ဘက်က တောင်ခြေရင်းမှာ အိမ်ပိုင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကိုရော၊ ယာမြေတွေပါ မင်းကို ကျုပ်ပေးခဲ့မယ်။ မင်း အခုချက်ချင်းသွားပြီး နေထိုင်လုပ်ကိုင် စားသောက် သွားရင် ကောင်းမယ်။ အခုလောက် ရာသီ အချိန်အခါမှာဆိုရင် အဲဒီအိမ်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ မက်မွန်ပန်းတွေဟာ တစ်ပြင်လုံး ဝေဝေဆာဆာကြီး ပွင့်လန်းနေကြမယ့် အချိန်ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုဖြင့် အပိုဆာဒါး စကားလက်ဆောင်လေးကိုပင် ပြောကြားပေးလိုက်ပါတော့သတည်း။

အာဂုနီဟုန်းနတ်

Aguni no Kami

အာဂုနိဟုန်းနတ် Aguni no Kami

တရုတ်ပြည်၊ ရှန်ဟိုင်းမြို့မှာ ဖြစ်သည်။ အချိန်က နေ့ခင်းကြောင့် တောင်ကြီးညိုမှိုင်းနေသော အိမ်တစ်အိမ် အပေါ်ထပ်တွင် ဆိုးဝါးသော မျက်နှာပေါက်ရှိသည့် ကုလားမ အဘွားကြီးတစ်ဦးသည် ကုန်သည် ဟန် ပန်နှင့်တူသော အမေရိကန်တစ်ဦးနှင့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောဆိုနေကြသည်။

“အမှန်က အခုတစ်ခေါက်မှာလည်း အဘွားကြီးကို ကျွန်တော်က ဗေဒင်ကြည့်ပေးဖို့ လာ မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါဗျာ” ဟု ထိုအမေရိကန်ကြီးက ပြောဆိုရင်း ဆေးလိပ်မီးကို ညှို့လိုက်သည်။

“ဗေဒင်လား၊ ဗေဒင်ဆိုရင် ကာလ အတော်ကြာကြာအထိ၊ မကြည့်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အခုတစ်လော ငါက ဒုက္ခခံပင်ပန်းခံပြီး ကြည့်ကြည့်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခတောင် ကောင်းကောင်းမပေးတဲ့ လူတွေက များလာ တယ်”

အဘွားကြီးက သရော်သလိုလို ပြောပြီး တစ်ဖက်လူ အမေရိကန် ကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခတော့ ပေးကြမပေါ့ဗျာ” ဟု အမေ ရိကန်ကြီးက နှမြောတွန့်တိုဟန်မရှိဘဲ ဒေါ်လာ ၃၀၀ ချက်လက်မှတ် တစ်ရွက်ကို အဘွားကြီး၏ ရှေ့သို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

“လောလောဆယ် ဒီလောက်ပဲ ယူလိုက်ပါနော်။ တကယ်လို့ အဘွားကြီးရဲ့ ဗေဒင်က မှန်နေရင်တော့ အဲဒီအခါကျရင် နောက်ထပ် ထပ်ပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးမှာပေါ့”

အဘွားကြီးလည်း ဒေါ်လာ ၃၀၀ တန် ချက်လက်မှတ်ကို မြင်ရ တော့ ချက်ချင်း လက်ငင်း ဧည့်ဝတ် ယူယူ ငှာငှာ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

“ဗေဒင်ကြည့်ခ ဒီလောက်အများကြီး ရတယ်ဆိုပြန်တော့လည်း အားနာစရာကြီး ဖြစ်ရပါတယ်။ တကယ်ပဲ ရှင်က ဘာအကြောင်း သိချင် လို့ ဗေဒင်လာမေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မေးချင်တာကတော့”

အမေရိကန်ကြီးက ဆေးလိပ်ကို ခဲရင်း ပါးနပ်စွာ ပြုံးရယ်လိုက် သည်။

“စင်စစ် ဂျပန် - အမေရိကန်စစ်ပွဲ ဘယ်မှာ ဖြစ်ပွားမှာလဲ” ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို ကြိုတင် သိထားကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကုန်သည်တွေ တစ်မဟုတ်ချင်းပဲ အမြတ်အစွန်း ပေါပေါများများ ကြီးရနိုင်သပေါ့လေ” ဟု အမေရိကန်ကြီးက ပြောတော့ -

“ကဲ ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်မှာ ထပ်လာပါဦး။ မနက်ဖြန်အထိ ဗေဒင် ကိန်းခန်းနဲ့ ကြည့်ထားပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မမှားအောင် ကြည့်ဟောနော်”

“ကျွန်မ ဒီဗေဒင်ပညာကို ဟိုး နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကတည်းက ဟော စားလာခဲ့တာ တစ်ခါလွဲသွားခဲ့ဖူးတာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်လို အခြေအနေ မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုးကွယ်တဲ့ ဟုန်းနတ်ကိုယ်တိုင်ဟောကြားပေးတော် မူလို့ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ကုလားမအဘွားကြီး ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ရင်ကော့ ပြောလိုက်သည်။ အမေရိကန်ကြီး ပြန်သွားပြီးသည့်အခါ ကုလားမ အဘွားကြီးက သူ၏အိမ်နီးချင်း အခန်းတံခါးဝဆီသို့ သွားပြီး (Eren Eren) “အီရန်... အီရန်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ဤသို့ ခေါ်လိုက်သော အသံနှင့်အညီ အပြင်ထွက်လာသူကတော့ ချောမောလှပသော တရုတ် မလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဒနာ ခံစားနေ ရသလားမသိ။ ဖောင်းကားနေသော သူမ၏ ပါးပြင်သည် ဖယောင်း အရောင်လိုလုံးလုံး ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အချိန်ကြန့်ကြာနေရတာလဲ။ အမှန်ပြော ရရင် မင်းလောက် အချောင်ခိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မရှိပါဘူးနော် ဟင်း” ဟု အဘွားကြီးက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ထင်ထားသည့် အတိုင်း ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ (Eren) “အီရန်” ဟာ ဘယ်လောက်ပင် အဆူခံရခံရတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့သည်သာ။

“ကောင်းကောင်း နားထောင်စမ်း။ ဒီညကျရင် ငါမမေးတာ ကြာ ခဲ့တဲ့ ဟုန်းနတ်ကို ဗေဒင် မေးချင်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို နှင့်စိတ်ထဲမှာ အာရုံ စူးစိုက်ထားလိုက်ပါ”

မိန်းမပျိုလေး “အီရန်” သည် မဲမဲသဲသဲကြီး ဖြစ်နေသော အဘွား ကြီးမျက်နှာကို ဝမ်းနည်းသော ဟန်ပန် အကြည့်မျိုးနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒီကနေ့ညလား”

“အေး ဒီကနေ့ည ၁၂ နာရီ အချိန်ပေါ့။ မှတ်မိတယ်နော်။ မေ့မနေနဲ့ဦး” ဟု ကုလားမ အဘွားကြီးက မြိမ်းခြောက်သလိုလိုနှင့် လက် ညှိုးတငေါက်ငေါက်ထောင်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းကလို ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါမှာ မင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားမယ်သာမှတ်။ ညည်းလိုကောင်မမျိုးကို သတ် မယ်လို့ ကြံရင် ကြက်လည်ပင်း ဖျစ်ညှစ်သတ်ပစ်တာထက်ကို”

ထိုသို့ စတင် ပြောလိုက်သော ကုလားမ အဘွားကြီးသည် ချက်ချင်း မျက်နှာကို ရှုံ့ပစ်လိုက်သည်။ “အီရန်”ကို သေသေချာချာ သတိထားကြည့်လိုက်သောအခါတွင် “အီရန်” သည် ပြတင်းပေါက် နားသို့ ကပ်သွားပြီး လူသွားလူလာ နည်းပါးလွန်းနေသော လမ်းမပေါ်ကို မှန်ပြတင်းပေါက်ကနေ ငုံ့ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့...ဘာငုံ့ကြည့်နေတာလဲ”

“အီရန်”သည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ကုလားမအဘွားကြီး ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ နင်က ငါ့ကို ဒီလောက်ကြီး အကြည့်ရဲနေရအောင်၊ နောက်ထပ် နှိပ်စက်တာကို ခံချင်နေသေးလို့ထင်တယ် ဟုတ်လား”

အဘွားကြီးက မျက်လုံးကြီးကို ပြူးထုတ်လိုက်ပြီး အရင်တုန်း ကတည်းက ရှိနေခဲ့သော တံမြက်စည်းကြီးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝှေ့ယမ်းချိန်နှင့် အခန့်သင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် တစ်စုံ တစ်ယောက်က အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ရောက်ရှိလာဟန်ရှိပြီး တံခါး ခေါက်လိုက်သောအသံကို ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် စတင်ကြားလာရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်လှုပ်ရှားနေသော နေ့လယ်အချိန်အခါနှင့် တစ်ချိန်တည်းလောက်မှာ “အီရန်”၏ အိမ်အပြင်ဘက်မှ ဖြတ်ကျော်

သွားလုဆဲဆဲ လူတစ်ဦးကတော့ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဂျပန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုဂျပန်လူငယ်သည် မည်သို့ထင်မှတ်သွားသည်မသိ။ နှစ်ထပ် အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ မျက်နှာပြုထွက်လာသော တရုတ်မိန်းကလေး ကို ရုတ်ခြည်းတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင် အတန်ကြာ ကြောင် အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားပြီး ဝေးဝေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မတ်မတ်ကြီး ရပ်လိုက်မိ သည်။ နောက်တစ်ဦး “အီရန်”၏အိမ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားသူကတော့ အသက်ကြီးကြီး တရုတ်လန်ချားသမားဖြစ်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ဟိုနှစ်ထပ် အိမ်အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူနေသလဲ ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ဟင်” ဟု ဂျပန်လူငယ်က ထိုလန်ချားဆရာကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။ လန်ချားသမား တရုတ်ကြီးက လန်ချား လက်ကိုင်ကို ကိုင်ထားရင်း နှစ်ထပ်အိမ်ခန်း အမြင့်ကြီးကို မော်ကြည့် လိုက်ပြီး -

“ဟိုအခန်းလား၊ အဲ ဟိုအခန်းမှာလား။ နာမည်တော့ ဘယ်လို ခေါ်သလဲ မသိပါဘူး။ ကုလားမ အဘွားကြီးတစ်ဦး နေနေတယ်လေ” ဟု ရွံ့ရှာစရာ ကောင်းသည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ပြောလိုက်ပြီး အမြန်ပြန်ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“သူက ဗေဒင်ဆရာမလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်က အိမ်နီးချင်းတွေရဲ့ တစ်ဆင့်စကားအရ ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကုလားမကြီးဟာ စုန်း၊ ကဝေပညာလည်း တတ်တယ်တဲ့”

“တကယ်ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ကိုယ့်အသက်ကို နှမြောရင်တော့ အဲဒီ ကုလားမအဘွားကြီးနားကို နီးနီးကပ်ကပ် မသွားလေနဲ့။ ဝေးဝေးရှောင်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့” ဟု တရုတ်လန်ချား ဆရာက ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ထိုသို့ လန်ချားဆရာ ထွက်ခွာသွားပြီး သည့် နောက်တွင် ဂျပန်လူငယ်သည် လက်ပိုက်၍ အကြောင်းတစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန် ရှိခဲ့သော်လည်း မကြာခင်အချိန်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့် သဘောဖြင့် အိမ်အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားပါတော့သည်။ အဲဒီအခါ သူတစ်ယောက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်မှာ အဘွားကြီး၏ ဆဲဆိုသောအသံနှင့် ရောရောထွေးထွေး ပါလာသော တရုတ်မ မိန်းမပျိုလေး၏ ဝိုသံဖြစ်သည်။ ဂျပန်လူငယ်သည် ထိုဝိုသံကို ကြားကြားမိချင်း ညှိမှောင်သန်းနေသော လှေကားထစ်ကို ၂ ထစ်ကျော် ၃ ထစ်ကျော် ပြေးတက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အဘွားကြီး၏ အခန်းတံခါးကို အစွမ်းကုန်အင်အားဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးမှာ ချက်ချင်း ပွင့်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျပန်လူငယ် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ကုလားမအဘွားကြီးတစ်ယောက်သာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး တရုတ်မကလေးကို မတွေ့ရပေ။ အိမ်နောက်ဘက် အခန်းမှာများ ပုန်းကွယ်နေပါသလား မသိပါ။ အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရပါ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” အဘွားကြီးက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် တစ်ဖက် ဂျပန်လူငယ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အမေကြီးက ဗေဒင်ဆရာမ မဟုတ်လား” ဟု ဂျပန်လူငယ်က လက်ကိုပိုက်ပြီး အဘွားကြီး မျက်နှာကို ဒေါသဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ မမေးဘဲနဲ့သိပြီးသားဖြစ်မယ်မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဗေဒင် ကြည့်ချင်လို့ လာတာပါ။

“ဘာအကြောင်းကို ကြည့်ပေးရမှာလဲ”

အဘွားကြီးသည် ပိုပြီး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိသလိုနှင့် ဂျပန်လူငယ်၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဂျပန်လူငယ်က “ကျွန်တော့် သခင်ကြီးရဲ့သမီးဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နစ်နွေဦးကာလကတည်းက ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သူမ အကြောင်းကို ဗေဒင် တွက်ကြည့်ချင်လို့ပါဗျာ” ဟု ဂျပန် လူငယ်က စကားကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း အားစိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ သခင်ကြီးကတော့ ဟောင်ကောင်ဆိုင်ရာ ဂျပန် အထွေထွေကောင်စစ်ဝန်ပါ။ သူ့သမီးရဲ့နာမည်က (Taeko) “တအဲခို” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ (Endoo) “အင်းနိုနီး” လို့ခေါ်တဲ့ စာရေးပါပဲဗျာ။ ထွက်ကြည့်ပေးပါခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုပါလဲ။ အဲဒီသမီးက အခု

ဘယ်ဆီမှာများ ရောက်နေပါသလဲ ခင်ဗျာ” ဟု “အင်းနီဒီး” က ပြန်မေးရင်း အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ အိမ်နီးနားချင်း ရှိတယ် မဟုတ်လား” ရဲဌာနရဲ့ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုအရ သူ့သမီးကို ခေါ်သွားသူဟာ ကုလားလူမျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေခဲ့ကြတယ်။ ဖုံးကွယ်ထားမယ် ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်နော်” ဟု ပြောကြားပေမယ့် ကုလားမအသွားကြီးကတော့ ကြောက်လန့်သည့်ဟန် လုံးဝ မပြပေ။ ကြောက်လန့်ဟန်လုံးဝမရှိရုံသာမက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ တစ်ဖက်သူအပေါ် အထင်သေးသလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ပိုပိုပြီး ပြုံးရယ်ပြနေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ ကုလားမကြီးက “မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ငါက မင်းပြောတဲ့ မင်းရဲ့သခင်ကြီး သမီးမျက်နှာကိုတောင်မှ မမြင်ဖူးပါလား”

“ညာမနေပါနဲ့ဗျာ။ အခုနက ဟောဒီ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေတာ ဧကန်မုချပဲ ကျွန်တော် သခင်ကြီးရဲ့သမီး တအဲခို ဖြစ်တယ်လေ” ဟု ပြောပြီး ဂျပန်လူမျိုး Endoo “အင်းနီဒီး” သည် လက်တစ်ဖက်က ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကိုင်ထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိသော အခန်း၏ တံခါးဝကို လက်ညှိုးထိုးပြထားလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . အဲဒီ မိန်းကလေးက ငါ့ရဲ့ မွေးစားသမီးပါဟယ်” ဟု အသွားကြီးက သရော်သလိုလိုနှင့် ပြုံးရယ်ပြော ပြောလိုက်သည်။

“ဪ မွေးစားသမီးတဲ့လား။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အမေကြီးရဲ့ တကယ့်မွေးစားသမီး ဟုတ်မဟုတ်ကို ခဏလောက် ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျားကြီး ခေါ်ထုတ်မပေးချင်ရင် ကျွန်တော်ပဲ သူ့ကို သွားကြည့်မယ်လေ” ဟုပြောပြီး အင်းနီဒီးက အိမ်နောက်ဖက်အခန်းကို ခြေနှင်းဝင်မည့်အလုပ်၊ ချက်ချင်းပင် ကုလားမ အသွားကြီးက အခန်းတံခါးဝမှာ သွားရပ်ပြီး ဟန့်တားထားလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်လေ။ သူ့စိမ်းဖြစ်တဲ့ မင်းလိုလူကို ငါ့အိမ်နောက်ဘက် အခန်းအထိတော့ အဝင်မခံနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဖယ်စမ်းပါဗျာ။ ဖယ်မပေးရင် ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်နော်။ ပြောပြောဆိုဆို (Endoo) “အင်းနီဒီး” သည် ခြောက်လုံးပြူးကို မလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် အသွားကြီးက ကျီးကန်းအော်လိုက်သလို တအားအား အသံထွက်လိုက်လိုက်ချင်းမှာဘဲ “အင်းနီဒီး” သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်အလိုက်ခံလိုက်ရသလို သူ့ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်က သူ့လက်မှ လွတ်ကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသည့် “အင်းနီဒီး” လို လူတောင်မှ တကယ်တမ်းကျတော့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ခဏတာလေးမျှလောက် သူ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးတော့ တစ်မဟုတ်ချင်းနောက်ထပ် သတ္တိစိတ်တွေ ဝင်ရောက်လာပြီး...

“ကဲကဝေမကြီးရေ” ဟု အော်ဟစ် ဆဲဆိုလိုက်ရင်း ကျားကောင် ခုန်အုပ်လိုက်သည့်နယ် အဘွားကြီးအား ခုန်အုပ်လိုက်ပါတော့သည်။ သို့သော် အဘွားကြီးကလည်း ပါးနပ်လွန်းလှသည်။ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်း ချက်ချင်းလက်ဝင်းပင် ထိုနေရာ တွင်ရှိနေသည့်တံမြက်စည်းကိုကောက်ယူပြီးနောက်ထပ်ခုန်အုပ်လာလှ ဆဲဆဲ ဟန်ပြင်နေသော “အင်းန်ဒိုး” ၏ မျက်နှာပေါ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ အမှိုက်သရိုက်တွေကို လှည်းကျင်းပစ်လိုက်သလို လှည်းချပစ်လိုက် သည်။ ထိုအခါမှာ အမှိုက်တွေက မီးပန်းမီးပေါက်တွေ ဖြစ်သွားကြပြီး “အင်းန်ဒိုး” ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မီးဖြင့် ဖုတ်ကင်ပစ်လိုက်သလို လောင်ကျွမ်းပြီး အကွဲကွဲအပြဲပြဲဖြစ်သွားစေတော့သည်။

“အင်းန်ဒိုး” သည် နောက်ဆုံးကျတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မီးပန်း၏ လေအရှိန်နှင့် အလိုက်သင့် လိုက်ခံလိုက်ပြီး လွင့်စဉ်လိမ့်ကျ သွားသလို အိမ်အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ည ၁၂ နာရီ အချိန်နီးနီးလောက်မှာ “အင်းန်ဒိုး” သည် ကုလားမအဘွားကြီး၏အိမ်ရှေ့မှာတစ်ဦးတည်းမတ်တတ်ရပ်ပြီးနှစ်ထပ် အိမ်အပေါ်အိမ်ခန်းတွင် ထင်ဟပ်နေသော မီးအရိပ်ကို စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်း သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် မျှော်ပြီးမော့ကြည့်နေခဲ့သည်။ “မတော်လို့များ အခု တစ်ခေါက်ထပ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးရဦးမယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်

ကြိုးစားရှာဖွေ ဆိုတာက တကယ့်ကို ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စကြီးပါပဲ” ပြောလို့သာပြောရတယ်။ ကဝေမကြီးကိုဟောဒီခြောက်လုံးပြူးနဲ့တောင် မပစ်လိုက်ရဘူး။ “အင်းန်ဒိုး” ကထိုကဲ့သို့တွေးတောနေရင်းကအိမ်အပေါ် နှစ်ထပ်အခန်းက ရုတ်တရက် ကျလာသည့် စက္ကူစကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ဟော . . . ဟော . . . စက္ကူစလေး ကျလာပါလား။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်မှလွဲရော သခင်ကြီးရဲ့သမီး ဖြုတ်ချပေးလိုက်တဲ့ စာဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ” ထိုသို့ ရွတ်ဆို ပြောလိုက်သော “အင်းန်ဒိုး” သည် စက္ကူစကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးတိတ်တဆိတ်ဝှက်ထားခဲ့သောလက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်၍ ထိုဓာတ်မီးအလင်းရောင်နှင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ -

ရော - အဲဒီအခါမှာ သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်၊ စက္ကူပေါ် တွင် Taeko “တအဲခို” က ဇကန်မချ ရေးပေးထားသော မှုန်ဝါးဝါး ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး ခဲတံအရာစာသားတွေကို တွေ့မြင်ရသည်။

“Endoo san “အင်းန်ဒိုးဆန်” ၊ ဒီအိမ်က အဘွားကြီးဟာ အတော်ကို ကြောက်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ကဝေမကြီး ဖြစ်တယ်။ မကြာ ခဏ ညသန်းခေါင်ချိန်ရောက်တိုင်း ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ဟုန်းနတ် လို့ခေါ်တဲ့ ကုလားနတ်ကို ကူးပြောင်းသွင်းပြီး၊ ကျွန်မကို နတ်ဝင်စေ တယ်။ ကျွန်မကိုယ်မှာ အဲဒီနတ်ဝင်ပူးလာပြီဆိုရင် သေသလိုလို ကျွန်မ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ

ကိုယ် ကျွန်မ မသိခဲ့ရပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်စေဖြစ်စေ ဒီအဘွားကြီးရဲ့ ပြောစကားအရ ပြောရရင် ဒီဟုန်းနတ်ကိုသွင်း၊ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ကို ခဏ အငှားသဘောနဲ့ တကယ်ဟုန်းနတ်က ဗေဒင်အမျိုးမျိုး ဟောကြားပေး တယ်လို့ပြောဆိုနေကြတာပါ။

“ဒီညမှာလည်း ညသန်းခေါင်ချိန် ရောက်လာရင် အဘွားကြီးက ကျွန်မဆီလာပြီး ဟုန်းနတ်ကို ပူးကပ်သွင်းပေးဦးမှာပဲ။ ဟိုးအရင့်အရင် အခါတွေတုန်းက ကျွန်မ မသိမသာ သတိတွေ လစ်သွားရပေမဲ့ ဒီကနေ့ညကျရင်တော့ အရင်လိုကျွန်မ သတိလက်လွတ် မဖြစ်ခင် ကဝေ ပညာနဲ့ နတ်ဝင်ပူးသလို တမင်သက်သက် ဟန်ဆောင်ပြီး နေကြည့်မယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မကို အဖေဆီပြန်လွှတ်ပေးရင် ဟုန်းနတ်က အဘွားကြီး ရဲ့ အသက်ကို လုယူသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီအဘွား ကြီးက အားလုံးထက် ဟုန်းနတ်ကိုတော့ သူ အကြောက်ရှုံးဆုံးဖြစ်လို့ ဒီစကားသာ သူကြားသွားရင် ကျွန်မကို ဆက်ဆက် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့မနက်ဖြန် မနက်မှာ နောက်တစ်ကြိမ် အဘွားကြီးဆီကို လာပေးလိုက်ပါဦးနော်။ ကျွန်မမှာ ဒီနည်းပရိယာယ်က လွဲပြီးတော့ သူ့လက်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်းဆိုတာ မရှိတော့ ပါဘူး။ နောက်ထပ် တွေ့ရအောင်နော်”

ထိုကဲ့သို့ ရေးသားထားသော စာကို Endoo “အင်းနိဒိုး” ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက် အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီက ၁၂ နာရီမထိုးခင် ၅ မိနစ်အလို ဖြစ်သည်။ “မကြာခင် အချိန်အခါ

ရောက်လာတော့မယ်။ တစ်ဖက်ရန်သူက ဟိုစုန်းကဝေမကြီး ဖြစ်သလို၊ ဒီဘက်က အမျိုးသမီးကတော့ ပျိုမျစ်နနယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖြစ်တာ ကြောင့် သာမန် အခြေအနေထက်တော့ ပိုပြီး ကံကောင်းမှာပါပဲလေ”

ဤသို့ Endoo “အင်းနိဒိုး” ၏စကားမှ မဆုံးခင် မကြာတော့ မည့်အချိန်တွင် ကဝေပညာ စတင်ပါတော့မည်။ မစတင်ခင်အချိန်အထိ ထိန်ထိန်လင်းလင်းရှိနေခဲ့သော နှစ်ထပ်အိမ် နှစ်ထပ်အခန်း ပြတင်း ပေါက်မှာ ရုတ်ခြည်း မှောင်မည်း၍သွားပါပြီကော။ ထိုအမှောင်ထုနှင့် အတူ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ထူးဆန်းလှသော အမွှေးအကြိုင် အနံ့ အသက်က မြို့ထဲမှာ ခင်းထားသော ကျောက်ဖျာအထိ စိမ့်အေးသွား စေပြီး ဘယ်အရပ်မှလာမှန်းမသိအောင် ထိုကျောက်ဖျာသည် ဆိတ် ငြိမ်စွာ မျောလာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကုလားမအဘွားကြီးသည် မီးငြိမ်းသတ်ထား သော နှစ်ထပ်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ကဝေပညာစာအုပ်ကို ဖြန့်ထားပြီး မန္တရားများကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်နေသည်။ မှောင်နေသော်လည်း ရေးသားထားသော ဂါထာမန္တရားစာတွေသည် အမွှေးအကြိုင် ထွန်းထား သောခွက်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် အကွရာ စာလုံးများက ဝိုးတဝါး ပေါ်နေသည်။

အဘွားကြီး၏ ရှေ့မှာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်မှာ “အီရန်”

ဟင့်အင်း တရုတ်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ခံထားရသည့် “တအဲခွီ” သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ စောစောတုန်းက သူမ ပြတင်းပေါက်က ချပေးလိုက်သော စာသည် “အင်းနီဒီး” ၏ လက်ထံသို့ ချောချောမောမော ရောက်မှ ရောက်သွားပါ့မလား။ စာပစ်ချလိုက်သောအချိန်က လူသွားလူလာကို ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့သော သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အရိပ်က တကယ် “အင်းနီဒီး” ပဲ ဖြစ်မှာပါဟု ယုံကြည်ထားမိပေမဲ့ ကမ္မသကာ လူများမှားသွားလေရောသလား။

ထိုသို့ “တအဲခွီ” တွေးမိလိုက်တော့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို ဖြစ်နေသော သူမ၏ အရိပ်အကဲကို အဘွားကြီး၏စက္ခအာရုံက အမှတ်တမဲ့များ သတိထားမိလိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ဤအခွင့်အရေးသည် နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဤသို့သော ကဝေမ၏အိမ်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ပရိယာယ်ကိုလည်း၊ ကဝေကြီးက ချက်ချင်းဖောက်ထွင်း သိမြင်သွားမည်စိုးသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း “အီရန်” သည် တုန်ယင်နေကာ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ပူးကပ်ကိုက်ပြီး၊ ယခင်က ကြံရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ဟုန်းနတ် ဝင်ပူးသလို ဟန်ပြရမည်ပေါ့။ သူမသည် အချိန်နီးကပ်လာတော့မည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေသည်။ အဘွားကြီးကမန္တရားကို ရွတ်ဖတ်ပြီး သွားသည့်အခါ “တအဲခွီ” ကိုလှည့်ပတ်လိုက်ရင်း လက်ဟန် အမူအရာ အမျိုးမျိုး စတင်ပြသပါတော့

သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ “တအဲခွီ” ၏ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုဘယ်ညာမပြလိုက်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ “တအဲခွီ” ၏ နောက်ကျောဘက်ကိုသွားပြီး ဥပမာပြောလျှင် မျက်စိကို အဝတ်ဖြင့် ပတ်စည်းထားလိုက်သလို ပုံစံဖြင့် “တအဲခွီ” ၏နဖူးကို လက်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နေကာပေးလိုက်သလို လုပ်ပြသည်။ အကယ်၍သာ အခန်းပြင်ပမှနေပြီး တစ်ယောက်ယောက်က အဘွားကြီး၏ လှုပ်ရှားပုံ အမူအရာတွေကို ကြည့်နေခဲ့မည်ဆိုပါက မည်သို့သောပုံသဏ္ဍာန်မျိုး မြင်ရမလဲဆိုလျှင် တကယ့်ကို ကြီးမားလှသော လင်းနို့ကဲ့သို့သော အကောင်တစ်ကောင်သည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် အရောင်အဆင်းရှိသော အမွှေးအကြိုင်အနံ့များ ထွန်းထားရာ မီးခွက်၏ အလင်းရောင်ထဲတွင် ပျံ့ဝဲနေသော အဆင်းပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရှိကြောင်း မြင်တွေ့ရမှာမျိုး ဖြစ်သည်။ မကြာတော့သော အချိန်ကာလရောက်သော် “တအဲခွီ” သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တဖြည်းဖြည်းချင်း အိပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူတစ်ခါတည်း အခုပဲအိပ်ပျော်တော့မည်ဆိုပါက ဒုက္ခခံပြီး ကြံစည်ထားသော ပရိယာယ်ကိုသုံးဖို့ မဖြစ်နိုင်သည်မှာ သေချာလှသည်။ ဤကြံစည်ချက် မဖြစ်မြောက်ဘူး ဆိုပါက စင်စစ် နောက်တစ်ကြိမ် အဖေ့ဆီကို ပြန်မရောက်နိုင်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ “ဂျပန် နတ်အပေါင်းတို့ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်မျိုးမ အိပ်ပျော်မသွားရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါရှင်။ ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် အကယ်၍ မျက်စိတစ်မှိတ်

၉၈ □ သင်းသင်းနိုင်

လျှပ်တစ်ပြက်လောက် အချိန်ကလေးမှာ အဖေရဲ့ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ချက်ချင်း သေသွားလည်း ရပါတယ်။ ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ပါတယ်ရှင်။

“ဂျပန်နတ် အပေါင်းတို့ရှင့်၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဒီအဘွားကြီးကို ပရိယာယ် သုံးနိုင်ရန် ထောက်ပံ့ကူညီ မှိုင်းမတော်မူပါရှင်” ထိုကဲ့သို့ “တအဲခို” သည် သူမရင်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ မြောက်မြားစွာ ဖွဲ့ရှိရှိ ဆက်တိုက် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ သို့ပါသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ကတော့ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်။ အိပ်ချင်စိတ်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း “တအဲခို” ၏ နားထဲတွင် ထင်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ မောင်းခတ်သလိုခန့်မှန်းရခက်သော သီချင်းသံကို မသဲမကွဲကြားစပြုလာခဲ့သည်။ ထိုသီချင်းသံမှာ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဟုန်းနတ်ကမိုးကောင်းကင်မှ နေဆင်းသက်သည့်အခါတွင် ဇကန်မပျက်ကြားရသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် မည်မျှလောက် အောင့်အည်းသည်းခံသည်းခံ အိပ်မပျော်ဘဲကို မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာသည်။ အမှန်မှာ မျက်စိရှေ့က အမွှေးအကြိုင်ထွန်း မီးခွက်အလင်းရောင်ကိုရော၊ ကုလားမ အဘွားကြီး၏ ရုပ်ရည်ကိုပါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အိပ်မက်က မှေးမှိန်လာသလို အမှတ်တမဲ့ သူမ မျက်စိရှေ့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

“ဟုန်းနတ်ရှင် ဟုန်းနတ်ရှင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ လျှောက်ထားတာကို နားထောင်ပေးပါဦးရှင်” မကြာမီအချိန်မှာ ကဝေမကြီးသည် ကြမ်း

ပြင်ပေါ်၌ ပြားပြားဝပ်လိုက်ရင်းက ထိုကဲ့သို့ အသံပြာပြာ ထုတ်လိုက်သည့်အခါ၌ “တအဲခို” သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းက သေမလားရှင်မလားကို လုံးဝ သတိမရှိတော့သည့်နယ် များမကြာမီအချိန်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

“တအဲခို” သာမက အဘွားကြီးပါ ထိုကဝေပညာ ပရိယာယ် သုံးထားသော လုပ်ကွင်းလုပ်ကွက်တွေကို မည်သူ တစ်ဦးတလေကမှ မမြင်ဘူးဟု ထင်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အမှန်စင်စစ်မှာတော့ အခန်းအပြင်ဘက်ကနေ တံခါး၏ သော့ပေါက်ကနေ ကြည့်ရှုနေခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ဦး ရှိခဲ့ဟန်တူ၏။ စင်စစ် သူက ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဟု ပြောစရာ လိုမည်မထင်။ သူကတော့ စာရေး “အင်နိဒိုး” ဖြစ်သည်။ “အင်နိဒိုး” က “တအဲခို” ၏ စာကို ဖတ်ရပြီး လူသွားလူလာ လမ်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း မိုးသောက်ချိန်ကို စောင့်ရလေမလားဟုပင် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဤအမျိုးသမီးလေး၏ ဘဝအခြေအနေကို တွေးမိရင် ဘယ်အချိန်အခါမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ သူသည် အိမ်ထဲသို့ သူခိုးလို တိတ်တဆိတ် တိုးဝင်သွားပြီး ချက်ချင်း နှစ်ထပ် အခန်းတံခါးဝဆီသွားပြီး စောစောကတည်းက သူချောင်းကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ချောင်းကြည့်ရသည်ဆိုတော့ ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်ခဲ့ရသည့်အတွက် ဖြူဖျော့ဖျော့ အမွှေးအကြိုင်ထွန်း မီးခွက်အလင်းရောင်ဟပ်နေသော

သူသေပမာ ဖြစ်နေသော “တအဲခို” ၏မျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့်နေရာမှ မြင်နေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် စားပွဲရော ကဝေပညာစာအုပ်ပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြားပြားဝပ်နေသော အဘွားကြီး၏ ပုံပန်းတို့သည်လည်း “အင်းနီဒီး” ၏ မျက်စိအဆုံး ကြည့်နိုင်သည့် နေရာအထိ လုံးဝ မမြင်ရပါဘူး။ သို့သော်ကုလားမ အဘွားကြီး၏ အသံပြာပြာကြီးက အခန်းထဲက အခြေအနေတွေ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ခန့်မှန်းနိုင်သလောက်အထိ ထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုန်းနတ်ရှင်...ဟုန်းနတ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ပေးပါရှင်” ဟု အဘွားကြီးက ဤကဲ့သို့ ပြောပြလိုက်ချင်း၊ အသက်မရှူသလို ထိုင်နေခဲ့သော “တအဲခို” က ယခင်ကလို မျက်စိကို မှိတ်ထားပြီး တစ်မဟုတ်ချင်း စကားကို စတင် ပြောဆိုပါတော့သည်။ သို့သော် “တအဲခို” ၏ အသံသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးအသံဟု မည်သို့မျှ မထင်မှတ်နိုင်လောက်သော ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီးဖြစ်နေသော ယောက်ျားအသံ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ ...ဟေ့ ကျုပ်မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်းက ကျုပ်ခိုင်းတာကို အာခံပြီး အမြဲ ဒုစရိုက်မှုကိုပဲ လုပ်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဒီကနေ့ညကို နောက်ဆုံးထား သတ်မှတ်ပြီး မင်းကို စွန့်ခွာသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ တခြားဒုစရိုက်မှုကိုလုပ်ခဲ့လို့အဲဒီပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဒီအခါမှာ ကုလားမ အဘွားကြီးသည် ကြောင်အ.အကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ အတန်ကြာ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ အသက်ရှူကျပ်သလိုလို အသံမျိုးသာ ထွက်လာသည်။ သို့ရာတွင် “တအဲခို” က အဘွားကြီးထိုသို့ဖြစ်နေသည်ကို ဂရုမထားဘဲ စကားကိုသာ ခန့်ခန့်ညားညား ဆက်တိုက်ဆိုသလို ယခုလို ပြောသွားသည်။

“မင်းဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့လက်ထဲက ဒီသမီးမိန်းကလေးကို ခိုးယူလာခဲ့တာနော်။ တကယ်လို့ မင်း အသက်ကို မင်း နှမြောတယ်ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်ဆိုင်းမနေဘဲ ခု ဒီညတွင်းချင်းမှာပဲ မိန်းကလေးကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“အင်းနီဒီး” သည် သော့အပေါက်နားဆီသို့ မျက်စိကို ကပ်လိုက်ပြီး အဘွားကြီး ပြန်ဖြေမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာ အဘွားကြီးက အံ့အားသင့်သွားလေမလားဟု မျှော်လင့်ထားနေခဲ့ရာမှာ “အင်းနီဒီး” မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုပြီး မုန်းစရာ ကောင်းလှသော ရယ်သံဖြင့်၊ ရယ်မောရင်း “တအဲခို” ၏ ရှေ့မှာ အဘွားကြီးက ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ နှစ်ဦးသား အပြန်အလှန် ပြောကြဆိုကြပါတော့သည်။

“လူကို အပြစ်တင် ပြောဆိုတာတွေကိုလည်း ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်ပါတော့။ နတ်မင်းက ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ ထင်နေလို့ပါလဲဟင်။ ကျွန်မကတော့ နတ်မင်းလှည့်စားမှုနဲ့ အပြောခံရလောက်အောင် ဇရာကမထောင်းသေးဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထင်နေခဲ့တာ”

၁၀၂ □ သင်းသင်းနိုင်

“အခုချက်ချင်းလက်ငင်း မိန်းကလေးကို သူ့ဖခင်ဆီ ပို့ပေးပါ”

“နတ်မင်းက ရဲအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ဟုန်းနတ်က အဲဒီလိုမျိုး စေခိုင်းတာကိုလည်း သည်းညည်းမခံ ရဘူးဟဲ့” ဟု ဆိုပြီး ဘယ်ကများ ယူဆောင်လာသည်မသိ၊ အဘွားကြီး သည် မျက်စိမှိတ်နေသော “တအဲခွီ” ၏ မျက်နှာရှေ့မှာ မောင်းချမ်း တစ် ချောင်းကို ပြလိုက်ပါသည်။

“ကိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောလိုက်စမ်း”

“နင်က အားမနာလျှာမကြီး ဟုန်းနတ်ရဲ့ အသံတူကို တုပြီး အသုံးပြုနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းနီဒီး” သည် စောစောကတည်းက အခြေအနေတွေကို ချောင်းကြည့်နေခဲ့ပေမဲ့ “တအဲခွီ” တကယ်ပဲ အိပ်ပျော်နေသည်ကို “အင်းနီဒီး” အနေဖြင့် မသိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် “အင်းနီဒီး” သည် ထိုကဲ့သို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသော အခြေအနေများကို မြင်ကြားရသည့် အခါ မာယာပရိယာယ်တွေများ ပေါ်လာလေသလားဟု အမှတ်တမဲ့ ရင်ခုန်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ “တအဲခွီ” က မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘဲ ပြက်ရယ်ပြုသည့်ဟန်ဖြင့် ထပ်မံ ပြောလိုက်သည်။

“အဘွားကြီးခင်ဗျားလည်း သေခါနီးလာပြီနော်။ ခင်ဗျားကကျုပ် အသံကို လူရဲ့အသံလို ကြားနေရလို့လား။ အသံက တိုးပေမဲ့၊ ဘုံမှာ မီးလောင်နေတဲ့ မီးလျှံရဲ့အသံပါပဲ။ အဲဒါကို မင်းအနေနဲ့ မသိနားမလည်

ဘူးလား။ နားမလည်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျသလို လုပ်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကြီးကို သေသေချာချာ မေးနေတာ ခုချက်ချင်း ဟောဒီ မိန်းကလေးကို သူ့ဖခင်ဆီကို ပြန်ခေါ်သွားပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်ကျုပ်ကို အန်တုမလို့လား”

ထိုသို့ မေးသောအခါ အဘွားကြီးသည် ခဏတဖြုတ် ချီတုံ ချတုံဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သို့သော်ချက်ချင်းပဲ သတ္တိတွေပြန်မွှေးလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ထဲက မောင်းချမ်းကိုကိုင်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က “တအဲခွီ” ၏ လည်ပင်း အရင်းဖက်နောက်မှ ဆံပင်ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်ပြီး၊ လက်အရင်းဘက်သို့ ဆွဲထားလိုက်သည်။

“တယ် ဒီသေခြင်းဆိုးကောင်မ ခုထက်ထိတောင် ခေါင်းမာနေ သေးလား။ ကောင်းပြီး ကောင်းပြီ၊ ကဲ ဒီတော့ကာ ကတိပြုခဲ့တဲ့အတိုင်း တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသက်ထွက်သွားစေရမယ်၊ ဟင်း” လို့ဆိုပြီး အဘွား ကြီးက မောင်းချမ်းကို မြှောက်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ၁ မိနစ် နောက် ကျသွားရင် “တအဲခွီ” ၏ အသက် ဆုံးရှုံးသွားရပေတော့မည်။

ဒီအခါမှာ “အင်းနီဒီး” က ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်ထား သော တံခါးဝကို အတင်းအဓမ္မဖွင့်ရန် လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း တံခါး ကတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ပွင့်မလာနိုင်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲတွန်းတွန်း ရိုက်ရိုက် အသားအရေတွေသာ ပွန်းပဲ့သွားရုံရှိမည်။ တံခါးကတော့ မပွင့် ပါ။

မကြာမီ အခန်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်၏ အားခနဲ အော်သံသည် အမှောင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်ကြီး မြည်ဟည်း ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လူးလဲကျသည့် အသံလည်း ကြားရဟန် ရှိသည်။

“အင်းနီဒီး” သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရလျှင် စိတ်နှောက်သွားသူပမာ “တအဲခွီ” ၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိသမျှသော ခွန်အားတွေကို ပန်းထက်မှာ စုစည်းစေလိုက်ပြီး တံခါးဝဆီသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပစ်တိုက်လိုက်ပါတော့သည်။ ပျဉ်ပြား ကွဲပြိုသွားသော အသံ၊ သော့ ခုန်ပျံ့ထွက်သွားသည့်အသံ၊ တံခါးက နောက်ပိတ်ဆုံးကျမှ ပြုတ်ကွဲထွက်သွားသည်။ သို့သော် အဓိက ပင်မဖြစ်သည့် အခန်းထဲမှာက ယခုထက်တိုင် အမွှေးအကြိုင် မီးခွက်မှ ဖြူရော်ရော်ရှိသော မီးကတဖြောက်ဖြောက် တောက်နေဆဲဆဲ။ လူ၏အရိပ်မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ “အင်းနီဒီး” သည် အလင်းရောင်ကို မှီခိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မရဲတရဲ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ ချက်ချင်း မြင်တွေ့ရသည်ကတော့ ထင်မှတ်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ တိတ်ဆိတ်နေပြီး ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသော သူသေပမာအလား “တအဲခွီ” ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သာ ဖြစ်သည်။ “အင်းနီဒီး” အနေနဲ့ထိုသို့ “တအဲခွီ” ဖြစ်နေသော သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းထက်မှာ ရောင်ခြည်တော်ထွန်းပနေသည့်နှယ် ကျက်သရေရှိလှသည်ဟု ခံစားမိတော့သည်။

“မိန်းကလေးရေ... မိန်းကလေးရဲ့”

“အင်းနီဒီး” သည် ကုလားထိုင်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ “တအဲခွီ” ၏ နားနားသို့ ပါးစပ်နှင့်ကပ်လိုက်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် “တအဲခွီ” ကတော့ မျက်စိကို မှိတ်ထားပြီး နှုတ်ကလည်း ဘယ်လိုမျှ မဖွင့်ဟလာတော့ပါ။

“သမီးရေ၊ မိန်းကလေး သတိထားလိုက်စမ်းပါဦး။ “အင်းနီဒီး” ပါ” “တအဲခွီ” သည် နောက်ဆုံးတွင် အိပ်မက်ပမာ လန့်နိုးလာသလို မျက်စိက မလှုပ်တလှုပ် ပွင့်လာသည်။

“အင်းနီဒီးစံ” လား။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် “အင်းနီဒီး” ပါ။ အခု ဘေးအန္တရာယ်တွေက ကင်းသွားပြီမို့လို့ စိတ်ချရပါပြီ။ ကဲ ... မြန်မြန်လေး ထွက်ပြေးကြပါစို့”

“တအဲခွီ” သည် ယခုထက်တိုင်အောင် အိပ်မက်ပဲ မက်နေသလို လိုနိုးလာသလိုလို အားပျော့သော အသံထွက်လာသည်။

“ဉာဏ်ဆင်တာတွေ ရှုံးသွားလို့၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မလည်း အိပ်ပျော်သွားတာကြောင့် သည်းခံပါရင်”

“ဉာဏ်ဆင်ဟန်ဆောင်မှုတွေ ပေါ်သွားရတာ မိန်းကလေး မင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဟုန်းနတ်ပူးတဲ့ပုံစံ လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီလောက် မကြံ့

စလောက်အကြောင်းကိုတော့ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါ။ ခဲဲ မြန်မြန် ပြေးကြပါစို့ရဲ့”

“အင်းနီဒီး”က အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကုလားထိုင်မှနေ၍ “တအဲခို” ကို ထူလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတာကြောင့် ဘာပြောသလဲဆိုတာ လုံးဝ မသိမရပါဘူး” ဟု “တအဲခို”က “အင်းနီဒီး” ၏ ရင်ခွင်မှာ မှီခိုတွယ်ကပ်ရင်း တီးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပရိယာယ်သုံးတာလည်း ရှုံးသွားရပါပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မျှ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

“ဟာ . . . ဒီလိုလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ လိုက်ပြေးကြပါစို့။ ဒီတစ်ကြိမ် ဆုံးရှုံးသွားဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကုလားမအဘွားကြီး ရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား”

“အဘွားကြီးလား” အင်းနီဒီးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ စောစောထဲက အတိုင်းပဲ ကဝေပညာစာအုပ်ကြီးက ပွင့်နေလျက်သား...

စားပွဲအောက်တွင်မူ ပက်လက်လဲကျနေသည်မှာ ဟိုကုလားမ အဘွားကြီး ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးသည် မျှော်လင့်ထားသည်နှင့်

လုံးလုံး ကွာခြားနေပြီး သူ့ ရင်ဘတ်ကို သူ့ မောင်းချစားဖြင့် ထိုးထားပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင် သေဆုံးနေပါတော့သည်။

“ဟယ်... အဘွားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သေနေပြီလေ” ထိုအခါ “တအဲခို”က “အင်းနီဒီး” ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး နှာခေါင်းကို လှလှပပကလေး ရှုံ့တွပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ နည်းနည်းလေးတောင် မသိလိုက်ရပါကလားရှင်။ အဘွားကြီးကို ရှင်ကများ သတ်ပစ်လိုက်တာလားရှင့်”

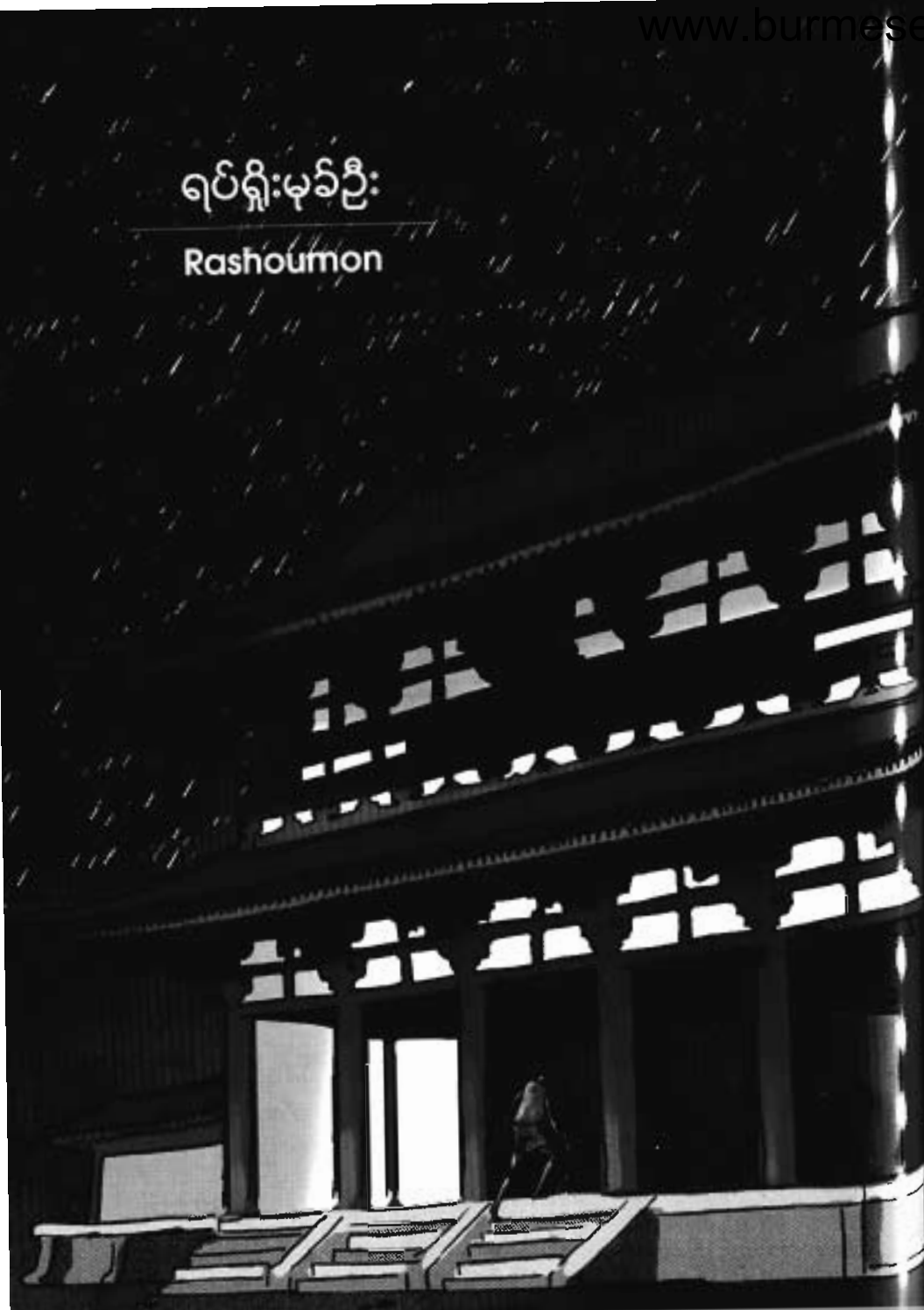
“အင်းနီဒီး”သည် အဘွားကြီးအလောင်းမှနေပြီး “တအဲခို” မျက်နှာဆီသို့ ကူးပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်ည၏ ပရိယာယ်သုံး ဉာဏ်ဆင်မှု မအောင်မြင်ဖြစ်သွားရသည်ကတော့ ကံကြမ္မာစွမ်းအင်၏ ထူးဆန်းလှသော ဖြစ်ထွေပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသည့်အဖြစ်ကို နောက်ဆုံး “အင်းနီဒီး” အနေနှင့် နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ရသည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကာလသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “အင်းနီဒီး”က

“ကျွန်တော်သတ်တာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ဒီအဘွားကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ တရားခံကတော့ ဒီကနေည ဒီနေရာမှာ ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာတဲ့ အာဂုနီဟုန်းနတ်ပဲ ဖြစ်တယ်” ဟု “အင်းနီဒီး”က “တအဲခို” ကို ပွေချီလိုက်ရင်း ခန့်ညားတည်တံ့စွာ ယခုကဲ့သို့ တီးတိုးပြောကြားလိုက်ပါတော့သတည်း။

ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး

Rashoumon

ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး Rashoumon

တစ်နေ့သော နေဝင်မိုးချုပ်ခါနီး အချိန်ကာလ၏ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။ အောက်တန်းစားလူတစ်ဦးသည် ရပ်ရှိုးမုခ်ဦးအောက်၌ မိုး အတိတ်ကို စောင့်နေသည်။ ကြီးကျယ်သော ဤမုခ်ဦးအောက်တွင် ထို လူတစ်ဦးကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှ မရှိပါ။ ဆေးအနီရောင် လွင့်နေ၍ ကွက်တိ ကွက်ကျားနှင့် ကြီးမားလှသော တိုင်လုံးလုံးပိုင်းပိုင်းကြီးတွင် ပုရစ်တစ် ကောင်တည်းသာ ကပ်နားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤ “ရပ်ရှိုးမုခ်ဝ” သည် (Suzaku) စုရေ ဗဟိုလမ်းမကြီးပေါ်မှာတည်ရှိခြင်းကြောင့်လမ်း မကြီးပေါ်တွင် အောက်တန်းစား လူတစ်ဦးအပြင် ခမောက်ဆောင်း ဈေး သည်မရော၊ အနက်ရောင်ဆိုးထားသော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသော ယောက်ျားတွေ အပါအဝင် နောက်ထပ် ၂ ဦး ၃ ဦးခန့် ပါရှိဟန်တူသည်။ သို့သော် ပြောသာပြောရသည် တကယ်တမ်းကျတော့ အခုအချိန်မှာ ပြောခဲ့သော ထိုယောက်ျားကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှ ရှိသည်မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းရင်းကတော့ ကျိုတိုမြို့မှာ ဟိုလွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ် ခဲ့ နှစ်ကတည်းက မြေငလျင်လှုပ်မှုတွေ၊ လေပွေ လေပြင်းထန်တာတွေ၊ မီးလောင်ကျွမ်းမှုတွေ၊ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ရမှုတွေ အစရှိသော သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ကျိုတိုမြို့တွင်းအခြေအနေတွေ ဆုတ်ယုတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ရှေးမှတ်တမ်းဟောင်းတွေအရပြောရမည်ဆိုလျှင် ဘုရားရုပ်ပွားတော်များ၊ ဘုရားစင် အစရှိသည့် ဘုရားပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထုနက်ဖျက်ဆီးကြပြီး၊ ဟင်္သာ ပြဒါးအနီရောင် ဆေးဆိုးထားသော သစ်သားများ၊ ရွှေဆိုင်းငွေဆိုင်းများ ကပ်ထားသော သစ်သားများကို လမ်းပေါ်မှာ စုပုံထားပြီး ထင်းအဖြစ် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။ ကျိုတိုမြို့တွင်းမှာ တောင် ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ရပ်ရှိုးမုခ်ဝကို ပြုပြင်ပေးဖို့ ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူကမျှ အစကတည်းက အလေးမထား ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ယခုလို ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရသည့် အခြေအနေပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး တောမီးလောင်တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသလို မြေခွေး၊ ခွေးတူဝက်တူကောင်အစရှိသော တောတိရစ္ဆာန်တွေနှင့် သူခိုးသူဝှက်တို့ မင်းမူလာကြသည်။ အဆုံးမတော့ အသုဘရှင်မရှိသော လူသေအလောင်းကောင်ကို သည်မုခ်ဝဆီ သယ်ယူလာပြီး၊ လွှင့်ပစ်ထားကြသည့် အကျင့်ဆိုးတွေတောင်မှ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် လူတွေသည် မိုးချုပ်

ချိန်ရောက်လာပြီဆိုရင် ကြောက်ကြလန့်ကြ၍ ဒီမုခ်ဝအနီးနားကို ခြေတောင် လှမ်းမလာကြတော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ လူတွေက ကြောက်လန့်ကြပေမဲ့ တကယ်တမ်း မကြောက်မရွံ့လာစုံကြသူတွေကတော့ ကျီးကန်းတွေရယ်ပါ။ ကျီးတွေက ဘယ်ကနေ လာမှန်းမသိ၊ အများအပြား အုပ်စုအသင်းဖွဲ့၍ စုရုံးရောက်ရှိ လာကြပါတော့သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်မှာဆိုရင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျီးတို့သည် ရပ်ရှိုးမုခ်၏ အမိုးပေါ်တွင် တန်ဆာဆင် တပ်ထားသော ငါးမြီးပုံသဏ္ဍာန် အဆင်တန်ဆာတစ်ပိုက်မှာ စက်ဝိုင်းပုံစံ ရေးဆွဲလိုက်သည့်ပမာ အဝန်းအဝိုင်းဖြင့် အော်မြည်ရင်း ပျံဝဲ၍ နေပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ ပျံသန်းနေသောပုံစံရှုခင်းကို ကြည့်ပါက မုခ်ဝပေါ်ရှိကောင်းကင်ပြင်ကြီးမှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်၏ အနီရောင်သမ်းချိန်တွင် နှမ်းတွေ ကြဖြန့်ချလိုက်သည့် နယ်သည်ရှုခင်းကပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ထင်ထင်ရှားရှားကြီးမြင်တွေ့ရသည်။ ကျီးတွေကတော့ ထင်ကြသည့် အတိုင်းပင်။ မုခ်ဝပေါ်မှာ လာပစ်သွားကြသည့် လူသေအလောင်းကောင်၏ အသားကို မုချကေန် လာထိုးကြဆိတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒီကနေ့မှာတော့ အချိန်နှောင်းသွား၍ လားမသိ၊ ကျီးတစ်ကောင်လေကိုမျှ မမြင်ရပေ။ ဟိုဟိုဒီဒီ နေရာမှာတော့၊ ပြိုလုပျက်လုဆဲဆဲ၊ ကွဲနေသောနေရာ၌ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများပေါက်နေသောကျောက်လှေကားရှိ၍ -

လှေကားအထစ်ပေါ်မှာ ကျီးကန်းချေးတွေ ပါချထားသည့် အတွက် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြူရော်ရော် အရောင်စွဲနေသည်ကို တွေ့ မြင်ရသည်။ စောစောက အောက်တန်းစား ယောက်ျားသည် အထစ် ခုနစ် ထစ်ရှိသော ကျောက်လှေကားထစ်၏ အပေါ်ဆုံးအဆင့်တွင် အဖန် တစ်ရာတေ လျှော်ဖွပ်ထား၍ အရောင်ကျွတ်နေသော နက်ပြာရောင် အလုပ်သမားအဝတ်အစားဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရှိနေပြီး သူ့ညာဘက် ပါးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ဝက်ခြံကြီးကိုသာ အာရုံစိုက်နေပြီး ငေးငေး ဝိုင်ဝိုင်ကြီးနှင့် မိုးရွာနေသည်ကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

ဝတ္ထုရေးသူက ဤဝတ္ထု၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် “အောက်တန်းစား လူ တစ်ဦးသည် မိုးအတိတ်ကို စောင့်နေသည်” ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ သို့ သော် ထိုအောက်တန်းစားလူသည် အကယ်၍ မိုးတိတ်သွားလျှင် အထူး အဆန်း တစ်ခုခုတော့ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟူသော ရည်မှန်းထားချက် မရှိပါ။ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်နေကျကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူသည် အလုပ်ရှင်၏ အိမ် ကို ပြန်ပြန်ရမည့် ထုံးစံရှိသည်။ သို့လင့်ကစား လွန်ခဲ့သော လေးငါးရက် တုန်းက အလုပ်ရှင်က သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ် အခြေအနေ ကို သုံးသပ်ကြည့်ပါက ထိုအချိန်က ကျိုတိုမြို့သည် အသေးစိတ် မဖော်ပြ နိုင်လောက်အောင် တိမ်ကောသောမြို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအောက်တန်းစား အလုပ်သမားသည် သူ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ခဲ့သော အလုပ်ရှင်သခင်၏ အလုပ်ဖြုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်မှာလည်း အမှန်မှာတော့ ခုနက ပြောခဲ့ သော မြို့တိမ်ကောသွားခြင်းဂယက်၏ ပိုလျှံသော လှိုင်းအသေးအမွှား

မျှသာဟု ဆိုရမည်။ ထို့ကြောင့် “အောက်တန်းစားလူတစ်ဦး၊ မိုးအတိတ် ကို စောင့်နေသည်” ဟု ပြောဆိုခြင်းထက် မိုးရွာသွန်းခြင်းကို ခံနေရ သည်။ သူ့မှာသွားစရာ နေရာမရှိ၊ ဒုက္ခရောက်နေရပြီ။ “ကံဆိုးမသွားလေ ရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုသည့်ပုံပမာပါ” ဟု ဤသို့ ဆိုလိုက်ခြင်းက ပိုမို လျော်ကန်သင့်မြတ်ပေမည်။ သည့်အပြင် ဒီကနေ့ မိုးကောင်းကင်ပြင် ကြီး၏ အခြေအနေကလည်း ဂျပန် (Heian) “ဟဲအိအန်” ခေတ်က အောက်တန်းစား လူသားတစ်ဦး၏ စိတ်ခံစားမှုကို လှုံ့ဆော် အကျိုး သက်ရောက်စေခဲ့သည်။ ညနေ ၄ နာရီကျော် အချိန်မှ စတင်၍ ရွာသွန်းချခဲ့သော မိုးကတော့ ယခုထက်တိုင် ရပ်စဲသွားမည့် အလား အလာ မရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုအောက်တန်းစား ပထမဆုံး လော လောဆယ်အားဖြင့် သူ လုပ်ဆောင်ရမှာက မနက်ဖြန်ခါကျရင် ဘယ် နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို စီစဉ်ရမှာပဲ။ တစ်နည်း ပြောရလျှင် မည်ကဲ့သို့သော အခြေအနေက မပေးပေမဲ့လည်း မဖြစ်ဖြစ် အောင် လုပ်ကို လုပ်ရမှာပဲဟု ထွေရာလေးပါး တွေးတော စဉ်းစားရင်း ကနေ စောစောပိုင်းကတည်းက (suzaku) “စုဇခု” ဗဟိုလမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရွာချနေသော မိုးသံကို မကြားချင်ကြားချင် နားထောင်နေလိုက် ရသည်။

မိုးသံတွေက “ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး” ကို လွှမ်းမိုးလာချေပြီ။ အဝေးမှနေပြီး စုစုစည်းစည်း ဝိုင်းအုံ့ဖွဲ့လာပြီး မိုးတသဲသဲ ရွာချလာသံကို ကြားလာရ သည်။ မိုးကလည်း ချုပ်လာပြီမို့ အမှောင်ထုကြီးက မိုးကောင်းကင်ပြင်ကြီး

ကို နိမ့်ဆင်းသွားစေသယောင်ယောင် မြင်ရစေသည်။ အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပါလျှင် မုခ်ဦးခေါင်မိုး အပေါ်ဘက်မှ စောင်းထွက်နေသော တံစက်မြိတ် အုတ်ကြွပ်အဖျားပိုင်းသည် လေးလေးလံလံ ရှိနေပြီး ညှို့မှိုင်းနေသော မိုးတိမ်မိုးသားတွေကို ဖေးကူ ထောက်ပံ့ပေးထားသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသူ၏အတွေးက မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ခြင်းကို မည်သို့သော နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟု ဆိုပြန်ရင်လည်း ထိုကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ဖို့ရန် အချိန်က မရှိတော့ပါ။ ဇွတ်အတင်း အဓမ္မ ရွေးချယ်နေပြန်ရင်လည်း မြေတံတိုင်း၏အောက်မှာ သို့မဟုတ် လမ်းဘေးမြေပြင်ပေါ်မှာ ငတ်သေရုံမျှသာပင်။ သေပြန်တော့လည်း နောက်မှာကျတော့ ဟောသည် မုခ်ဦးပေါ်ကို ဆွဲယူလာပြီး ခွေးလိုပဲ လွှင့်ပစ်ခံရမည်ပင်။ အကယ်၍ မရွေးချယ်ဘူး ဆိုရင်တော့ “အောက်တန်းစား အလုပ်သမားက ဤကဲ့သို့သော တွေးတောမှု လမ်းကို ထပ်ကာတလဲလဲ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် အတွေးတွေက ချာချာလည်သွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ဤပုံဤနယ် ဤဆုံးဖြတ်ချက် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော “လုပ်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင်” ဆိုသည့်အတိုင်း အချိန်တွေမည်မျှကြာပါစေကြာသည့်တိုင်အောင် သူကတော့ “လုပ်မှာပဲ” ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာကတော့ သည်လမ်း ဒုစရိုက်မှုကို မရွေးချယ်ဘူး။ မကျူးလွန်ချင်ဘူး” ဟု လက်ခံထားပေမဲ့လည်း၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော “သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က

သူ့ခိုးလုပ်ဖို့အပြင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ သူက စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ကျားကန်ခံနိုင်သလောက် သတ္တိမျိုးကတော့ မရှိသေးပါ။ ထို့နောက် အောက်တန်းစားလူက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နှာချေလိုက်ပြီးသည့် နောက်တွင် လေးတွဲပျင်းရိစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ညရောက်လျှင် ချမ်းအေးတတ်သည့် ကျိုတိုမြို့သည် ယခု ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် မီးဖိုပြီး လှုံ့နွေးချင် ထွေးချင်လောက်စရာ အအေးဓာတ်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လေသည် “ရပ်ရှိုးမုခ်ဦး” ၏ တိုင်တစ်တိုင်နှင့် တစ်တိုင်ကြားမှာ အားမနာတမ်း အပြေးအလွှား တိုက်ခတ်နေသည်။

ဆေးအနီရောင် သုတ်ထားသော တိုင်အနီးမှာ ရပ်နားသွားခဲ့သော ပုရစ်ကောင်ကလည်း အခုတော့ တစ်နေရာရာမှာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါပြီ။ အောက်တန်းစားလူသည် အတွင်းခံက အဝါရောင်၊ အပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ထားသည်က နက်ပြာရောင် ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ သူသည်လည်ပင်းကို ကျုံ့လိုက်ရင်း ပခုံးကို မြှင့်တင်လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး မုခ်ဦး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ မိုးဒဏ်လေဒဏ် ဖိစီးမှုသောက.က ကင်းရှင်းသွားပြီး လူအမြင်ရှားပါး၍ ညလုံးပေါက် ပျက်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်ဖွယ်ကောင်းမည့် နေရာများ တွေ့ရလျှင်ဘယ်လို နေရာမျိုးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ထိုနေရာမှာ နေအရက်တက်ချိန်အထိ ရောက်အောင် စောင့်စားနေလိုက်မည်ဟု ယူဆထားချက်နှင့်အညီ ကံအားလျော်စွာ မုခ်ဦးအပေါ်

ဘက် ဘုံပြဿာဒ်အဆင့်ဆီ တက်ဖို့ရန်အတွက် ဗြက်ကျယ်ကျယ် အနီ
ရောင် လှေကားကိုသူ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“မုခ်အပေါ်မှာဆိုရင်လူတော့ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လူသေ
အလောင်းသာဖြစ်မှာပါလေ”

အောက်တန်းစားလူက ထိုနေရာမှာပင် သူ့ခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထား
သော သစ်သားလက်ကိုင်စားကို ဓားအိမ်မှ ကျွတ်ထွက် မသွားရလေ
အောင်သတိထားရင်းကောက်ရိုးဖိနပ်ဖြင့်ကျောက်လှေကား၏အနိမ့်ဆုံး
အထစ်ကို နင်းစပြုလိုက်သည်။ ထိုမှ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာမြင့်သွားပြီး
သည့်အခါ၌ “ရပ်ရိုးမုခ်ဦး” ၏ ပြာသာဒ်ဘုံဆင့် အပေါ်ဘက်နေရာမှာ
ရှိသော ဗြက်ကျယ်လှေကား၏ အလယ်ထစ်သို့ ရောက်သောအခါမှာ
သူသည်ကြောင်ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို ကျုံ့ယှဲ့၊ အသက်ရှူရပ်ထားပြီး
အပေါ်ဘက်က အခြေအနေကို စောင်းမြောင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။
ပြာသာဒ်ဘုံအဆင့်ထဲမှ ကျရောက်လာသည့် မီးအလင်းရောင်က
ထိုယောက်ျား၏ ညာဘက် ပါးပြင်ဆီကို မှုန်မှုန်ဝါးဝါး ထွန်းလင်း နေစေ
လိုက်သည်။

ပါးသိုင်းမွေးက တိုတိုတောင်းတောင်း၊ ပြည်တည်နေသည့် အနီ
ရောင်ဝက်ခြံကြီးကပါးပြင်ပေါ်မှာပေါ်ထွက်နေသည်။ ထိုအောက်တန်းစား
အလုပ်သမားသည်ပြာသာဒ်ပေါ်တွင်ရှိနေမှာကလူသေအလောင်းပဲဟူ၍
သာ သူ လွယ်လွယ်ကူကူ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ခုကျတော့ လှေ
ကားအထစ် နစ်ထစ်၊ သုံးထစ် တက်ကြည့်လိုက်တော့ ပြာသာဒ်ပေါ်မှာ

အကုတင်ဝ ရယူခိုရာကဲ့၏ ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၁၇
တစ်ယောက်ယောက်က မီးထွန်းထားသည့်အပြင် ထိုမီးကိုလည်း ဟိုဟို
သည်သည် လှုပ်ရှားစေ့ယမ်းနေဟန် တူသည်။ ထိုလှုပ်ရှားနေသောမီး၏
နောက်ကျိုကျို ဖြစ်နေသော အဝါရောင် အလင်းတန်းတွေက အတွင်းဘက်
ရှိ ထောင့်အသီးသီးဆီကို ပင့်ကူအိမ်ဆောက်ထားသော မျက်နှာကြက်၏
အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကလေး ပြေးသွား ထင်ဟပ်လာသည့်အတွက်
လူတစ်ဦးဦးတော့ ရှိနေနှင့်ကြောင်း သူ ချက်ချင်း သိသွားသည်။

“မိုးရွာတဲ့ညမျိုးမှာ “ရပ်ရိုးမုခ်ဦး” အပေါ်မှာ မီးလင်းနေတော့ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ သာမန်လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု အောက်တန်းစား
လူက ယူဆပြီး၊ အိမ်မြှောင်ကဲ့သို့ ခြေသံကို ဖေါ့နင်းလိုက်ပြီး မတ်စောက်
သောလှေကားမှ အမြင့်ဆုံး လှေကားထစ်အထိ ရောက်အောင် မနိုင်တနိုင်
တွားသွားသွား တက်သွားပြီးသည့်နောက် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
နှိမ့်ချလိုက်ပြီး လည်ပင်းကိုပါ တတ်နိုင်သမျှ ရှေ့ကို ထုတ်လိုက်ကာ၊
ဘုံပြာသာဒ်အဆင့်ထဲကို မရဲတရဲချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ကောလာဟလ သတင်းအဖြစ်
သူ ကြားခဲ့ဖူးသည်က ဘုံပြာသာဒ်အဆင့်ထဲမှာ လူသေအလောင်း
တချို့ကို ပစ်စလက်ခတ် လွှင့်ပစ်ထားခဲ့တာတဲ့။ သည်လိုဆို ကြပေမဲ့ အခု
မီးအလင်းရောင်ဘက် ရောက်နေသော အပိုင်းအခြား နေရာကို ကြည့်
လိုက်တော့၊ သူ ထင်မှတ်ထားသည်ထက် ပိုပြီးတောင်မှ သေးငယ် ကျဉ်း
မြောင်းနေသည်။ လူသေအလောင်း မည်မျှရှိမည် ဆိုသည်ကို မသိ
နိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း လူသေအလောင်းကောင်တွေ အထဲမှာ ကိုယ်လုံးတီး

၁၁၈ □ သင်းသင်းနိုင်

အလောင်းရော အဝတ်အစားပါသည့် အလောင်းပါ ရှိနေသည်။ တကယ့် ကိုပါပဲ။ ပြာသာဒ် အဆင့်အတွင်းမှာ အမျိုးသမီး အလောင်းရော အမျိုး သား အလောင်းပါ ရောထွေးယှက်တင် ရှိနေဟန် တူသည်။ ထို့အပြင် အလောင်းတွေအားလုံးဟာ ယခင်အသက်ရှင်နေစဉ်က တကယ့်လူသား စင်စစ် ဖြစ်ကြုံခဲ့ကြောင်း သံသယမကင်း မဖြစ်ရလောက်အောင် မြင် တွေ့ရသည်။ ပါးစပ်တွေက အဟောင်းသားပွင့်နေလျက် လက်ကို ဆန့်တန်းထားပြီး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲလျောင်းကျနေ တော့သည်။ ပြီးတော့ကာ မို့မောက်သော အပိုင်းဖြစ်သည့် ပခုံးနှင့် ရင်ဘတ်ပိုင်းကို ဝိုးတဝါး မီးလင်းအရောင်က သက်ရောက်နေသည့် အတွက်ကြောင့်၊ နိမ့်သောအပိုင်းနေရာ၏ အရိပ်ကို ပိုမိုပြီး အမှောင် ကျနေစေသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် တကယ့်လူအကြီးလို တိတ်ဆိတ် နေသည့် အောက်တန်းစားလူသည် အလောင်း၏ ပုပ်သိုးသော အနံ့ရူး ကြောင့် အမှတ်မထင် နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့် ဖုံးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လက်ဖဝါးက တစ်ခဏအကြာမှာ နှာခေါင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသည်ကို မေ့သွားသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ၏ ပြင်းထန်လှသော စိတ်ခံစားမှုတချို့က သူ၏ အနံ့ခံကောင်းမှုကို လုံးဝဆိုသလို၊ လှယူသွား လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အခါမှာ အောက်တန်းစား လူ၏ မျက်စိက ပထမဦးဆုံး အလောင်းတွေထဲမှာ ဝပ်နေသော သူကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည်သူကတော့ အညိုရင့်ရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ထား သည်။ အရပ်ကပ်ပုံပုံ၊ ပိန်ပိန်လီလီ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူတွေနှင့် မျောက်နှင့်တူ နေသော အဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ညာလက်ထဲ တွင် မီးထွန်းထားသော ထင်ရှူးကိုင်းစကို ကိုင်ထားပြီး တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း မျက်နှာတွေကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီအလောင်းက ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့မို့လို့ မိန်းမအလောင်းပဲ ဖြစ်မယ်” အောက်တန်းစားလူသည် ကြောက်လန့်ခြင်းက ဖြစ်ရာ ခိုင်နှုန်း၊ ၄၀ ရာခိုင် နှုန်းက စိတ်ဝင်စားခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး အတန် ကြာကြာ အသက်ရှူဖို့တောင်မှ မေ့သွားခဲ့ရသည်။ မှတ်တမ်းဟောင်း စာရေးဆရာ၏ အဆိုအရ ပြောရလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ဆံပင်ရော အမွှေးအမှင်တွေပါ ကင်းရှင်းကောက်ထောင်သလို ထောင်ထ လာသည် ဆိုသည့် သဘောမျိုး ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေချိန်တွင် အဘွားကြီးက ထင်ရှူးပင်စကို သစ်သားကြမ်းပြင်ကြား မှာ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ ယခုတိုင် ကြည့်နေခဲ့သော အလောင်း၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ကိုင်ယူလိုက်သည့်ပုံ မှာ ဥပမာပြောရလျှင် မျောက်အမေကြီးက မျောက်သားကလေး၏ခေါင်း က သန်းကို ဆွဲဖယ်ထုတ်ယူပစ်လိုက်သလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ အလောင်း၏ ဆံပင်တစ်ပင်ချင်းစီကို စတင်နှုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆံပင် တွေက သူ လက်လှုပ်သည်နှင့်အမျှ အသာတကြည် ကျွတ်ထွက်လာ ဟန် ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆံပင်တွေ တစ်ပင်ချင်းစီ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ကျွတ်ပါလာသည့်အခါ အောက်တန်းစား အလုပ်သမား၏ စိတ်ထဲမှာ

ကြောက်စိတ်တွေက တစ်စတစ်စ ပျောက်သွားရပါတော့သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ အဘွားကြီးပေါ်မှာ ပြင်းထန်နေသော မုန်းတီးစိတ်က တဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

“ဟင့်အင်း” ငါ သူ့အပေါ်မှာ ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမယ်။ မှားချင်မှားသွားလိမ့်မယ် မဟုတ်သေးဘူး။ တကယ် စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် တခြားမကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေပေါ်မှာသူ့ရဲ့မခံချင်သောတန်ပြန်မှုစိတ်က မိနစ်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်းမှာ အရှိန်ပြင်းထန်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု အလုပ်သမားက တွေးမိသည်။

ထိုသို့သော အချိန်အခါမျိုး၌ သည် အောက်တန်းစား အလုပ်သမားကို စောစောပိုင်းက မှစ်ဦးအောက်မှာ ရှိခဲ့စဉ်က သူ တွေးတော စဉ်းစားခဲ့ဖူးသော “ငတ်ပဲ အသေခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူခိုးအလုပ်ကိုပဲ လုပ်ရလေမလား” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ထပ်မံမေးမြန်းလာမည်ဆိုလျှင် ထင်ထားသည့် အတိုင်း အောက်တန်းစားလူက သူ ဘာမျှ ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်မနေတော့ဘဲ “ငတ်ပြီးတော့ အသေခံမယ်” ဆိုတာကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်မှာ ဖြစ်သည်။

ဤအောက်တန်းစား အလုပ်သမား၏ ဒုစရိုက် မုန်းတီးသောစိတ်သည် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်နေခဲ့သနည်းဟုဆိုလျှင် ထိုမျှလောက် ပေးလိုက်သော အဖြေဖြင့် သိနိုင်သည်။ စောစောတုန်းက အဘွားကြီး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုးစိုက်ထားခဲ့သော ထင်ရှူးပင်အစလှိုပဲ တရှူးရှူးတရဲ့ရဲ့ တောက်လောင်နေလေတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် ဤအဘွားကြီးသည် လူသေ

တွေ ဆံပင်တွေကို ဘာကြောင့်များ နတ်ယူနေရသလဲဆိုတာ သူမသိပါဘူး။ ယထာဘူတကျကျ တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင် အခုလို အဘွားကြီးလုပ်နေခြင်းသည် အကောင်းလား၊ အဆိုးလားဆိုတာကိုလည်း သူ မသိခဲ့ပေ။ သို့သော် အောက်တန်းစား အဆင့်ရှိသော သည်လူအတွက် မိုးရွာသောညမှာ ဤ “ရပ်ရှိုးမှစ်ဦး” အပေါ်မှာ လူသေတွေ၏ ဆံပင်တွေကို နတ်ယူနေသည်ဆိုတာကိုတော့ ဤအတိုင်းပဲ ခွင့်ပြုထားသင့်သော ဒုစရိုက်အမှုတစ်ခုဟူ၍ သူ ယူဆနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အောက်တန်းစားလူက ခုနက သူ့ဘာသာသူ “သူခိုး” ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ခဲ့သည်ဆိုသော အကြောင်းကို လုံးဝ မေ့လျော့သွားပါတော့သည်။ ပြီးတော့မှ သူသည် ခြေနှစ်စုံကို အားကုန်နင်းပြီး လှေကားပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်ပေါက် တက်သွားသည်။ ထို့နောက် သစ်သားလက်ကိုင်စားကို ဆွဲရင်း၊ အဘွားကြီး၏ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းအကြီးကြီးလှမ်းပြီး အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

အဘွားကြီးက သူ့ကို တစ်ခဏတာမျှသာ ကြည့်လိုက်နိုင်သည်။ အကြောင်းက တကယ့်လက်တွေ့မှာ လောက်လေးဖြင့် အပစ်ခံလိုက်ရသလို သူက အဘွားကြီးဆီကို ခုန်ပေါက်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ရောက်သွားသော အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘယ်ကို ပြေးမလို့လဲ”

ဒီအခါမှာ အဘွားကြီးလည်း အလောင်းကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး ပျာယီးပျာယာ ပြေးထွက်သွားရာဘက်ဆီကို သည်လူက ပိတ်ပစ်လိုက်

ပြီး အထက်ကလို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောနေသောကြားထဲက အဘွားကြီးသည် အောက်တန်းစားလူကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြေးထွက်ဖို့ ရုန်းကန်သည်။ အဘွားကြီး ပြေးထွက်မသွားနိုင်ရန် သူက ပြန်ပြီး တွန်းထားလိုက်သည်။ နှစ်ဦးသားသည် အလောင်းကောင်တွေ၏ကြားမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြသည်။ ဆို၍သာဆိုရသည် အရှုံးအနိုင်ကိုတော့ အစကတည်းက သိပြီးသားပါ။ အောက်တန်းစားလူက နောက်ဆုံးကျတော့ အဘွားကြီး၏ လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ထိုနေရာမှာပင် အတင်းအဓမ္မ လှဲချလိုက်သည်။ စင်စစ်မှာတော့ အဘွားကြီးသည် ကြက်ခြေထောက်ပမာ အရိုးတွေက ဂေါက်ဂက်၊ ဂေါက်ဂက် အရေပြားသာ ရှိတော့သည့် လက်မောင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်နေခြင်းပါ။

“ခင်ဗျားကြီးဘာလုပ်နေတာလဲပြော၊ မပြောရင်ဒါပဲကြည့်” သူက ထိုသို့ပြောပြီး အဘွားကြီးကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဓားအိမ်ကဓားကို ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သံမဏိ အဖြူရောင်ဓားကို အဘွားကြီး၏ မျက်စိရှေ့မှာ ထိုးပြလိုက်သည်။ သို့သော် အဘွားကြီးကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ အဘွားကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကကတုန်ကယင်လှုပ်နေပြီး ပခုံးကို ကျုံ့ပြီး အသက်ရှူလိုက်ရင်းက မျက်လုံးကို မျက်ခွံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လုဆဲဆဲ ဖြစ်အောင် ပြူးပြဲဖွင့်လိုက်ပြီးတော့မှ “အ” နေသော သူကဲ့သို့ အောင့်အည်းပြီး နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။ ဤအနေအထား ပုံစံကို ကြည့်ပြီး အောက်တန်းစားလူက ဒီအဘွားကြီး၏ သေရေးရှင်ရေးဟာ

မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ လုံးလုံး တည်မှီနေပါလား ဆိုသည်ကို ဦးစွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဤသို့ သတိပြုမိလိုက်သောကြောင့်သာ ယခုထက်အထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လောင်ကျွမ်းခဲ့ရသော သူ၏ အမုန်းစိတ်ကို အလိုလို အေးမြသွားစေလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့အနေနဲ့ ခံစားရသည်မှာ ကိစ္စအမှုတစ်ခုခုကို ဆောင်ရွက်ပြီး ထိုကိစ္စအဆင်ပြေပြေ ချောချောမောမော အောင်မြင်မှု ရရှိသွားသည့် အခါမျိုးမှာ ရရှိလာမည့် စိတ်အေးချမ်းသာယာမှု၊ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်မှု၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတို့ကို ခံစားရရှိသွားသည့် သဘောမျိုးကို သူ ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ၌ အောက်တန်းစားလူက အဘွားကြီးကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး အသံကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ လျှော့ချလိုက်ကာ ယခုလို ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်ကတော့ ရဲအမှုထမ်းအရာထမ်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခုနကမှ ဒီမုခ်ဦးအောက်ကို ဖြတ်ကျော်သွားတဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးပါ။ ဒါကြောင့် ဒီအဘွားကြီးကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြံစည်မယ်လို့လည်း လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။ အချိန်မတော် ညကြီးမှာ ဒီမုခ်အပေါ်မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ” လို့ အဲဒီအကြောင်းကို ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြရင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲသည်အခါမှာ အဘွားကြီးက ပိုင်းစက်ပြီး ပြူးပြဲနေသော မျက်စေ့ကို ပိုမိုပြူးလိုက်စေပြီးမှ အောက်တန်းစားလူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ အဘွားကြီး ကြည့်လိုက်သည့်ပုံစံက မျက်ခွံကြီးက နီနီရဲရဲကြီးနှင့် အသားစားငှက်ပမာ ထက်မြက်စူးရှသည့်

မျက်စိမျိုးဖြင့် ကြည့်သော အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကြည့်လျှင် အရေတွေ တွန့်နေ၍ များသောအားဖြင့် နှာခေါင်းနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ် တည်းလို ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းကြီးက အစာတစ်ခုခုကို ကိုက်စားနေ သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ပမာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ သေးသွယ် သော လည်ချောင်းအောက်က လည်စေ့က လှုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အဘွားကြီးက လည်မျိုနေရာမှနေပြီး ကျီးကန်းအော်မြည် သံလိုလို မောတဟိုက်ဟိုက်နှင့် မောဟိုက် ပြန်ဖြေသံသည် အောက် တန်းစားလူ၏ နားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

“ဒီဆံပင်ကို နုတ်ယူရတာကတော့နော်၊
အဲဒီဆံပင်တွေကို နုတ်ပြီးတော့၊
ဆံပင်အတုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာ”

အောက်တန်းစားလူသည် ထိုသို့ အဘွားကြီး၏ အဖြေစကားက သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပိုပြီးတော့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေလေ တော့၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တစ်ခါထပ်ပြီးတော့ သူ စောစောတုန်းက အဘွားကြီး၏အပေါ်တွင် ထားမိခဲ့သော မုန်းတီးခြင်းအငြိုးနှင့် စိမ်းစိမ်း ကားကား ထားမှုတွေက အထင်သေးခြင်းတွေနှင့်အတူ သူ့စိတ်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုသို့သောစိတ်အခြေအနေကိုတစ်ဖက် သား အဘွားကြီးကလည်း ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသည်။ အဘွားကြီးသည် သူမ

၏လက်တစ်ဖက်မှာလူသေ၏ဦးခေါင်းမှ နုတ်ယူထားသော ဆံပင်ရှည်ကို ကိုင်ထားပြီး ဖားတစ်ကောင်၏ ရေရွတ်သံလို သေးသေးကြောင်ကြောင် အသံဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပါပဲနော်။ သေသွားသူရဲ့ ဆံပင်ကို နုတ်ယူတာလေးကို များ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ မကောင်းတဲ့အလုပ်လို့ ပြောချင်ပြောကြမှာပဲ။ သို့သော်လည်း အခုဒီမှာ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ လူသေကောင်တွေအားလုံး ဟာ အဲဒီလောက်တော့ အလုပ်ခံကြရမှာပဲပေါ့။ အခု ငါ့ရဲ့ ဆံပင် အနုတ် ခံနေရတဲ့ မိန်းမဆိုရင် သူ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက မြွေကောင်ကို သတ် လေးလက်မလောက်စီဖြတ်ဖြတ်ပြီးနေခြောက်လှန်းပြီးတော့ ငါးခြောက် ပါလို့ လိမ်ညှာပြောပြီး အိမ်ရှေ့မင်းသားစံရာ နန်းတော်ကို စောင့်ရှောက် ပေးနေရတဲ့ စစ်သားအဆောင်တွေဆီမှာ သွားရောင်းနေခဲ့တာလေ။ အဲဒီလို မိန်းမဟာ ကူးစက်ရောဂါခွဲကပ်ပြီး မသေဆုံးခင် အချိန်အထိ သွားရောင်းချခဲ့တာပဲ ကြည့်ကြလေ။ ဒါ့အပြင် ဒီမိန်းမရောင်းတဲ့ ငါး ခြောက်ကမှ စားလို့ကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြပြီး၊ စစ်သားတွေက ဟင်းစားအဖြစ် အဆက်မပြတ်ဝယ်စားကြတယ်တဲ့။ ဒီတော့ အခုကျုပ်ကျ တော့ ကျုပ်ကတော့ ဒီမိန်းမ ဒီလိုလုပ်စားသွားတာ ဆိုးရွားတယ်လို့ မထင် မိပါဘူးတော်။ အဲဒီလိုမှ သူ မလုပ်ရင်လည်း ငတ်သေမှာမို့ မလွဲမရှောင် သာလို့ လုပ်ရတဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခုနက ငါ ဆံပင်နုတ်ယူတယ် ဆိုတာကိုလည်း ဆိုးရွားတယ်လို့တော့ မပြောချင်ဘူးဟေ့။ ဒီလိုမှ ငါမလုပ် ရင်လည်း ငါလည်းပဲ ငတ်သေမှာပေါ့ကွာ၊ မလွဲသာမရှောင်တာကို ဂုဏ်ရ

တာ။ ဒါကြောင့် ဒီ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းတရားကို ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်တဲ့အဲဒီမိန်းမကလည်းငါသူ့ဆံပင်ကို နတ်ယူရတာကိုပါ ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပါကွာ” တဲ့။

အဘွားကြီးက သည်နယ်၊ သည်သဘော၊ သည်အတွေး၊ သည်အလုပ်ကို ထိုသို့ရှင်းလင်းဖော်ပြပြောဆိုလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါကျတော့ အောက်တန်းစား လူသည် သူ့ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သွင်းလိုက်ပြီး ဓား၏လက်ကိုင်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဖိကိုင် ကိုင်ထားရင်းက အဘွားကြီး၏ ပြောစကားကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေလေတော့သည်။ တကယ်စင်စစ် သူ၏ ညာဘက်လက်ကတော့ ပြည်တည်နေသော သူ့ပါးပြင်ပေါ်က အနီရောင် ဝက်ခြံကြီးကိုသာ တကြောင့်ကြကြဖြင့် တွေးတောစဉ်းစားရင်း နားထောင်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ ထိုသို့ နားထောင်နေစဉ် ကာလအတွင်း၌ သူ့စိတ်ထဲတွင် တချို့တချို့သော သတ္တိတွေက ပေါ်ပေါက်လာနေခဲ့သည်။ စောစောပိုင်းတုန်းက သူ မုခ်ဦးအောက်၌ ရှိနေခဲ့ချိန်က သူမှာ သတ္တိတွေ နံနံ ချည့်နံ့ခွဲသည်။ ယခု မုခ်ဦးအပေါ်ဘက်သို့ တက်ရောက်လာပြီး အဘွားကြီးကိုဖမ်းခဲ့ ကြိမ်းမောင်းခဲ့သည့် သတ္တိမျိုးနှင့်တော့ လုံးဝကို ကွာခြားနေသည်။ ယခုမူ သတ္တိရှိရှိနှင့် သူ လှုပ်ရှားတော့မည့်သဘော ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် အောက်တန်းစား အလုပ်သမားသည် ငတ်ပြီး အသေခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ခိုးလုပ်စားမလားဟူ၍ ချီတံ့ချတံ့ မဖြစ်

တော့ပါဘူး။ ငတ်ပြီး အသေတော့မခံဘူး။ ဒီလိုတော့ လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘူးဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။

“ဧကန်မှချ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား” လူအောက်တန်းစားက သရော်သလိုမျိုး အသံဖြင့်ယတိပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းရင်း ဝက်ခြံကို ကိုင်နေသော ညာဘက်လက်ကို ရုတ်ခြည်းလွှတ်ချလိုက်ပြီး အဘွားကြီး၏ အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း၊ ကိုက်စားတော့မည့် ဟန်ပန်နှင့် ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်းကျုပ်က အဘွားကြီးအင်္ကျီကို ယူလို့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို မမုန်းဘူး၊ မငြင်းဘူးပေါ့နော်”

“ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း ဒီအဝတ်တွေကိုမှ မယူရင် ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ငတ်သေရတော့မယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါဗျာ” ဟု ဆိုပြီး အောက်တန်းစားလူက အဘွားကြီး၏ အဝတ်အစားကို လှုပ်တစ်ပြက် ဆွဲခွာချွတ်ယူလိုက်သည်။ ဒီနောက် အဘွားကြီးက အလုပ်သမား၏ခြေထောက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည့်အခါမှာ သူသည် အဘွားကြီးကို အလောင်းပေါ်သို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပစ်ကန်ချလိုက်သည်။ ကျောက်လှေကားအဝဆီ ရောက်ဖို့ရန်မှာ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက်ပဲ ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ အောက်တန်းစားအလုပ်သမားသည် အဘွားကြီးထံမှ ဆွဲချွတ်ယူခဲ့သော အညှိရင့်ရောင် အဝတ်အစားကို နံဘေးမှာပိုက်ပြီး မတ်စောက်သော လှေကားမှ ည၏အမှောင်ထုထဲသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြေးဆင်းထွက်ခွာသွားပါ တော့သည်။

အတန်လေးအကြာမှာ သေသွားရသလို ပစ်လွဲအချစ်ထားခဲ့ရ
 သော အဘွားကြီးသည် အလောင်းကောင်တွေ၏ ကြားထဲတွင် ကိုယ်လုံး
 တီးဗလာကျင်းပြီး ထောင်ထလာသည်။ နောက်မကြာခင် အချိန်မှာ အ
 ဘွားကြီးက ပြီးငွေ့သယောင်ယောင် တီးတိုးလေသံ ထုတ်ပြီး တောက်
 လောင်နေသော မီးအလင်းရောင်ကို အားကိုအားထားပြုရင်း လှေကား
 အဝအထိရောက်အောင် တွားသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ဆံပြင်ဖြူတိုတို
 တွေနှင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထနေသော အဘွားကြီးက ခေါင်းကို
 အောက်သို့ဆိုက်ပြီး မုခ်ဦး၏အောက်ဘက်ဆီသို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်
 လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှာက ဂူတွင်းမှာ ကိန်းအောင်းနေ နေရသကဲ့သို့
 လမိုက်သော ညရယ်ပါ။

ဟိုစောစောက ထွက်ပြေးသွားသော အောက်တန်းစား အလုပ်
 သမားဘယ်ဆီဘယ်အရပ်သို့ဦးတည်၍ သွားရာနေရာအရပ်ဆီကိုတော့
 မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သိရှိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါလေ။

နာခေါင်းကြီး

Hana

အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကြည့်သော် သူသည် အလွန်အမင်း ပူပန်မှု မရှိသည့် ဟန်ပန်ပုံစံမျက်နှာထားဖြင့် ဟန်ဆောင်နေတတ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခြင်းမှာ နောင်တမလွန်အတွက် နိဗ္ဗာန်ကို မျှော်မှန်းအာရုံထားရမည့်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအနေဖြင့်သည်နာခေါင်း ကိစ္စကိုသာ အလေးအနက်ထားပြီး ပူပန်ကြောင့်ကြမကင်း ဖြစ်နေခြင်း သည် အကုသိုလ်စိတ် ပွားများနေရသည်နှင့် တူနေသည်ဟု သူ စဉ်းစားမိရုံသာ မကပါဘူး။ “နအိဂု”သည် နေ့စဉ် ပြောဆိုဆက်ဆံရာ မှာလည်း “ဒီနာခေါင်း” ဆိုသော ဝေါဟာရ ထွက်လာမှာကို အထူး စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့နေသူ ဖြစ်သည်။

နာခေါင်းကြီး Hana

(Zenchi naigu) “ဇင်နိချီနအိဂု” ၏ “နာခေါင်း” ဟုပြောလိုက် လျှင်၊ (Ikenoo) “အိခဲနိး ကျီတိုအုချီ” ဒေသ၌ မသိသောသူဟူ၍ မရှိကြပါပေ။ “နအိဂု” ၏ နာခေါင်းအရှည်မှာ ၅ လက်မ၊ ၆ လက်မရှိပြီး အထက်နှုတ်ခမ်းအပေါ်ကနေ မေးစေ့အောက်အထိ တွဲလွဲကျနေသည်။ ပုံစံကတော့ နာခေါင်း၏အရင်းရော၊ အစွန်အဖျားပါ တူတူညီ ညီ တုတ် တုတ်ကျစ်ကျစ် ဖြစ်သည်။ ဥပမာပြောရလျှင် ရှည်လျားသော ဝက်အူ ချောင်းကဲ့သို့မျက်နှာ၏အလယ်ဗဟိုကနေတိုးလိုးတွဲလောင်းကျနေတာ မျိုးဖြစ်သည်။ အသက် ၅၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော “နအိဂု” သည် ကိုရင်ဘဝက စပြီး၊ ယခု ဘုန်းတော်ကြီးဘဝ ဖြစ်သည်အထိ နန်းတော်တွင်းမှာ ဝင်ထွက်ခစားခွင့်ရသော ဘုန်းကြီးဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်နှလုံးသားထဲမှာ သည်နာခေါင်းအတွက် ထာဝစဉ် ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ်

“နအိဂု” သည် သူ့နာခေါင်းကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေရသော အကြောင်းရင်း နှစ်ချက် ရှိသည်။ တစ်ချက်က လက်တွေ့အားဖြင့် နာခေါင်းကရှည်နေ၍ အဆင်မပြေပါ။ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးသည့်အခါမှာ တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ မဖြစ်နိုင်။ တစ်ပါးတည်း ဘုဉ်းပေးလျှင် နာခေါင်းထိပ်ဖျားပိုင်းက သံပန်းကန်ထဲမှာရှိသော ဆွမ်း ထမင်းထဲကို ရောက်ရှိသွားပေမည်။ ထို့ကြောင့် “နအိဂု” က တပည့် တစ်ဦးကို ဆွမ်းပွဲ၏ တစ်ဖက်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး အကျယ် ၁ လက်မ လောက်၊ အရှည်က လက်မ ၂၀ လောက်ရှိသော သစ်သားတုံးတွင် နာခေါင်းကြီးကို ချည်နှောင်ထားပေးရဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တပည့် တစ်ဦးကို ချည်နှောင်ခိုင်းထားပေမဲ့လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့်အခါ

ရောက်ပြန်တော့ နာခေါင်းကြီးကို ချီမ.ပေးထားသော တပည့်ရော ချီမ ခံနေရသူ “နအိဂု” အတွက်ပါ လွယ်ကူလှသော ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါ။

တစ်ခါတုန်းကဆိုရင် “နအိဂု” ကို လုပ်ပေးနေကျ တပည့် အစား၊ တခြား ခဏလာရောက် လုပ်ကိုင်ပေးသော ကျောင်းသားလေးက လုပ်ပေးနေရင်းဟတ်ချိုးဟု နာချေချလိုက်မိခဲ့သည်။ ကျောင်းသားလေး ၏လက်ကတုန်ယင်ပြီး နာခေါင်းကို ချည်နှောင်ထားသည့် သစ်သားတုံး ကြီးကပြုတ်ကျသွားလေတော့ နာခေါင်းကြီးဟာ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲကို ကျသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် သတင်းသည် ထိုခေတ် ကျိုတိုမြို့ တွင်းအထိ ပျံ့နှံ့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သို့သော် “နအိဂု” အနေဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ မရခြင်း၊ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေး၍ရခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းက အဓိက မဟုတ်ပေ။ ထို “နာခေါင်း” ကြီးကြောင့်ဂုဏ်သရေပျက်ပြီး အပြောခံရသည့် ဝေဒနာကသာ အဓိက အကြောင်းရင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုသို့သော နာခေါင်းမျိုး ရှိနေသည့် “ဇင်နီချီ - နအိဂု” အတွက် သာမန် လူဝတ်ကြောင်ဖြင့် မနေထိုင်ခြင်းကမှ အဆင်ပြေ ကံကောင်းပါသေးသည်ဟု Ikenoo “အိခဲနီး” ရပ်သူ ရပ်သားတို့က ပြောဆိုကြသည်။ ထို “နာခေါင်းကြီး” ကြောင့် မည်သည့် အမျိုးသမီးကမျှ သူ၏ဇနီး အိမ်ရှင်မအဖြစ် ခံယူလိုသောသူ မရှိခြင်းဖြစ် ကြောင်း ခန့်မှန်းပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ သည်နာခေါင်းကြီးကြောင့် ဘုန်းကြီး ဝတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုတောင် များသောအားဖြင့် ဝေဖန်ကြသူ များ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် “နအိဂု” ကတော့ သူ ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်၍

နာခေါင်းကြီးအတွက် ဒုက္ခခံရမှု လျော့နည်းသွားသည် ဟူ၍တော့ သူ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ သူသည် နဂိုကပင် စိတ်ထားနူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး ဂုဏ်မာနကြီးသူဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ မပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်မနေတော့ပါ။

(ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ဘုန်းကြီးအဖြစ် ခံယူသူများသည်လည်း သာမန် လူတွေ ကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပြုကြသော အလေ့အထ အစဉ်အလာမှာ ယခုတိုင် ရှိ နေသည်) ထို့ကြောင့် “နအိဂု” သည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပါ၍ဖြစ်စေ၊ ငွေ ကုန်ကြေးကျခံ၍ပဲ ဖြစ်စေ၊ မိမိ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ခံရမှုကို ပြန် အဖတ် ဆယ်နိုင်ရန်အတွက် စမ်းသပ်ကြိုးစားကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးရသွား သည်။ သူ စဉ်းစားမိသော စိတ်ကူးမှာ နဂိုထဲက ရှည်ထွက်နေသော သူ့နာခေါင်းကြီးကို ရှိရင်းစွဲအတိုင်းထက် တိုသွားသည် ထင်ရလောက် အောင် ပြုပြင်ဖို့အတွက် နည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့တွေးမိပြီး “နအိဂု” သည် လူသူမရှိသည့် အချိန်အခါမှာ ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးကနေပြီး သူ့ မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက အားသွန်ခွန်စိုက် စူးစူး စိုက်စိုက်ကြီး အကြံထုတ်ပါလေတော့သည်။ မိမိမျက်နှာ အနေအထား ကို ယခုလို မကြာခဏ အမျိုးမျိုး လှည့်ကြည့်ရုံနှင့်တော့ စိတ်တိုင်းကျ လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ သူသည် ပါးပြင်ကို လက်နှင့် ထောက် လိုက်၊ မေးဖျားကို လက်ချောင်းနှင့် ထိလိုက်လုပ်ပြီး မှန်ကို ဖွဲ့ကောင်း ကောင်းနှင့် ကြည့်ရှုနေသော အခါမျိုးလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် နာခေါင်းကြီး တိုသွားသည်ဟု မိမိကိုယ်တိုင် မြင်သယောင်

ယောင်မျိုးကို ယခုထက်တိုင် တစ်ခါဆို တစ်ခါတောင်မှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ တစ်ခါတစ်ခါကျပြန်တော့လည်း သည်မျှလောက် စဉ်းစားပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်လေလေ နှာခေါင်းကြီးက ပိုပြီး ရှည်လာလေလေ မြင်ရသယောင် သူ သဘောပိုက်မိပြန်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် “နအိဂု” သည် ကြည့်နေသောမှန်ကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး “အခုထက်ထိ တောင်မှပဲနော်” ဟု ဆိုပြီး သက်မကြီးကိုချ၊ စိတ်မပျံတပါဖြင့် သူ နဂို ဖတ်လက်စ ကျမ်းရွတ်ဖတ်ရာ စားပွဲဆီသို့ (Samanta Mukha) သမန္တမုခ သုတ်ကျမ်း (သက္ကတ) စာကို ရွတ်ဖတ်ရန် နောက်တစ်ကြိမ် ကြွသွားပါသည်။

ထိုအချိန်ကအစပြုပြီး “နအိဂု”သည် သူများနှာခေါင်းတွေကို အဆက်မပြတ် သတိထား ကြည့်နေမိတော့သည်။ “အိခဲနိး” ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ဆွမ်းကပ်ပွဲ၊ တရားပွဲ စသည့်ပွဲများကို မကြာခဏ ကျင်းပလေ့ရှိသောကျောင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထဲတွင် ဘုန်းကြီးများ သီတင်းသုံးရာ အဆောင်အခန်းများသည် ဆက်တိုက် ဆက်လျက်တည်ရှိသည်။ ရေခွေးချိုးခန်း၌ ကိုရင်တစ်ပါးက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေခွေးကျိုပေးရသည်။ ဤကျောင်း၌ ဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိသော ဘုန်းကြီးတွေရော၊ လူတွေပါ အလွန်တရာများပြားလှသည်။ “နအိဂု” သည် ထိုများစွာသော လူတွေ၏ အကြားမှာ မိမိကဲ့သို့ နှာခေါင်းရှည်သောသူတစ်ဦးတလေလောက်ပဲ တွေ့ဖူးချင်စမ်းပြီး စိတ်ဘဝလည်း ကျသွားစေချင်လှသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်စိထဲတွင် မျိုးကြီးမတ်ကြီးတွေ ဝတ်ထားသော အပြာရင့်ရောင်

အင်္ကျီ၊ သို့မဟုတ် အဖြူရောင်အင်္ကျီ မည်သို့သော အရောင်တွေ ဝတ်ဆင်ထားကြပါစေ သူ မမြင်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် အဝါရောင် ဒေါက်ချာဦးထုပ်ရော၊ အနက်ရောင် သင်္ကန်းဝတ်စုံမျိုးတွေကိုပါ သူ မြင်တွေ့နေကျတွေ ဖြစ်နေသောကြောင့် မြင်သလိုလို မမြင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုမျှလောက်တောင်မှ “နအိဂု”သည် လူတွေကို မကြည့်မိဘဲ “နှာခေါင်း” တွေကိုသာ မပျက်မလပ် သေသေချာချာကြီး ရှုစားနေပါတော့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကဲ့သို့သော နှာခေါင်းရှည်ကြီးမျိုးကိုတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးတောင်မှ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့နိုင်သည့် အကြိမ်ပေါင်းတွေက များလာလေတော့ “နအိဂု” ၏စိတ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် ထပ်ခါတလဲလဲ ညစ်ညူးလာရပါတော့သည်။ တခြား တစ်ပါးသော သူနှင့် စကားစမြည်း ပြောကြားနေရင်း တွဲကျနေသော သူနှာခေါင်းဖျားကို အမှတ်တမဲ့ စမ်းကြည့်မိသော် မျက်နှာ လုံးဝ နီမြန်းသွားပြီး အသက်ရှင်နေရကျိုးမနပ်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ကာ ဟောသည် နှာခေါင်းကြီးကြောင့်ပဲ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် “နအိဂု” သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန် စာပေများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှအပ အခြား စာအုပ်တွေထဲတွင် မိမိနှင့် အလားတူ နှာခေါင်းမျိုးရှိသောသူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမိပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု အနည်းအကျဉ်း လေးလောက်များ ရစေလေမလားဟူ၍ စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်းရှင်မောဂ္ဂလာန် - အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်တို့၏ “နှာခေါင်း”

တော်တွေကလည်း ရှည်လျားခဲ့သည်ဟူ၍ မည်သည့်ကျမ်းဂန်မှာ ရေးသား ဖော်ပြထားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထင်မှတ်ထားကြသည့် အတိုင်း ပါပဲ၊ (Nāgārujuna) နာဂါရုဇနဘုရားလောင်းရော၊ (Aśvaghoṣa) အသဝဂေါသ ဘုရားလောင်းတွေမှာပါ သာမန်နာခေါင်းမျိုးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ကြသူများအဖြစ် တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် “နအိဂု” သည် ရှေးခေတ် တရုတ်နိုင်ငံ တရုတ်လူမျိုးတွေ အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောကြသည့်အခါ တရုတ်နိုင်ငံ ခေတ်သုံး ခေတ် ကာလက တစ်ခေတ်တစ်နိုင်ငံ၏ ဘုရင်ဖြစ်သူ (Ryuugentoku) “ရယူးဂင်နီးတိုးခု” သည် နားရွက်ရှည် ရှိခဲ့ကြောင်းကို သူ ကြားဖူးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် “နအိဂု” က ဒီနေရာမှာ “နားရွက်အရှည်အစား” “နာခေါင်း” များဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိစိတ်အားငယ်ရမှုတွေသည် ဘယ်လောက်များပျောက် ကွယ်သွားပါလိမ့်မလဲ” ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ “နအိဂု” သည် ယခုကဲ့ သို့ “နာခေါင်း” အတွက် သက်သေအထောက်အထားတွေရအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ရှာနေရင်း တစ်ဖက်မှလည်း နာခေါင်းကြီး တိုသွား စေမည့် နည်းလမ်းမျိုးကိုပါ သူ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာကြံနေသည်။ ဤအကြောင်းကိုတော့ တကူးတက ပြောပြဖွယ် မလိုပါ။ “နအိဂု” တတ်နိုင်သမျှ စမ်းသပ် ရှာကြံအသုံးပြုသော နည်းလမ်းများအရ ပဲလင်း မြွေသီးကို ချက်သောက်သောနည်းလည်း ပါဝင်သည်။ ကြွက်ကျင်ငယ် ရည်ကို “နာခေါင်း” တွင် လိမ်းကြည့်သည် မျိုးလည်း ရှိသည်။ သို့သော် ဘာကို ဘယ်လိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရပါစေ၊ သူနာခေါင်းကြီးကတော့ ပြောင်းလဲ

လာသည်ဟူ၍မရှိ၊ ယခင်က ပုံစံအတိုင်း ၅ လက်မ၊ ၆ လက်မ အရှည်အ တိုင်းအတာနှင့်ပင် နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ တွဲလောင်းကျနေသည်ပဲ မဟုတ်ပါ လား။ သို့သော် တစ်နှစ်တုန်းကဆောင်းရာသီအချိန်မှာ “နအိဂု” ၏အရေး ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကျိုတိုမြို့သို့ သွားရသော တပည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန်မှတစ်ဆင့်နာခေါင်းတိုစေမည့်နည်းလမ်းကိုသင်ယူ မှတ်သားလာခဲ့သည်။ ထိုဆရာဝန်သည် မူလတုန်းက တရုတ်နိုင်ငံမှ ကူးဝင်လာသူဖြစ်ပြီး၊ ထိုခေတ်ကာလတုန်းက (Chouraku) “ချီးရခု” ကျောင်း၌ ပူဇော်ထားရှိသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို သွားရောက် ပူဇော် ကန်တော့လိုက်၊ သုတ္တန်ကျမ်းတော်ကို အချိန်မှန်မှန် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ် လိုက်နှင့် ထိုဘုရားကျောင်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးအဖြစ် သီတင်းသုံးနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“နအိဂု” ကတော့ သူနာခေါင်းကြီးကို ခါတိုင်းလိုပဲ အလေးမထား သည့် ဟန်ပန်လုပ်နေပြီး၊ တပည့်ဘုန်းကြီး ပြောပြသော နည်းလမ်းကို ချက်ချင်း လုပ်ကြည့်မည်ဟု နှုတ်မှ တမင်သက်သက် မပြောဘဲ သူ့စိတ် ထဲမှာပဲ ထား ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တပည့်ဘုန်းကြီးက သူ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးသည့်အခါတိုင်း အခါတိုင်းမှာ သူ့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက် ပေးနေ သည်ကို “အားနာလှသည်” ဟုသာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မိန့်ကြားလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်မှာတော့ “နအိဂု” ၏ရင်ထဲမှာ သူ့တပည့်က သူ့ကို ဆရာဝန် ညွှန်ပြပေးသည့် နည်းလမ်းကို ရှင်းလင်းပြောပြပြီး ထိုနည်းလမ်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ပါဟု ဆိုသည့် လျှောက်ထားလာမှုကို မျှော်လင့်နေခဲ့ခြင်း

သာ ဖြစ်သည်။ တပည့်ဘုန်းကြီး အနေနှင့်ကလည်း “နအိဂု” မျှော်လင့်ထားချက်ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိဟန် မပေါ်ပါ။ ထိုကဲ့သို့ သူ့တပည့် မရိပ်မိခြင်းကို မခံချင်သော “နအိဂု” ကသူ၏ပရိယာယ်မျှော်လင့်မှုစိတ်အခြေအနေကို စာနာ နားလည်လာစေရန်အတွက် တပည့်၏ အတွင်းစိတ်ကို ပိုမိုပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ တပည့်ဘုန်းကြီးသည် “နအိဂု” မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာဝန်ထံမှ သင်ယူလာသော နည်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ထက်ထက်သန်သန် လျှောက်ထားတိုက်တွန်းလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် “နအိဂု” ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်မို့ နောက်ဆုံးကျတော့ တပည့်၏ ထက်သန်သော တိုက်တွန်းချက်ကို သူက လိုက်လျောစွာ လက်ခံလိုက်တော့သည်။

တပည့်ဘုန်းကြီး၏ နည်းလမ်းအရ ရေခွေးနှင့် နှာခေါင်းကို သေသေချာချာပြုတ်ပြီးသည့်နောက် တစ်ယောက်ယောက်က နှာခေါင်းကို နင်းခိုင်းမည်ဆိုသည်မှာ အင်မတန်ကိုမှ လွယ်ကူလှပါသည်။ ရေခွေးကို ကျောင်းရေခွေး ရေစိမ်ချိုးခန်းမှာ နေ့စဉ် ကျိုချက်ခိုင်းပြီး လက်ချောင်းကလေးတွေတောင်မှ မစိမ်နိုင်လောက်အောင် ပူလှသော ထိုရေခွေးကို တပည့်ဘုန်းကြီးက သစ်သားစည်ပိုင်းထဲကို ထည့်ဖို့ ရေချိုးခန်းမှ ခပ်ယူလာသည်။ သို့သော် သည်ရေခွေးစည်ပိုင်းထဲကို နှာခေါင်းကြီး တိုက်ရိုက် ထည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ရေခွေးငွေ့၏ အပူဒဏ်က ရိုက်ခတ်ပြီး မျက်နှာကိုပါ အပူလောင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်စရာ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်

ကသစ်သားလင်ပန်းကို အပေါက်ဖောက်ထားလိုက်ပြီး စည်ပိုင်း၏ အဖုံးပုံ သဏ္ဍာန် လုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ထိုအပေါက်ကနေပြီး နှာခေါင်းကို ရေခွေးစည်ထဲသို့ ထည့်သွင်းဖို့ ကြံစည်သည်။ ဤနည်းဖြင့် နှာခေါင်းကို ရေခွေးပူထဲမှာ ထည့်စိမ်ထားလိုက်ပါသော်လည်း နည်းနည်းလေး တောင်မှ ပူမလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အတန်ကြာသော် တပည့် ဘုန်းကြီးက ဤသို့ ပြောသည်။ “ကဲ ကောင်းကောင်းကြီး ပြုတ်ပြီးသား အချိန်တော့ရောက်ရော့မယ်”

ဤအခါ “နအိဂု” က မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက် အချိန်ကြာကြာ၊ နှာခေါင်းကို ရေခွေးပူစိမ်ထားခဲ့ရ တယ်လို့ ဘယ်သူကမျှ ရိပ်မိကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု သူ စိတ်ကူးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းကြီးသည် ရေခွေးပူဖြင့် ပေါင်းတင်ပေးသည့်နယ်ဖြစ်သွားရလေတော့ ခွေးသန်းကိုက်သလိုယားယံလာရသည်။ ဒီအခါမှာ တပည့်ဘုန်းကြီးက လင်ပန်းပေါက်ထဲမှ ခေါင်းကြီးကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ထိုအခြေအနေအတိုင်း ရေခွေးငွေ့တွေ ထွက်နေသော နှာခေါင်းကြီးကို ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် အစွမ်းကုန် စတင်နင်းပါတော့သည်။ “နအိဂု” သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို လဲလျောင်းလိုက်ပြီး နှာခေါင်းကို လင်ပန်းပေါ်တွင် ဆန့်တန်းထားရင်းက တပည့်ဘုန်းကြီး ခြေထောက်အထက်အောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နင်းနယ်နေသည်ကို သူ့မျက်စိရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။ တပည့်ဘုန်းကြီးသည် သနားစဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာသွင်ပြင်

ဖြင့် “နအိဂုံ” ၏ပြောင်နေသောဦးခေါင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဤကဲ့သို့လျှောက်ထားပါတော့သည်။

“မနာဘူးလားဘုရား။ ဆေးဆရာဝန်ကြီးကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးကို နင်းပေးပါလို့ ညွှန်ပြထားလို့ပါဘုရား။ ဒါပေမဲ့ နာတာကတော့ နာမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ဘုရား၊ ဟင်း . . . ဟင်း” ဟု တပည့်လုပ်သူက မေးတော့ “နအိဂုံ” က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း သူ မနာကျင်ကြောင်း သဘောကို အရိပ်အခြည်ပြမည့်ဟန် ပြုသည်။ သို့သော်လည်း သူ့နှာခေါင်းကို အနင်းခံနေရသောကြောင့် သူထင်သလောက် သူ့လည်ပင်းကို မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့် မျက်စိနဲ့ပဲ အပေါ်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး တပည့်ဘုန်းကြီး၏ အက်ကွဲနေသော ခြေအရေးအကြောင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ဒေါသထွက်လာသလို အသံဖြင့် “မနာဘူးလေကွာ” ဟု ပြန်မိန့်လိုက်သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သူ့နှာခေါင်းယားနေသော အပိုင်းကို အနင်းခံရ၍ နာသည်ဟု ပြောရမှာထက် ပို၍ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားဟန် တူသည်။ အချိန်အတန်ကြာအောင် နင်းနေရင်းက မကြာမတင်လေးမှာပဲ ဆန်စေ့နှင့်တူသော အစေ့အဆန်တွေက နှာခေါင်းမှာ ပြုထွက်စ ပြုလာသည်။ ဥပမာပြောရလျှင် “အမွှေးနတ်ထားသော ငှက်ကလေးကို အပြတ်အသတ် မီးကင်ထားသည်နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည်။ ဤအဖြစ်ကို တွေ့ရသော တပည့်ဘုန်းကြီးက ခြေရပ်တန့် တုံ့ဆိုင်းသွားပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသကဲ့သို့ ဤသို့ ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ထွက်လာတဲ့ အဆန်တွေကို ဇာနည်နဲ့ နတ်ပစ်ပါလို့ ဆရာဝန်က ပြောထားတယ်လေ” တဲ့။

ဒီအခါမှာ “နအိဂုံ” က မကျေနပ်သလို စိတ်ဆိုးသည့်ပုံစံဖြင့် ပါးပြင်ကိုဖောင်းအောင်လုပ်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေးတပည့်လုပ်ပေးနေသည့်အတိုင်း ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် တပည့်၏ ယုယကြင်နာသည့် စိတ်သဘောကို နားမလည်၍ မဟုတ်ပေ။ သဘောပေါက်နားလည်သော်လည်း မိမိနှာခေါင်းကို ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောမျိုး ကိုင်တွယ်နေခြင်းကို လုံးဝ မနှစ်မြို့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ “နအိဂုံ” ၏ အခြေအနေမှာ ယုံကြည်မှုမရှိသော ဆရာဝန်၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူနေရသော လူနာတစ်ဦးပမာ မလွဲသာမရှောင်သာဘဲ တပည့်ဘုန်းကြီးက သူ့နှာခေါင်း မွှေးညင်းပေါက်ထဲက ထွက်လာသော အစေ့အဆန်တွေကို ဇာနည်ဖြင့် နုတ်နေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင် အဆန်ထဲက ထွက်လာသော ဆီသည် ငှက်အတောင်ပံ၏ ရိုးတံလိုပုံစံမျိုး၊ အရှည်က လက်မဝက်လောက်နီးနီးရှိပြီး၊ အပြင်ဘက်ကို ကျွတ်ထွက်လာသည်။ မကြာမီကာလအတွင်း ထိုကဲ့သို့ အကြမ်းသဘောအားဖြင့် နုတ်ယူပြီးသွားသည့်အခါ တပည့်ဘုန်းကြီးက စိတ်သက်သာရာရသွားသလိုမျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် “နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးတော့ နှာခေါင်းကို ပြုတ်ရင် ကောင်းမှာပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ “နအိဂုံ” ကတော့ နဖူးကို တွန့်ရှုံ့လိုက်ရင်း၊ မကျေနပ် မျက်နှာထားနှင့် တပည့် ပြောဆိုသည့် အတိုင်း လိုက်လျောနေလိုက်ရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နှာခေါင်းကြီးကို ထပ်မံ ပြုတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် နှာခေါင်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒုတိယမို့ အရင်ကနှင့်မတူ။

နာခေါင်းကြီးက တိုလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ “အင်း အဲသည်လိုဆို တော့ သာမန်နာခေါင်းကောက်ကြီးနှင့် သိပ်ကွာခြားမှု မရှိတော့ဘူး” “နအိဂု” သည် ဤသို့ တိုလာသော နာခေါင်းကို ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း တပည့် ကမ်းလှမ်းပေးလိုက်သောမှန်ကို ရှက်အမ်းအမ်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် ရှုစားတော်မူပါတော့သည်။ ဟိုမေးစေ့ အောက်အထိတွဲလွဲကျနေခဲ့နာခေါင်းကြီးကတကယ့်ကိုပဲအရင်နာခေါင်း လို လုံးဝ မဟုတ်တော့သလို အထဲကို ကျုံ့ဝင်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ အခု ကြည့်လိုက်တော့ နာခေါင်းကြီးက နည်းနည်းလေး အထက်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ သူရဲဘောကြောင်စွာ သူ၏ လက်ကျန်အသက်ကလေးကို ထိန်းသိမ်း ကြံ့ခိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ နာခေါင်း၏ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာ အကွက် အကွက်တွေထနေပြီး၊ နီကြောင်ကြောင်အရောင်ဖြစ်နေခြင်းတို့ကတော့ အထင်အားဖြင့် ပြောရလျှင် ခြေဖြင့် အနင်းခံခဲ့ရတုန်းက ရခဲ့သော အမာရွတ်အရာတွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဒီလို ဖြစ်သွားတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကမျှ ရယ်သွမ်းကြမယ့်သူ ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး” မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော “နအိဂု” ၏ မျက်နှာက မှန်အပြင်ဘက်မှာရှိသော “နအိဂု” ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရသလို မျက်စိကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည် လုပ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်နေ့က တစ်နေ့တာလုံး၊ နာခေါင်းက နောက်ထပ် ရှည်ထွက်လာလေဦးမလားဟူသော စိုးရိမ်မှုတော့ ရှိခဲ့သည်။ သည့်အတွက် “နအိဂု” သည်ကျမ်းစာရွတ်ဖတ်ချိန်မှာရော၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး

သည့် အခါမှာပါမကျန် အားလပ်မှု ရချိန်တိုင်းမှာ နာခေါင်းဖျားကို လက်ဖြင့် မသိမသာ စမ်းစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ၌ နာခေါင်းသည် နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ ဟန်ကျပန်ကျ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေပြီး၊ ယခုထက်ပိုပြီး အထူးတလည်ကြီးကို အောက်သို့ တွဲလောင်းကျလာစေမည့် နိမိတ်အရိပ်အယောင်လည်း မရှိခဲ့ပါ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ စောစောအိပ်ရာနိုးလာသည့် “နအိဂု” သည် အဦးဆုံး မိမိနာခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။ နာခေါင်းသည် အပြောင်းအလဲမရှိ၊ တိုမြဲ တိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် “နအိဂု” က သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ Saddharma - pundarika Sutra သတ္တမပုဒ္ဓနိကသုတ္တရ ကျမ်းစာကို ကူးရေးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြီးမြောက် ဆောင်ရွက် အောင်မြင်မှု ရရှိသွားသည့် အခါမှာကဲ့သို့ စိတ်အေးချမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသွားသည့်အခါတွင် “နအိဂု” သည် သူ မျှော်လင့်မထားခဲ့သော အဖြစ်မှန်ကို စတင် တွေ့မြင်ခံစားရပါတော့သည်။

အကြောင်းကတော့ အခါအားလျော်စွာ Ikeno “အိခဲနိး” ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ အလည်အပတ်ရောက်လာသော အခြေအရံတစ်ဦးက ဟိုအရင်အရင် “နအိဂု” ကို တွေ့ဖူးတုန်းက အခါကထက် ပိုပြီး ရယ်မောချင်သော မျက်နှာထားဖြင့် စကားတောင် ကောင်းကောင်းမပြောတော့ဘဲ “နအိဂု” ၏ နာခေါင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက်တင် မကသေးပါ

ဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ဟိုအရင် ရှေ့ပိုင်းအခါတုန်းက “နအိဂု” ၏ နှာခေါင်းကို ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲကို ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့ဖူးသော ကိုရင်သည် လည်း တရားဟော ခန့်မေးကြီး အပြင်ဘက်၌ “နအိဂု” နှင့် တေ့လွဲလွဲ သွားသည့် အခါတုန်းက ဖြစ်သည်။ ပထမ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး မရယ် မိအောင် ထိန်းထားခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာ ထိုကိုရင်သည်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့သည်မို့ တစ်ချက်တည်း ဝါးဟားဟားဟားလို့ ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်ဖူးတာကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိ သော အဆင့်နိမ့် ဦးပဉ္စင်းများသည် “နအိဂု” နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရသည့်အခါမှာသာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ နားထောင်နေကြရသော်လည်း “နအိဂု” နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရုတ်တရက် တဟဲဟဲနှင့် ရယ်ကြ၊ ပြောင်လောင် ပြောဆိုကြ လုပ်ကြသည်မှာ တစ်ခါနှစ်ခါ မကပေ။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် “နအိဂု” က အစတုန်းကတော့ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ မိမိ၏ မျက်နှာ အနေအထား ပြောင်းလဲသွား၍ဟု သူ ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထိုယူဆချက်လောက်နဲ့ လုံလောက်စွာ ရှင်းပြဖို့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်မှာ ကိုရင်ရော ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးသော ဦးပဉ္စင်းများ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ကြသည့် အကြောင်းရင်းသည် ဤအချက်ပေါ်မှာသာ တည် ရှိနေသည်မှာ ဧကန်မချ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရယ်မောကြသည်ချင်း တူကြ သော်လည်း နှာခေါင်းကြီး ရှည်နေတုန်းက ရယ်မောကြသည့် ဟန်ပန်

အမူရာ အခြေအနေနှင့် ယခုအခြေအနေတို့က တစ်ခုခုတော့ ကွာခြားနေ သည်။ သူတို့ မြင်တွေ့နေကျ နှာခေါင်းရှည်ကြီးထက် အမြင်စိမ်းနေသည့် “နှာခေါင်းတို” က ပိုမိုပြီး ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်ဟု ဆိုရင်လည်းဆို၍ ရပါသည်။ သို့သော် နောက်ထပ် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။

“ဟိုအရင် နှာခေါင်းရှည်စဉ်တုန်းကလိုတော့ ဝါးခနဲ ဝါးခနဲ မရယ် ကြတော့ပေ။ “နအိဂု” က ရွတ်ဖတ်ခါစ ကျမ်းစာကို ရပ်ဆိုင်းပြီး ခေါင်းကို စောင်းကာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့ တီးတိုးပြောသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။

ကလေးဆန်ဆန် ရိုးစင်းလှသော “နအိဂု”သည် ထိုကဲ့သို့ သော အခါကျလျှင် တကယ့်ကို ငေးငိုင်းသွားပြီး အနီးအနားတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသော (Samanta Bhadra) “သမန္တ - ဘဒြ” ဘုရားလောင်း ပန်းချီ ကားကို ဖူးမျှော်ရင်း၊ နှာခေါင်းရှည်ကြီးဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရသော ဟိုးလွန်ခဲ့ သော လေးငါးရက်တုန်းက အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရပြီး “အခုလို လုံးဝဆင်းရဲတွင်း နက်သွားရသည့်လူက ဟို ယခင်အခါက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖူးဖူးခဲ့သောစည်းစိမ်ခံစားမှုကိုပြန်လွမ်းဆွတ်မိသယောင်၊ ယခင် ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ဖူးသည်ကိုပြန်တမ်းတမိသယောင်သူသည်စိတ်မသက် မသာ ဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုကဲ့သို့ “နအိဂု” ဘာကြောင့်များ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရပါသနည်း။

ယင်းအမေးကို ဖြေဖို့ရန် လုံလောက်သည့် အသိဉာဏ်ကလည်း သူ့မှာ ရှိပုံမရပါ။

လူသား၏စိတ်တွင် အချင်းချင်း ပဋိပက္ခ ဖြစ်စေသော အာရုံခံစားမှု နှစ်မျိုးရှိသည်။ စင်စစ် မည်သူမဆို သူတစ်ပါး ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေရသည့်အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းမစာနာသည့်လူသားဟူ၍ မရှိပေ။ သို့သော် ထိုဒုက္ခဆင်းရဲ ရောက်နေသောသူ ထိုဒုက္ခက လွတ်မြောက်သွားသည့်အခါတွင် ထိုသူအပေါ်တွင် ထားခဲ့သော စာနာစိတ်၊ သနားစိတ်တွေ လျော့ပါးသွားသည်။ အကျယ်ချဲ့ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုလွတ်မြောက်သွားသောသူကို ယခင်ကနှင့်မခြား ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကို ပြန်ခံစားစေလိုသော စိတ်သဘောထားမျိုး ပိုက်လာတတ်သည်။

နောက်တစ်ဖန် တစ်ချိန်ချိန်မှာ မလွဲမရှောင်သာ၍ စိတ်မပေါ့မပါး ဖြင့်ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးသော်လည်း တချို့သောရန်မူလိုစိတ်၊ ဗြိုဠာစိတ်ကလည်း ထိုလူအပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည် ဖြစ်သည်။ “နအိဂု” က ဤနယ် ကြောင်းကျိုးပညာကို သိသူမဟုတ်ပေမဲ့ သူ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားရခြင်း အကြောင်းက Ikenoo “အိခဲနီး” တစ်ပိုက်မှာ ရှိကြသည့် ဘုန်းကြီးတွေရော၊ ပုထုဇဉ် လူသားတွေပါ သူတို့တွေ၏ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံတွေသည် ဒုက္ခရောက်သူတွေကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသူများ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ဝါဒမျိုး ရှိနေကြသည် ဆိုခြင်းကို မသိမသာလေး သူ ရိပ်စားမိသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒီအပြင် သူ ဘာမျှ မတွေးမိတော့ပါဘူး။ ထို့ကြောင့် “နအိဂု” သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သူ့စိတ်က

ပိုပိုပြီး တိုတိုတောင်းတောင်းနှင့် ဒေါသကြီးလာသည်။ စကားပြောသည့်အခါမှာ မည်သူကိုမဆို မသိမသန့်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုတတ်တာကလည်း ဇကန်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့နာခေါင်းကို ပြုစုကုသပေးခဲ့သော တပည့်ဘုန်းကြီးကတောင်မှ “နအိဂု” ဟာ တရားမဟောကြားဘူး။ ပုထုဇဉ်တွေကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူခဲ့သောတရားဒေသနာတွေကိုလမ်းညွှန်ပြပေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူသည် သနားကြင်နာမှုကင်းမဲ့စွာ ကြိမ်းမောင်း ဆူပူမှုတွေပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအကုသိုလ်ရဲ့အပြစ်ဒဏ်တွေကို သူ ခံရလိမ့်မယ်” ဟု “နအိဂု” ၏ သတင်းကို ပြောလောက်အောင် အထိ ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် “နအိဂု” ကို ဒေါသထွက်စေသော အကြောင်းကတော့ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အဆော့သန်သော ဆွမ်းပြင်သည့် ကိုရင်ငယ်တစ်ဦးကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မှာ ဆူညံလှသော ခွေးအော်သံကြားရ၍ “နအိဂု” သည် အမှတ်တမဲ့ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကိုရင်က လက်မ ၂၀ လောက် ရှည်သည့် သစ်သားပြား၏ အဖျားပိုင်းကို ဝှေ့ကာ ယမ်းကာဖြင့် အမွှေးရှည်ရှည် ပွပွနှင့် ပိန်လိုပြီး အမွှေးတွေ တွဲလွဲကျနေသော ခွေးနောက်ကို ပြေးလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကိုရင်က ခွေးနောက်ပြေးလိုက်ရုံသက်သက် တင်မဟုတ်၊ ပါးစပ်ကလည်း “နာခေါင်းကို အရိုက်မခံဘူးလား၊ ဟဲ့ နာခေါင်းကို အရိုက်မခံဘူးလား” ဟု သံချပ်ထိုးရင်း ခွေးနောက်ကို ပြေးလိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် “နအိဂု” သည် ကိုရင်လက်ထဲက သစ်သားပြားကို လုယူလိုက်ပြီး ကိုရင်၏မျက်နှာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြီးရိုက်နှက်

ပစ်လိုက်သည်။ ယင်းသစ်သားပြားမှာ အရင်တုန်းက “နအိဂု” နှာခေါင်းကို ချည်နှောင်ရာမှာ အသုံးပြုခဲ့ဖူးသော သစ်သားပြားပဲ ဖြစ်နေသည်။ “နအိဂု” သည် သူ့နှာခေါင်း ရှည်နေတာထက် အခု ဆိုးဆိုးရွားရွား တိုသွားသည်က သူ့အတွက် ပို စိတ်နှာစရာ ကောင်းနေခဲ့ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညတစ်ညက အကြောင်း ဖြစ်သည်။ မိုးချုပ်သွားပြီး ရုတ်တရက် လေတိုက်လာဟန်ရှိပြီး ဘုရားပုထိုးမှ ဆည်းလည်းသံများမှာ ဆူဆူညံညံ ကြီး သူအုံးစက်ရာ ခေါင်းရင်းပိုင်းအထိ ကြားလာရသည်။ အအေးဓာတ် ကလည်း ပိုမို ပြင်းထန်လာသောကြောင့် အရွယ်ညောင်းလာသည့် “နအိဂု” သည် ကျိန်းတော့မည်ဟု ကြိုးစားပါသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရင်းက အမှတ်မထင်၊ နှာခေါင်းက ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ယားယံလာ သည်ကို သူ သတိပြုမိတော့သည်။ လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သော ရေငွေဓာတ် အနည်းငယ် ပါနေသလိုလို နှာခေါင်းက ဖောရောင်နေ သည်။ အထင်ပြောရလျှင် နှာခေါင်းတွင် အပူချိန် တက်နေသည်။ အဖျားလည်း ရှိနေဟန် တူသည်။ ဇွတ်အတင်း နှာခေါင်းကို တိုအောင် လုပ်လိုက်၍ အခုလို ရောဂါဖြစ်သွားရတာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ “နအိဂု” သည် ဘုရားစင်၌ ဘုရားပန်းကို ရိုရိုသေသေ ပူဇော်ဆက်ကပ် သော လက်ဟန်ပန်ဖြင့် သူ့နှာခေါင်းကို နှိပ်ပြီး ထိုကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ “နအိဂု” က ခါတိုင်းလိုပဲ စောစောနိုးလာပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျောင်းပရိဝုဏ်

အတွင်းမှာရှိသော ဂျင်ရီပင်ရော၊ Tochi “တိုချီ” သစ်ပင်တို့မှ တစ်ညချင်း တွင်းမှာ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျသွားကြ၍ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း တစ်ခုလုံးမှာ သစ်ရွက်များဖြင့် ရွှေ့ဖျာခင်းကျင်းထားသလို ထွန်းလင်း တောက်ပြောင်နေပါတော့သည်။

ကျောင်းရှိ ဘုရား၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဆီးနှင်းများ ကျရောက်နေ သောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိုန်မိုန်သေးသေးနှင့် ထွက်ပြုလာစ နေရောင်၏အောက် ကိုးထပ် ထပ်ထားသော ထီးက တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ထွန်းလက်နေသည်။ ထိုအခါ၌ Zenchi naigu “ဇင်နီချီ နအိဂု” သည် သစ်သားတံခါးကို မထားလိုက်ပြီး စင်္ကြံမှာ မတ်တတ်ရပ် ကာ အသက်ကို နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်းကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည်။

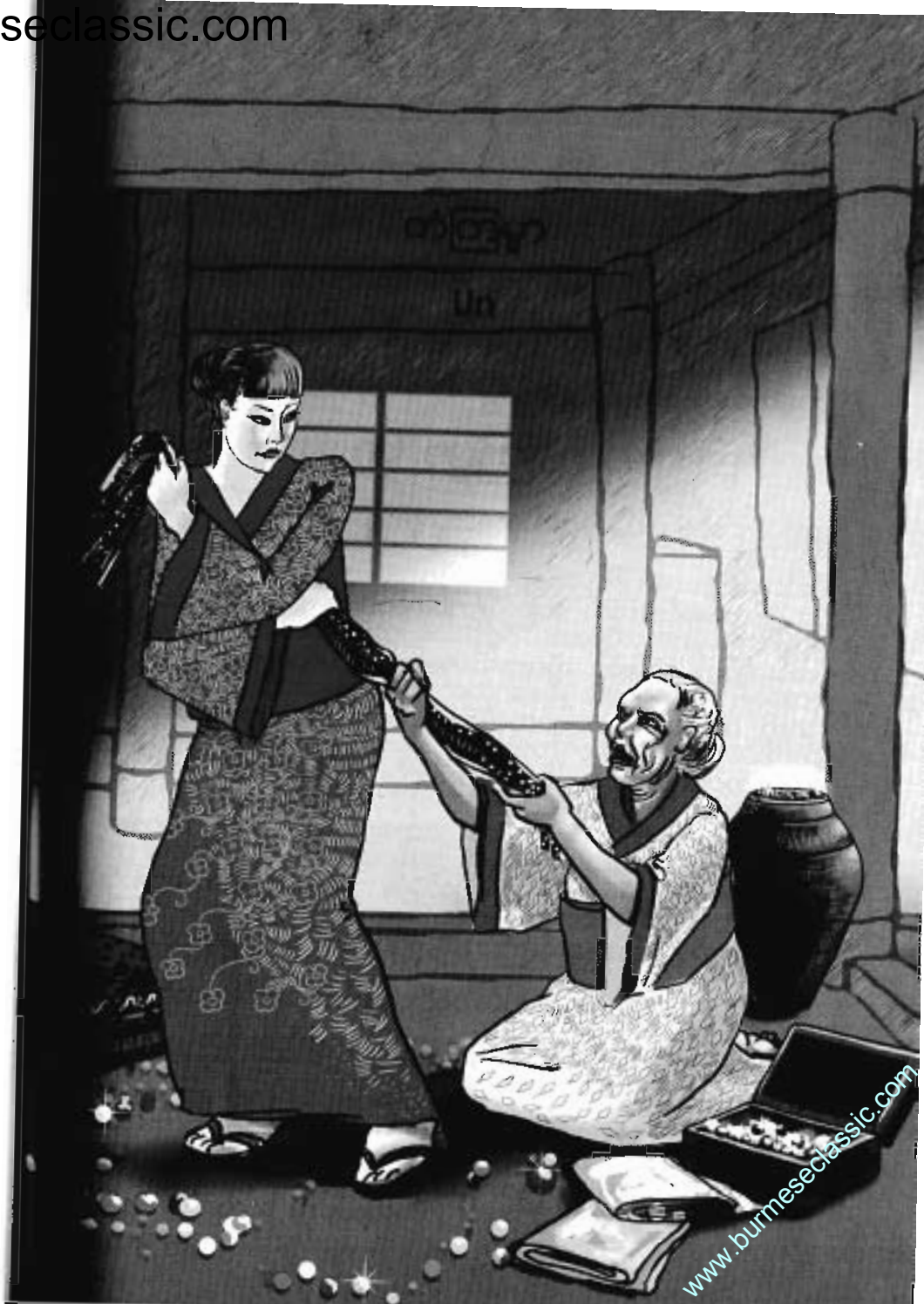
ထိုအချိန်ကာလသည် မေပျောက်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေခဲ့သော သူ၏ အချို့သော အာရုံခံစားမှုများက “နအိဂု” အား တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ သတိရသွားစေလိုက်သော အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ သည်အခါမှာ “နအိဂု” က နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့် အူယားဖားယား စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် သူ့လက်ထိလိုက်သည့်အခါ သူ့နှာခေါင်းက ယခင်ကလို “နှာခေါင်းတို” မဟုတ်တော့ ပြန်ပါဘူး။ အထက်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ မေး အောက်အထိ ၅ လက်မ၊ ၆ လက်မ ကျော် ရှည်လျားပြီး တွဲလွဲကျနေသော ယခင်က ရှိခဲ့သော နှာခေါင်းရှည်ကြီးပဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ “နအိဂု” နှာခေါင်းသည် တစ်ညတာ ကာလပတ်လုံးအချိန်မှာပဲ တစ်ခါထပ်ပြီး တော့ သူ့ပင်ကိုအတိုင်း ပြန်ရှည်ထွက်လာကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် နှာခေါင်းကြီး ရှည်လာသည်ကို သူ သိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ နှာခေါင်းကြီး တိုသွားတုန်းကလိုမျိုး ခံစားချက် ပမာသာယာကြည်နူးစရာကောင်းလှသော စိတ်အခြေအနေကို သူ့အလို အလျောက် ပေါ်ပေါက် ခံစားလာရပါတော့သည်။

“ကိုင်း ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို ပြောင်လှောင်ကြ၊ ရယ်သွမ်းသွေးကြမယ့်သူ မရှိတော့မှာ သေချာသွားပြီကွ”

ထိုကဲ့သို့ “နအိဂု”က စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ တီးတီးတိုးတိုး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“နအိဂု”၏ နှာခေါင်းရှည်ကြီးကတော့ နံနက်မိုးသောက်အလင်း စတင် ရောက်ရှိလာသည့် ဆောင်းဦးလေအကြားမှာ တွဲလောင်းတွဲ လောင်းကျလျက်သား... ကျလျက်သား...

ကံကြမ္မာ Un

အဆင်အကွက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ကျဲကျဲ ယက်လုပ်ထားသော ယင်းလိပ်ကို တံခါးဝ၌ ဆွဲထားသောကြောင့် အလုပ်ခွင်မှာ လုပ်နေရသည့် တိုင်အောင်၊ အပြင်ဘက်က လူသွားလူလာ အခြေအနေများကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်တွေ့နေရသည်။ (kiyomizu) “ခိယိုမိဇု” ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ပေါက်သော အသွားလမ်းမှာကတော့ စောစောကတည်းကပင် လူသွားလူလာ မပြတ်ခဲ့ပါ။ ဘုရားကျောင်းက စည်ကြီးကို တီးခတ်ပေးသော ဘုန်းကြီးသည် ဤလမ်းကို ကျော်ဖြတ်သွားလေပြီ။ လူလတ်တန်းစား အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အပြင်ဝတ် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သည်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ဝါးစိမ်း၊ (Hinoki) “ဟိနိုခီ” သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်မိုးတပ်ဆင်ထားသည့် နွားလှည်းတွင် အဝါရင့်ရောင် အရည်အသွေး

ကောင်း သားမွေးပေါက်နေသော နွားကို ကထားသည်။ ထိုနွားသည် လည်း ဤလမ်းကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ကြသည့် လူသူတွေ့ရော၊ နွားလှည်းကိုပါ ကြည့်လျှင် စောစောက ပြောခဲ့သလို အကွက်ကြမ်းကြမ်း အကွက်ကျဲကျဲ ယင်းလိပ်၏ ဘယ်ဘက်ကနေ ရောက်ရှိလာနေသယောင်ယောင်၊ ညာဘက်ကနေ ရောက်ရှိလာသယောင်ယောင် ထင်မြင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုအရာတွေအားလုံးတို့သည် ကျော်ဖြတ်၍ သွားကုန်ကြပါပြီ။

ထိုသို့သော မြင်ကွင်းရှုကွက်တွေထဲမှာ မပြောင်းလဲဘဲ တည်ရှိနေသော ရှုခင်းတစ်ကွက်ကတော့ မွန်းတည့်နေရောင်ခြည်က နွေဦးရာသီကို နွေးထွေးသွားအောင် ပြုလုပ်ပေးမည့် လမ်းကျဉ်းလမ်းမြောင်ပေါ်တွင် ကျရောက်နေသော မြေပေါ်မှာရှိသည့် နေ၏ အရောင်အဝါ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော လူသွားလူလာ လမ်းဆီသို့ ဘာရယ်ညာရယ်မသိ၊ အလုပ်ခွင်ထဲက ကြည့်နေသော အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဆာမူရိုင်း အောက်တန်းအဆင့် သူရဲကောင်းတစ်ဦးက အမှတ်မထင် သတိပြုမိသလို ဖြစ်သွားပြီး စဉ်ထည်အလုပ်ရှင်အား ဤသို့ အသံပြုလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ (Avalokiteśvara) အဝလောကီတုံဝါရ” ဘုရားကျောင်းကို သွားဖူးမြော် ကြည့်ညိုကြတဲ့ လူတွေ များပြားစည်ကားလှတယ်နော်” ဟု ပြောသောအခါ အလုပ်ရှင် အဘိုးကြီးက “အေးဟုတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က စဉ်ထည်အလုပ်ရှင်

သည်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသလိုလိုပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်ရှင်သည် မျက်စိက သေးသေးငယ်ငယ်၊ နှာခေါင်းပေါက်က အထက်ကိုလန်တက်နေပြီးမည်သည့်အခါမျိုး၌မဆိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ တတ်ပြီး၊ လူရွှင်တော်ဆန်သည့် အဘိုး သက်ကြီးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မျက်နှာအနေအထား ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို ကြည့်ပါက စိတ်သဘောပုပ် သည့် ဟန်ပန်မျိုးစိုးစဉ်းမျှ မမြင်ရပါ။ အဝတ်အစားတွေကတော့ ဂုန်လျှော်ဖြင့် ရက်ထားသော အဝတ်များ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အနက်ရောင် ဦးထုပ်ကို ကိုးရိုးကားရား ဖရိုဖရဲ ဆောင်းထားလိုက်ပုံက ယခုတစ်လော လူကြိုက်များနေသော (Toba) "တိုဘ" ဘုန်းတော်ကြီး ၏ ပန်းချီလက်ရာတွေထဲက ပုဂ္ဂိုလ်များကို မြင်တွေ့နေရသလို ဖြစ်နေ သည်။

“ကျွန်တော်လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားသွားဖူးရလေမလားပဲ”
“နောက်မနေပါနဲ့ကွာ” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဪ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ကံကြမ္မာကောင်းကို ဘုရားဆီက ရလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်းပဲယုံကြည်မိမှာပေါ့နော်။ ဘုရားပဲ သွားဖူးသွားဖူး၊ ကျောင်းမှာပဲ တရားသွားထိုင်ထိုင် အဲသည်လို လုပ်တာ ကတော့ ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာတာပေါ့နော်။ တစ်နည်းပြောရရင် နတ်ဘုရားကို အားထားမှီခိုပြီး၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်သလိုပေါ့ နော်” ဟု လူငယ် ဆာမူရိုင်းက သူ့အသက်အရွယ်လောက်နှင့် လိုက်လျော ညီထွေ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကြားပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သိမ်းရင်းက

အလုပ်ခွင်ထဲကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဝါးရုံကို နောက်ခံထားပြီး ကောက်ရိုးများဖြင့် မိုးထားသော အိမ်စုတ်အိမ်ပဲ့ကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်၏အတွင်းပိုင်းမှာလည်း ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မလွတ် အောင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နိုင်လှသည်။ သို့ပါသော်လည်း ယင်းလိပ် အကာ၏ အပြင်ဘက်မှာ လူသွားလူလာတွေ အဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက သူ့နေရာလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုနေရာတွင်ထားသော စဉ့်အိုးတွေ၊ အ ရက်ကို သိုလှောင်ထားသော မြေအိုးတွေ အားလုံးတို့၏ နီညိုရောင် အပေါ်ယံလွှာကိုသာယာညင်းပျောင်းသော နွေဦးလေကလေး တိုက်ခတ် လာသည်။ ထိုအရာအားလုံးတို့သည် ဟို ရှေးခေတ်နှစ် တစ်ရာလောက် တုန်းက ရှိခဲ့သော ပုံစံအတိုင်းပါပဲ။ ခန့်မှန်းပြောရမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ထိုကဲ့သို့သော အိမ်မျိုး၏ ခေါင်းမိုးပေါ်တွင် မိုးစွေငှက်ကလေးတောင်မှ အသိုက်ဆောက်မည် မထင်ပါ။

စောစောတုန်းက အလုပ်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက စကားမပြန်၍ ဆာ မူရိုင်းလူငယ်က ထပ်မံ စကားဆက်ပြန်သည်။

“သည်အသက်အရွယ်ထိ အသက်ရှင်ပြီး နေလာရတော့၊ နှစ်ရှည် ကြာကာလတွေအတွင်းမှာ ဘဝအတွေ့အကြုံ မျိုးစုံတွေကို ကြုံတွေ့ခံစား ခဲ့ရမှာပေါ့နော်” ဘယ်လိုများပါလိမ့်ခင်ဗျာ။ “အာဝလောကီတို့ဝါရ” ဘုရား လောင်းက အမှန်တကယ်ကိုပဲ လူတွေကို ကံကြမ္မာ ပေးကမ်းခဲ့ဖူးတာ ရှိခဲ့ ပါသလား”

“ဟုတ်တယ် ပေးဖူးတယ်။ ဟိုးရှေးရှေး ခေတ်တုန်းကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အဲသည်လိုမျိုး ကံကြမ္မာ ပေးခဲ့ဖူးတာမျိုး ရှိခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုမျိုး ရှိခဲ့ပါသလဲခင်ဗျာ”

“အေး . . . ဘယ်လိုဟာမျိုးလည်းလို့ မေးပေမဲ့လည်း အလွယ်ကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းစနဲ့တော့ ရှင်းပြလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းသိရင်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အထူးတလည် မရှိနိုင်ပါဘူး”

“သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုးကွယ်လိုတဲ့ စိတ်နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိတဲ့ ယောက်ျားပါဗျာ။ တကယ်လိုများ ကံကြမ္မာကောင်း ရလာမယ်ဆိုရင် ဖြင့် မနက်ဖြန်တောင်မှပဲ ဘုရားကျောင်းဆီ သွားလိုက်ချင်ပါရဲ့”

“ယုံကြည်ပြီး ကိုးကွယ်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပြောတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အရောင်းအဝယ်သဘောလုပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့လား” ဟုအဘိုးကြီးကမျက်စိထောင့်ဘက်ကို တွန့်ရှုံ့လိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူနဲ့နေသော မြေကြီးကလည်း အိုးပုံစံမျိုး ထွက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည့် ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ အဘိုးကြီးက ဆက်လက်၍ -

“နတ်ဘုရားရဲ့ဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာက မင်းလောက်အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်နဲ့တော့ တော်တော်လေးကို နားမလည်နိုင်စရာ အကြောင်းပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နားမလည်ပါဘူး။ အဲဒီလို နားမလည်လို့လည်း အဘိုးကို မေးနေရတာပေါ့ဗျာ”

“အေး အေး နတ်ဘုရားဆိုတာက “ကံ” ပေးကမ်းလာမယ်၊ ပေးကမ်းမလာဘူးဆိုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီပေးကမ်းလို့ရလာမယ့် ကံကြမ္မာရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းကသာ အဓိကပဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ပြန်ဖြေသည့်အခါတွင် လူငယ်က -

“ဒါပေမဲ့ သူက ကံပေးကမ်းလာပြီဆိုရင် သိရတယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းတဲ့ ကံပေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာလားဆိုတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ မင်းအတွက် တဒင်္ဂအတွင်းမှာ နားလည်သွားနိုင်ဖို့ အခက်အခဲတော့ ရှိလိမ့်မှာပေါ့” ဟု ပြောသော် ဆာမူရိုင်း လူငယ်က -

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ကံကောင်းခြင်း၊ ကံဆိုးခြင်းလို့ ပြောနေတာထက် အဲဒီလို ကံကောင်းတယ်၊ ကံဆိုးတယ်ကို ပြောပြတဲ့ သဘောတရားကို ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီး နားမလည်သလိုလို ဖြစ်နေရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

၁၅၈ □ သင်းသင်းနိုင်

နေက စောင်းစပြုလာပါတော့မည်။ စောစောပိုင်းက အချိန်အခါ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် လူသွားလူလာတို့၏ အရိပ်တွေက ယခင်ကထက် ပိုရှည်ထွက်လာသည်။

ခေါင်းပေါ်၌ သစ်သားစည်ကို ရွက်ထားသော ခေါင်းရွက်ဈေး သည် မနှစ်ဦးသည် ယင်းလိပ်အကာဘေး အနီးအနားသို့ ဖြတ်ကျော်သွား သည်။ တစ်ယောက်က တည်းခိုစခန်းသို့ လက်ဆောင်သဘောဖြင့် ပေးရန် လက်ထဲတွင် ချယ်ရီပန်းကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ကိုင်ထားသည်။

အခု အနောက်ဘက်ဈေးမှာ၊ အကုမြူ ဂုန်လျှော်ချည်ထည် ဆိုင်ထွက်တဲ့ အမျိုးသမီးဟု ဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က စောစောကတည်းက အဘိုးပြောပြမယ့် စကားကို သိချင်နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။”

သည်လိုနှင့် နှစ်ဦးသား အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပါတော့ မည်။ လူရွယ် ဆာမူရိုင်းသည် လက်သည်းဖြင့် မေးစေ့အမွှေးတွေကို နုတ် လိုက်ရင်းက ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသော လူသွားလူလာ အခြေအနေကို ဝေး မောကာ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ခရစ္စပမာ ဖြူဖွေး တောက်ပနေသည့် အရောင်အသွေးကတော့ စောစောက ကြွေကျခဲ့သော ချယ်ရီပန်းလေး များ၏ အရောင်အသွေး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ စကားကို ဆက်ပါဦး အဘိုးရယ်” သို့နှင့် မကြာမီ အိပ်ချင် သည့် အသံမျိုးဖြင့် သူ့ရဲကောင်းလူရွယ်က ပြောလိုက်ရာ -

“ကိုင်း ပြောခွင့်ရလို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ပြောရပါတော့မယ်။ ပြောရမှာကလည်း ဟိုးရှေးခေတ်တုန်းက အကြောင်းပေါ့လေ။”

ထိုသို့ စကားပလ္လင်ခံပြီး စဉ်ထည်ကိုင် အဘိုးကြီးက သူ့စကားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စတင်ပြောဆိုလာသည်။ နေအတက်အကျကို ပင်လျှင် သိနားလည်မှု မရှိသောသူ၊ ဥပမာပြောရလျှင် အချိန်စောသည် နောက်ကျ သည်ကို နားမလည်သောသူက ပြောကြားသလို လေးလေးတွဲတွဲ ဟန်ပန် မျိုးဖြင့် အဘိုးကြီးက စတင် ပြောဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ “ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်လောက်က ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူနနငယ်ငယ်အဖျိုစင်ဘဝက ဟောဒီ (Kiyomizu) “ခိယိုးမိရ” ဘုရား ကျောင်းထဲမှာ တည်ထားကိုးကွယ်ထားတော်မူတဲ့ (Avalokites vara) “အဝလောကီတို့ဝါရ” ဘုရားထံမှာ သူမ ဆုတောင်း ထားခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ဆုတောင်းက “ကျေးဇူးပြုပြီး တပည့်တော်မ ကို ရာသက်ပန် ချောင်ချောင်လည်လည်နဲ့ နေထိုင် စားသောက်သွား နိုင်တဲ့ သုခချမ်းသာကို ပေးသနားတော် မူပါဘုရား” လို့ ဆုပန်ခဲ့တာပဲ လေ။ အဲဒီ အချိန်ကာလတုန်းက ဒီအမျိုးသမီးဟာ မိခင်နဲ့ သေကွဲ ကွဲသွားပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်တည်း စားဝတ်နေရေးအတွက် တောင် မှ မပြေလည်တဲ့အတွက် သူ ခုလို ဆုပန်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ လွန်ရာမကျပါဘူးကွာ” သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ သူ့မိခင်ဆိုတာကလည်း မသေခင်က နတ်ကွန်းက နတ်ကတော် လုပ်ခဲ့ တာပါ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူ့အမေက အင်မတန် လူကြိုက်များတဲ့

နတ်ကတော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနတ်ကတော်ကြီးက သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မြေခွေးဝိညာဉ်ကို ပူးသွင်းပြီး လူတွေကို ယတြာတွေ ချေပေးနေတယ် ဆိုတဲ့ကောလာလသတင်းပျံ့နှံ့သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလူတွေကသူ့ဆီ ကို အတော်ကြီးကို မသွားကြတော့ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့များလဲဆိုတော့ ဒီနတ်ကတော်ကြီးမှာ ကျောက်ပေါက်မာ အမာရွတ်တွေ ကျန်ခဲ့တာ ကြောင့်ပါပဲ။ အသက်နဲ့မလိုက်အောင် စိုပြည်လန်းဆန်း နပျိုလှတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းဆိုတော့ ဒီလို ရူပကာယမျိုး ဆိုရင် မြေခွေးမဆိုထားဘိ၊ လူယောက်ျားလည်းပဲလေ” ပြောတော့ သူ့ရဲ့ကောင်းလူရွယ်က “ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အမေ အကြောင်းထက် သမီးရဲ့အကြောင်းကို ပိုနားထောင်ချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေး အဲဒါက မိတ်ဆက်ပြောပြတဲ့ သဘောပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့ မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့နောက်၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းပိန်လိုအားလျော့ သွားလို့ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား အလုပ်လုပ်ပေမဲ့ စားဝတ် နေရေးက အဆင်ကို မပြေနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒီလောက် ချောမော လှပပြီးလိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သမီးဟာ ဘုရားကျောင်းဆီမှာ သွားတည်းခိုပြီး ဆုမွန်ကောင်းတွေ တောင်းချင်ပါသော်လည်း သူ့မှာ အဝတ်အစားက စုတ်ပြတ်နေလေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာစရာ အခြေအနေ ဖြစ်နေ လို့ မသွားရောက်နိုင်ရှာခဲ့ဘူးလေ”

“ဟင် အဲဒီလောက်တောင်မှ ကောင်းတဲ့ မိန်းမမြတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရော မျက်နှာအသွင်အပြင်ပါ၊ ကျုပ် အထင် ကျုပ်မျက်စိထဲမှာတော့ သူ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား သူ့မှာ အရှက်မဲ့ စရာ အဖြစ်မျိုး မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဪ ဒီလိုဆိုတော့ အလွန်နမော့စရာ ကောင်းလှတဲ့ အတိတ် ဖြစ်ရပ်ပဲနော်” ဟု အရောင်လွင်လွင် နက်ပြာရောင် ရိုးရိုးအင်္ကျီ လက် ဝကို အနည်းငယ် ဆွဲလိုက်ရင်းက ဆာမူရိုင်းလူငယ်က ထိုသို့ ပြန်ပြော လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးကလည်း နှာခေါင်းကနေ ရယ်သံ ထွက်လိုက်ပြီး သည့်နှောက်တွင် တစ်ခါထပ်၍ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ဆက် ပြောပါသည်။ အဘိုးကြီး၏ အလုပ်ခွင် နောက်ဘက်၌ ပေါက်ရောက် နေသော ဝါးရုံမှ ငှက်ရွှေဝါက အဆက်မပြတ် ကျူးရင့်တွန်မြည်နေတော့ သည်။

“အဲဒါနဲ့ သူ့မိခင် ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက (၂၁)ရက်မြောက် သောအချိန်၊ သမီးဖြစ်သူက ဘုရားကျောင်းမှာ သွားတည်းခိုပြီး၊ ဆုတွေ လည်းပန်ကြားပြီးသည့်နောက်သည်ကနေတော့ ၂၁ရက်ပြည့်မယ်၊ ရက် စေ့မယ့် ညမှာပဲ သူ အမှတ်မထင် အိပ်မက်ရတယ်တဲ့။ သူမ သွားတည်းခို သော ဘုရားကျောင်းဆီကို လာရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည့် သူမရဲ့ အဖော်အပေါင်းတွေ အားလုံးထဲမှာ ခါးကုန်းကုန်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပါလာ ပြီးအဲဒီဘုန်းကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ မန္တရားကဲ့သို့သော စာမျိုးကို တဖွဖွ ရွတ် ဆိုနေခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကို အမျိုးသမီးက သူ့စိတ်ထဲ မှာ စွဲနေခဲ့လို့၊ အိပ်မက်မက်တာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အိပ်မက်က နီးလာပြီး

၁၆၂ □ သင်းသင်းနိုင်

အိပ်ချင်မှတော့ ဖြစ်နေပေမဲ့ သူမ အသံတစ်ခု ကြားလာရတယ်။ အဲဒီ အသံကတော့ ဘယ်သောအခါဘယ်နေရာမှာပဲရောက်ရောက်သူမနားဝ က ပျောက်ကွယ်မသွားပါဘူးတဲ့။ စင်္ကြံလမ်းအောက်ဘက်က တီကောင် က ရုတ်တရက် အော်မြည်လိုက်သလို ထင်ရတယ်တဲ့။ သို့သော် လည်း အဲဒီအသံကလူစကားသံ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

“ဒီနေရာက အပြန်လမ်းမှာ ခင်ဗျားကို ပိုးပန်းမယ့် ယောက်ျားကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူပြောတာကို ခင်ဗျားနားထောင်ပါ” ဟူသော အသံ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ထိုအခါမှာ “ဟင်” ဟု သတိရလိုက်ပြီး သူမ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်မှာ ဘုန်းကြီးသည် စောစောတုန်းက ကဲ့သို့ပင် မန္တရားကို အာရုံစိုက်ပြီး ရွတ်ဖတ်နေခဲ့တယ်တဲ့။ မည်သို့မည်ပုံ ရွတ်ဖတ်နေ သလဲဆိုတာကိုတော့ သူမ ဘယ်လောက် အာရုံစိုက်၍ နားထောင် နားထောင်၊ သူမအနေနဲ့ နားကို မလည်နိုင်တော့ပါဘူးတဲ့။ ထိုအခိုက် အမှတ်မထင် တစ်ခဏလောက် တစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်တော့၊ တစ်ညတာလုံး မီးထွန်းထားတဲ့ အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးကြောင့် (Avalokiteśvara) “အဝလောကီတဲ့ဝါရ” ဘုရားလောင်း၏ မျက်နှာ တော်ကို ဖူးမြင်ရပါတယ်တဲ့။ ထာဝစဉ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရှိခိုးပူဇော်ရ ပါသော ဘုရားလောင်း၏ မျက်နှာတော်သည် ဣန္ဒြေရှိရှိ ခန့်ညားတင့် တယ် သပ္ပာယ်လှသည့် မျက်နှာတော်ဖြင့် ကြည့်ညိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှ ပါတယ်။ ထိုကဲ့သို့ ဖူးမြော်လိုက်ရသော အခိုက်တွင် သူမ၏ နားအနီးနားဝယ်ထူးထူးဆန်းဆန်းအသံကနောက်ထပ်ကြားယောင်လာ ရပြန်ပါတယ်။

“အဲဒီ ယောက်ျား ပြောတဲ့အတိုင်း နားထောင်လိုက်ပါ” ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပြောသွားသယောင်ယောင် ထင်မှတ်လိုက်ရတယ်။ ထို အခါတွင် ထိုအမျိုးသမီးက “ဒါဟာ ဘုရားလောင်း၊ အဝလောကီတဲ့ဝါရ” ရဲ့ ဗျာဒိတ်ပေးသွားမှု လိုပါပဲလား” ဟု မမှိတ်မသုန် တထစ်ချ ယုံကြည်သွား ပါတော့သည်တဲ့။

“ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ဆာမူရိုင်း လူငယ်က ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“ပြီးတော့မှ ဒီလိုနဲ့ပဲ ညဉ့်နက်ချိန် ရောက်လာတော့၊ ဘုရား ကျောင်းက သူမ ထွက်လာပြီး ပြေပြစ်တဲ့ အတက်အဆင်းလမ်းမှာ (Gojoo) “ဂိုဂျိုး” ဘက်ကို ဆင်းမယ့်ဆဲဆဲ၊ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သူမရဲ့ နောက်ကနေ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ သိုင်းဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ တယ်တဲ့။ အလိုက်သင့်စွာ နွေဦးပေါက်စ အချိန်ကာလ နွေးထွေး သည့်ည ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်လို့ အမှောင်ထုက ကျရောက်နေသည့်အတွက် တစ်ဖက်လူရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရရုံသာမက၊ ဘယ်လို ဝတ်စားထားတယ်ဆိုတာလည်း မသိရပါဘူးတဲ့။ သူမက အားထုတ် ရုန်းကန်ပစ်လိုက်မယ်လို့ လုပ်တဲ့အခိုက်၊ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည့် ထိုယောက်ျားရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သူမရဲ့ လက်က သွားစမ်းသပ်မိသွားတော့တယ်။ တကယ့်ကို အစဉ်းစားရ ကျပ်သော ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အချိန်ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အရင် တုန်းက သူမ ဆုပန်ထားခဲ့သော ဆုတောင်းသက်တမ်း ပြည့်မယ့်

ညနှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေတာပါပဲတဲ့။ ဒါ့အပြင် ထိုယောက်ျားကို နာမည် မေးကြည့်သော်လည်း ပြန်မပြောပါဘူးတဲ့။ လိပ်စာလည်း ပြောမပြောပါဘူး။

“ကျုပ်ပြောတာကို ဆက်ဆက်ကြီးသာ လိုက်လျော သဘောတူ လက်ခံ လိုက်ပါ” ဟုသာ ထိုလူက ပြောပြီး ထိုအတက်အဆင်းလမ်းကို ဆင်းခိုင်း တယ်တဲ့။ ပြီးတော့မှ သူမကို ပွေဖက်ပြီး အောက်ရောက်သွားရအောင် မြောက်ဘက်ဆီကို အတင်းအဓမ္မဆွဲပြီး ခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ သူမက ဝိုယို အော်ဟစ်ပါသော်လည်း လူသွားလူလာ လုံးဝမရှိ တော့သည့် အချိန်အခါမျိုး ဖြစ်၍ ဘာဆိုဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ ဘူး” တဲ့။ ထိုကဲ့သို့ အဘိုးကြီးက ရှင်းပြတော့ ဆာမူရိုင်းလူငယ်က “ဪ . . . ဪ . . . အင်း ဒါနဲ့ ပြီးတော့ကောဗျာ” လို့ ဆိုတော့ “အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံးလည်းကျရော၊ (Yasaka) “ယာစက” ဘုရား ကျောင်းဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဘုရားစေတီထဲကို ခေါ်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီညက အဲဒီမှာပဲ သူတို့ နေခဲ့ကြတယ်တဲ့။ “အင်း အဲဒီလိုမျိုး အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့လိုမျိုး အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီ ဖြစ်သူအတွက် အထွေအထူး ပြောဆိုပြနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးနော်” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောပြပြီး၊ သူ့မျက်စိကို မှေးမှိတ်လိုက်ပြီး၊ မျက်စိထောင့်စွန်းကို ရှုံ့၍ ရယ်ချလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်လူသွားလူလာ အရိပ်တို့သည် ပိုပြီး ရှည်လာသည့်ဟန် ရှိပါသည်။ အချိန်အခါမဟုတ် တိုက်ခိုက်လာသော လေကြောင့် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ဟိုဟိုသည်သည်မှာ ကြွေကျနေကြသော ချယ်ရီပန်းလေးတွေ

ကလည်း မကြာမတင်တော့မည့် ကာလတွင် လေ၏ တိုက်ခတ်မှုကို ခံယူပြီး သည်မှာဘက်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြပါတော့သည်။ ယခုအချိန် မှာကတော့မိုးရေမိုးစက်တွေကျနေခဲ့သောကျောက်ခဲတုံးများအကြားမှာ ထိုချယ်ရီပန်းလေးများသည် ကွက်တိကွက်ကျား အဖြူရောင်ကို ဖိတ်စင် ကျနေစေသည်။

“တကယ်ပဲလား၊ နောက်ပြောင်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့ နော်” ဟု လူငယ် ဆာမူရိုင်း သတိရသွားသလိုနှင့် သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို နုတ်ရင်း ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

နောက်မှ တစ်ခါထပ်ဆက်ပြီးတော့၊ လူငယ်ကလေး ဆက်ပြန် ပါသည်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ပြီးသွားရောလားခင်ဗျာ။

“အဲဒါနဲ့တင်ပဲပြီးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကိုလည်း ကျုပ်တကူး တက ပြန်ပြောပြပေးစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်ပါတယ်” ဟု အဘိုးကြီးက “အိုး” ကို စမ်းသပ် လုပ်ကိုင်ရင်း ဆက်ပြောပါသည်။

“အဲဒါနဲ့ မိုးလင်းသွားတော့ အဲဒီယောက်ျားက ပြောတယ်တဲ့။ အခု လို ကျုပ်တို့ ဆုံစည်းကြဖို့ ဖြစ်လာတာကိုက တကယ်တော့ နဖူးစာရေ စက် ပါလာခဲ့ကြလို့သာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဆုံးမတော့ လင်မယားအဖြစ် အတူ နေသွားကြရအောင်လို့ အဲဒီ ယောက်ျားက ပြောချလိုက်ပါရောတဲ့ ဗျာ”

“ဟာ ဒါ အမှန်တကယ်ပဲလားဗျာ” ဟု ဆာမူရိုင်း လူငယ်က ပြန်မေးတော့ “အိပ်မက်ထဲမှာနိမိတ်မပေါ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့အလေးထားစရာ မလိုဘဲ ထားချင် ထားလိုက်နိုင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီးက ဘုရားလောင်းရဲ့ ဗျာဒိတ်နိမိတ် ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်လို့ သူယုံကြည်ထားခဲ့တာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အပေါ်ယံအကြမ်းဖျင်း ပြောရမည်ဆိုရင် လင်နှင့် မယား ကတိသစ္စာပြုကြပြီး၊ လောလောဆယ် ကနဦးပိုင်းမှာ သုံးစွဲဖို့ ငွေလိုနေတယ်လို့ ယောက်ျားက ပြောဆိုပြီး ဘုရားပုထိုး အတွင်းပိုင်းမှာ ထားတဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ လှပဆန်းကြယ်တဲ့ ဒီပိုင်းပုံစံ အမျိုးမျိုးတို့နဲ့ ရက်လုပ်ထားတဲ့ ပိုးထည်စ အစနစ်ဆယ် ဖြစ်တယ်တဲ့။ “အဲဒီ ယောက်ျား အခုလို အပြုအမူမျိုး လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ဆိုတာက ခင်ဗျားလိုလူမျိုးအနေနဲ့ဆိုရင် အခက်အခဲ အနည်းအကျဉ်းတော့ရှိမယ်ထင်တယ်နော်” ဟုအဘိုးကြီးကပြောမေးမေးလိုက်တော့။ ဒီအခါမှာငယ်ရွယ်သူ ဆာမူရိုင်းက “တဟဲဟဲနှင့် ရယ်ပြရုံမျှသာ ပါပဲ” စကားတောင် မပြန်ကြားပါဘူး။ ထိုအချိန်မှာ ငှက်ရွှေ့ဝါကလည်း မအော်မြည်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မကြာမတင်လေးမှာ အဲဒီယောက်ျားက “ငါ မိုးချုပ်ရင် ပြန်လာပါမယ်” လို့ပြောပြီး ထိုအမျိုးသမီး တစ်ဦးတည်းကို အစောင့်ခိုင်းထားပြီးတော့မှ တစ်နေရာရာကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီအမျိုးသမီးလည်း အဲဒီ နောက်မှာတော့ စိုးရိမ်ပူပန်သောကစိတ်တွေ နှစ်ဆလောက် တိုးပွားများပြား လာရပါတော့သည်။

ဘယ်လောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို ခံစားမှုမျိုးတွေ ရရှိလာတဲ့အခါမှာ သိကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲလေ။ စိတ်အားတော့ ငယ်လာမှာဓမ္မတာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် စိတ်သက်သာမှုရဖို့ သူမသည်စေတီပုထိုး အတွင်းဘက်ကို ဝင်ကြည့်လိုက်တယ်တဲ့။ အဲသည်အခါမှာ သူမဘာတွေ တွေ့ရတယ်လို့ ထင်ပါသလဲ။ အထူးတကားအထူးကို လှပလွန်းလှတဲ့ ပိုးထည်တွေပါပဲတဲ့။ အဲဒီ ပိုးထည်တွေဟာ သာမန် ပိုးထည်လိုမျိုး မဟုတ်၊ သာမန်ထက် ပိုမိုလှပနေတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရွှေမှုန်တွေ ကပ်ထားတဲ့ သားရေခြင်းတောင်းကြီးထဲမှာ အပြည့်အနက်ကြီး များပြားစွာ စီတန်းထည့်ထားတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်” လို့ သူမက ပြောပြခဲ့ကြောင်း အဘိုးအိုကြီးက ရှင်းပြပါသည်။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သော်လည်း အမှတ်မထင်ဘဲ သည်လို ပစ္စည်းမျိုးတွေကို မြင်တွေ့ရတာကြောင့်၊ သူမလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။ ပစ္စည်းတွေ၊ အရည်အသွေးပေါ်မှာ လိုက်ပြီး ဈေးနှုန်းတန်ဖိုး အကြီးအသေး ရှိလင့်ကစား၊ ဤမျှလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရတနာတွေမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားရပြီဆိုရင်တော့၊ ဧကန်မုချသင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာကိန်းဆိုက်လာပြီပေါ့။ လမ်းဓားပြတိုက်ပြီး ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေလား၊ ခိုးလာတဲ့ သူခိုးပိုင် ပစ္စည်းတွေများလား၊ ထိုကဲ့သို့ သူမ တွေးတောရင်းက အခုအချိန်အထိ စိတ်အားတွေ ငယ်နေခဲ့ရာကနေ ရုတ်ခြည်းကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လာ၍ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟောသည့်နေရာမှာ တစ်ဆိတ်လေးတောင်မျှ မနေချင်တော့

လောက်အောင် ဖြစ်လာရပါတော့တယ်။ အကယ်၍များ ဟိုအဆင့်နိမ့်
ရဲအမှုထမ်းရဲ့ အဖမ်းများ ခံရမယ်ဆိုရင်လား၊ ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးတွေ
ပေးပြီးဒုက္ခခံရမယ်ဆိုတာမသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်ပြေးပေါက်ကိုရှာမယ်
ဆိုသောသဘောဖြင့်တံခါးဝဘက်ဆီကိုသူမအလောတကြီးလှည့်ကြည့်
လိုက်တယ်။ ထိုအခါမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ခုနက သားရေခြင်း
တောင်းရဲ့ နောက်ဘက်မှနေပြီး အသံပြာပြာနဲ့ တစ်ဆိုသော အသံဖြင့်
ခေါ်လိုက်ပြီး သူမကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ
တခြားတစ်ပါးလူတော့မရှိတန်လောက်ဘူးဟု သူမထင်မိခဲ့လို့အလွန်ကို
အံ့ဩသွားရတယ်တဲ့။ သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ “လူ” ဟုလည်း
မပြောနိုင်၊ ပင်လယ်မျှော့ဟုလည်း မထင်ရသော အရာက...

အဲဒါက ရွှေမှုန်တွေပါသော အိတ်တွေကို အထပ်ထပ် စုပုံထားတဲ့
အတွင်းထဲမှာ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း သဏ္ဍာန်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေသော အရာပါပဲ။ ထို
အရာကတော့ မျက်စိရောဂါကြောင့် မျက်ရစ် အရေးအကြောင်းတွေက
တွန့်တွန့်တက်တက်နှင့် ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ အရပ်ပုပု အသက် (၆၀)
ကျော်အရွယ်လောက် မယ်သီလရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ပိုမို ရှင်းပြရ
လျှင်ထိုမယ်သီလရှင်ကြီးက အမျိုးသမီးငယ်၏ စိုးရိမ်ပူပန်နေမှုကို သိသ
ယောင်ယောင်နှင့် ဒူးခေါင်းကို ရှေ့ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်ရင်းက သူ့ရှုပ်
ရည်က အကျည်းတန်လှပေမဲ့ ချိုသာ ညင်းပျောင်းသော အသံဖြင့်၊
ဦးစွာ သူမကိုတွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်တဲ့။ အခြေအနေကအေးအေး
ဆေးဆေး အခြေအနေ မဟုတ်ပေမဲ့လည်း မည်သို့သော အခြေအနေ

မျိုးပဲ ရောက်နေနေ မယ်သီလရှင်ကြီးက ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့ ကြံစည်
ချက်ကို အမျိုးသမီး သိသွားရင် ပြဿနာတက်မှာ စိုးရိမ်၍ မလုပ်ချင်
လုပ်ချင် သဘောနှင့် သားရေ ခြင်းတောင်းပေါ်၌ တတောင်ဆစ်ကို
ထောက်ထားရင်းနှင့် ထွေရာလေးပါး စိတ်လက်မပါစွာ စတင် ပြောလိုက်
သည်။ မယ်သီလရှင် အဘွားကြီး၏ ပြောစကားကို ခန့်မှန်းကြည့်မည်
ဆိုပါက ထို မယ်သီလရှင်သည် ယခုထက်တိုင် ထိုအမျိုးသမီး ယောက်ျား
၏ ထမင်းချက် မိန်းမလိုလို ဘာလိုလို လုပ်လာခဲ့ဟန် ရှိသည်။ သို့သော်
ထိုယောက်ျား၏ ရောင်းရေးငယ်ရေးကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ပြောကြသည့်
အခါတွင်မူ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရလောက်အောင် တစ်ခွန်းတစ်ပါမျှ ပြော
ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူးတဲ့။ အဲဒါတောင်မှ အမျိုးသမီးက စိုးရိမ်ပူပန်သွားပါသေး
သတဲ့။ သီလရှင် အဘွားကြီးက နည်းနည်း နားလေးနေ၍ စကား
တစ်ခွန်းကိုပင် ကြိမ်ဖန်များစွာ မေးလိုက် ပြန်ပြောလိုက် ပြန်မေးလိုက်၊
ပြန်ပြင်ပြောလိုက် လုပ်နေသောကြောင့် အမျိုးသမီးအနေဖြင့်
ငိုချပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်မောသွားသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေ
ဖြစ်ပျက်နေသော အချိန်ကို ခန့်မှန်းပြောရလျှင် မွန်းတည့်သွားချိန်
လောက်အထိ ဆက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒီလိုနှင့် ဟောဟို
(Kiyomizu) “ခိယိုးမိဇု” ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ချယ်ရီပန်းတွေ
ပွင့်လန်းနေကြပြီး “ဂိုဂျိုး” တံတားကိုလည်း ပြုပြင် ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ
ဆိုသည့်အကြောင်း သတင်းတွေ နှစ်ဦးသား ပြောကြ ဆိုကြရာတွင်
အသက်အရွယ် ထောက်လာသောကြောင့်လားရယ်မသိ၊ ကံကောင်း
ထောက်မစွာ မယ်သီလရှင် အဘွားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း

အိပ်ငိုက်စ ပြုလာပါသည်။ နောက် အကြောင်းရင်းတစ်ရပ်က ထိုအမျိုးသမီး၏ စကားတုံ့ပြန်မှုကလည်း မပြေမလည်သည့်အတွက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးက ထိုအခွင့်ကောင်းအပေါ်မှာ ချိန်ဆပြီး အိပ်ငိုက်နေသော မယ်သီလရှင်ကြီး၏ အသက်ရှူသံကို ချောင်းနားထောင်ရင်း ဝင်ပေါက်နားအထိ တိတ်တိတ်ကလေး တွားသွားလိုက်ပြီး တံခါးကို ပွင့်သာရုံလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်တဲ့။

အပြင်ဘက်မှာလည်း ကံအားလျော်စွာ လူအရိပ်အခြေအနေ တွေမရှိတော့ပါ။ ဒီနေရာကနေပြီး ဒီအတိုင်း ထွက်ပြေးသွားရင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လို့ အမှတ်မထင် သူ မနက်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပိုးထည်နှင့် သာမန်ပိုးထည်တွေကို သူမ ပြန်သတိရမိလေတော့ သည် ပစ္စည်းတွေကိုပြန်သယ်ယူဖို့ရန် နောက်တစ်ကြိမ်တိတ်တဆိတ်ထိုနေရာသို့ ပြန်သွားရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သူမသည် ရွှေမှုန်တွေပါသော သဲအိတ်ကို ခလုတ်တိုက်မိသွားပြီး မထင်မှတ်ဘဲ မယ်သီလရှင်ကြီး၏ ခူးခေါင်းကို လက်နှင့် သွားထိမိလိုက်တော့သတဲ့။ ဘယ်လိုဘာမျှ ဆက်လုပ်၍ မရတော့ပါ။ မယ်သီလရှင်ကြီး လန့်နိုးလာပြီး အတန်ကြာ ကြောင်တက်တက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း မယ်သီလရှင်ကြီးက သူရူးမကြီးပုံလို ဖြစ်သွားပြီး အမျိုးသမီး၏ခြေထောက်ကို ကိုက်လိုက်ပါရောတဲ့။ ပြီးတော့မှ မယ်သီလရှင်ကြီးက ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် ခရားမှ ရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ် ပြောကြားနေသော စကားသံကို ကြားနေရသည်။ တကယ်လို့သာ ဒီအမျိုးသမီး

ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုရင် မိမိမှာ ဘယ်လောက်တောင်မှ ထိုယောက်ျားများ၏ အရက်အစက် ခံရမည်မသိကြောင်းကို မယ်သီလရှင်ကြီးက ပြောကြားနေဟန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမျိုးသမီးဘက်ကလည်း ဤနေရာမှာ သူရှိနေရင် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၍ အစကတည်းကပင် ဤနှယ် မယ်သီလရှင်ကြီး ပြောပြခဲ့သော ဗဟိရကိစ္စတို့ကို နားထောင်မနေတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ မိန်းမသားအချင်းချင်း သတ်ကြပုတ်ကြနှင့် စတင်ရန် ဖြစ်ကြပါတော့သည်။ ရိုက်လိုက်ကြ၊ ကန်ကျောက်လိုက်ကြ၊ ရွှေမှုန်အိတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်မှာ ကြွက်လျှောက်တွင် အသိုက်ဖွဲ့ထားသော ကြွက်တွေ အောက်ကို ကျလာတော့သယောင်ယောင် ဆူဆူပူပူ ကြွက်ကြွက်ညံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ ဖြစ်နေလေတော့ မယ်သီလရှင်ကြီး၏ ခွန်အားကို အထင်သေး၍လည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ဒါကလည်း အသက်အရွယ် ကွာခြားမှုကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မကြာခင်အချိန်မှာ သည်အမျိုးသမီးက အကောင်းစားပိုးထည်တွေနှင့် သာမန်ပိုးထည်တွေကို သူမ ချိုင်းကြားမှာ ကပ်ညှပ်လိုက်ပြီး တဟ်ဟ် အသက်ရှူရင်း ပုထိုးတံခါးဝဆီ ခြေကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဖော့နင်း ထွက်လိုက်သည့်အခါလည်း ကျရောထိုမယ်သီလရှင်ကြီးသည် ပါးစပ်တောင်မှ မလှုပ်နိုင်အောင် လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသတဲ့။ ထိုအကြောင်းကို သူမ နောက်မှ ကြားသိရတာကတော့။

အလောင်းရုပ်ကလာပ်တစ်ခုသည် နှာခေါင်းမှ သွေးနည်းနည်း ထွက်နေပြီးခေါင်းပေါ်မှာရွှေမှုန်တွေပက်ချခံထားရသည့်အတိုင်းမှိုင်းမှိုင်း မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသော အတွင်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ပက်လက်လန် လဲကျနေခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုတာပါပဲတဲ့။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးလေးသည် (Yasaka) “ယာစက” ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး၊ (Gojou kyougoku) “ဂိုဂျိုး ကယိုဂိုခု” ရပ်ကွက်၌နေသော သူမ မိတ်ဆွေ အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သတဲ့။ ထိုရပ်ကွက်တွင် နေသော သူမိတ်ဆွေ ဆိုသူမှာ နေ့စားဆင်းရဲသား ဖြစ်သော်လည်း သည်အမျိုးသမီးက သူ့ကို ပိုးထည် အထည် (၂၀) ခန့် တန်ဖိုးငွေကို ပေးကမ်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဲသည် အမျိုးသမီး ဧည့်သည်ကို ရေခဲခွေးကြမ်းဖြင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံပေးလိုက်၊ ဆန်ပြုတ်၊ ပြုတ်ကျွေးလိုက် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ဧည့်ခံကျွေးမွေးပေးပါသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သည်အမျိုးသမီး လေးသည်လည်း နောက်ဆုံးမှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီး အသက်ရှူ ရောင်သွားရပါသည်” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောပြပေးလိုက်သည့် အခါမှာ နားထောင်နေသော ဆာမူရိုင်း လူရွယ်က “ဟုတ်တယ်ဗျာ ကျွန်တော်ပါ နောက်ဆုံးကျတော့ စိတ်အေးသက်သာ ဖြစ်သွားရပါပြီ” ဟု ပြောလိုက် သည်။

ဤတွင် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းက ခါးပတ်ကြိုး၌ ညှပ်ထားသော ယပ်တောင်ကို နုတ်ယူလိုက်ပြီး ယင်းလိပ်ကာထားသော အပြင်ဘက်က ညနေစောင်းချိန် ရှုခင်းရှုကွက်ကို မျှော်ခေါ်ကြည့်ရင်း ယပ်တောင်ကို တွင်တွင်ကြီး ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ညနေစောင်းချိန် အလင်းရောင်ထဲသို့ အဖြူရောင် ဝတ် ဆင်ထားသော မှူးမတ်ကြီးနှင့် နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ (၅)ဦးတို့သည် ဆူညံ စွာ ရယ်မောကြရင်း၊ လမ်းကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည့်အတွက် သူတို့ အရိပ်များက လူသွားလူလာ လမ်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

လူငယ်ဆာမူရိုင်းက - “ကိုင်းဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီမှာတင်ပဲနောက် ဆုံး နိဂုံးချုပ်သွားရပြီပေါ့နော်” ဟု ပြောတော့ ဒါပေမဲ့လို့လည်း ပြောပြီး အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးခါယမ်းလိုက်ပြီးမှ “မဟုတ်သေးပါ ဘူးလေ” အဲဒီ အမျိုးသမီးက သူ့ရဲ့ အသိမိတ်ဆွေအိမ်မှာ တည်းခိုခဲ့တုန်း ကဆိုရင်၊ ရုတ်တရက်မှာ လူအသွားအလာတွေ အလွန်အမင်း များပြား လာပြီး “ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဟိုကို ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့” ဆိုတဲ့ အချင်းချင်း အော်ဟစ် ပြောဆိုသွားကြသည့်အသံတွေကို သူမ ကြားခဲ့ရ တယ်တဲ့။

အဲဒီအတွက်ကြောင့် ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ရှိခဲ့သည် ကမိမိသာဖြစ်၍ သည်အမျိုးသမီးလေးသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန်ရင်နာရ ပြန်ပါသည်။ ဟိုသူခိုးယောက်ျားကပဲ ငါ့ကို လာပြီး လက်စားချနေရော သလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရဲကပဲ အဲဒီသူခိုးကို လာဖမ်းများ ဖမ်းလေရော လား ဟု သူမ စိုးရိမ်ညှိုးငယ်ကြောင့် ကျမိလို့ အိမ်ရှင် ပြုတ်ပေးသော ဆန် ပြုတ်ကိုတောင်မှ စိတ်ချလက်ချ မသောက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။

“ဟုတ်သပေါ့ဗျာ” ဟု ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းက ပြန်ပြောလိုက် သည်။

ဒီလိုနှင့် တံခါးကြားကနေ တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်လိုက် သည့်အခါတွင် လူပရိသတ်ထဲမှာ ရဲအမှုထမ်း (၅)ဦး၊ (၆) ဦးတို့နဲ့ အချုပ် အစောင့်မှူးတစ်ယောက်လိုက်ပါစောင့်ကြပ်ရင်းလမ်းကိုကျော်ဖြတ်သွား ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏နောက်တွင် ရဲအမှုထမ်းတွေ ဝိုင်းခြံရံ ထားပြီး ကြိုးနဲ့ တုပ်ချည်ထားသည့် ယောက်ျားကတစ်ဦးသည် ဟိုနေရာ သည်နေရာတွေမှာ အပေါက်အပြဲတွေနှင့် သာမန် ဝတ်စားနေကျ အင်္ကျီ ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်လည်းဆောင်းမထားသောထိုယောက်ျား ကို ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်သွားကြပါရောတဲ့။ သူခိုးကို ဖမ်းဆီးမိသွားပြီး သည့် နောက် ထိုအချိန်ကစပြီး သူခိုး၏နေအိမ်ကို လက်တွေ့ သွားရောက် စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထို့ပြင် “သူခိုး” ဆိုသော ထိုသူ သည် မနေညတုန်းက “ဂိုဂျီ” လမ်းမကြီး အတက်အဆင်း လမ်းမှာ စောစောပိုင်းတုန်းက ထိုအမျိုးသမီးကို ပိုးပန်းခဲ့သည့် အဲဒီဟိုယောက်ျားပဲ ဖြစ်နေသည်ကို သူမ သိလိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးသည် သည်ရှုကွင်းရှုကွက်ကို ကြည့်မြင်ရပြီး အ ကြောင်းမဲ့သက်သက် မျက်ရည်များက ဝေဝေဝဲဝဲ ဖြစ်လာခဲ့ရပါတော့ တယ်တဲ့။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ရသာ အကြောင်းကို ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်က ကျုပ်ကို အရင် ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်ဟု အဘိုးကြီးက ဆက်ပြောပြသည်။

“သူမက ဒီလိုပြောပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲပြောကြပြောကြ၊ အဲဒီ ယောက်ျားနှင့်သူမ ချစ်ကြိုက် မိခဲ့ကြသလိုလို ဘာလိုလို ဆိုတာကတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကြိုးနဲ့ တုတ်နှောင်ခံနေရတဲ့ သူ့ရဲ့ အသွင်ပြင်ကို မြင်တွေ့ရတဲ့ အခါမှာတော့ ရုတ်တရက်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသယောင် ဖြစ်လာ လို့ အမှတ်မထင်ငိုချပစ်လိုက်မိတာပါပဲလို့ သူက ကျုပ်ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အမှန်စင်စစ် ပြောရရင် သူမ ပြောပြတဲ့အကြောင်းကို ကြားရတော့ ကျုပ်ပါ ကျိတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပဲ သူ ခံစားခဲ့ရမယ်လို့ ထင်မှတ်မိပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“အာဝလောကီတဲ့ဝါရ ဘုရားလောင်း ပူဇော်ကန်တော့ရင်း ဆု တောင်းတယ် ဆိုတာကတော့ စဉ်းစားစရာ ပါပဲနော်” ဒါပေမဲ့ အဘိုးရယ် အဲဒီ အမျိုးသမီးကကော အဲဒီအချိန်အခါကစပြီး သူ့ဘာသာသူ တစ်နည်း နည်းနဲ့ လုပ်ကိုင် စားသောက်သွားနိုင် ခဲ့တာပေါ့နော်”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့သာ မကပါဘူး။ ခုတော့ ချောင်ချောင်လည် လည် ဘဝမှာ နေထိုင်သွားနိုင်တာပဲလေ။ သူ့ရသွားခဲ့တဲ့ အကောင်းစား ပိုးထည်၊ သာမန်ပိုးထည်တွေကို အရင်းခံထား ရောင်းချပြီး ရလာတဲ့ ငွေ တွေနဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး စားသောက်နေထိုင်နိုင်လာတာပါ။” အာဝလောကီ တဲ့ဝါရ” ဘုရားလောင်းကလည်း၊ သူမ၏ ဤမျှလောက်သော ဆုတောင်း ခြင်းကိုတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးတာပေါ့လေ”

“အင်း ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလောက် အတွေ့အကြုံ၊ ကံကြမ္မာနဲ့ ကြုံဆုံတွေ့လိုက်ရတာလည်း ကောင်းတာပေါ့နော်” ဟု လူငယ်က ပြောလိုက်သည်။

အလုပ်ခွင်ပြင်ပမှနေအလင်းရောင်သည် မကြာတော့မည့်အချိန်တွင် အဝါရောင်ခြည်ဖြင့် ဆည်းဆာချိန် ဆောင်ကြဉ်းသွားပေတော့မည်။ ထိုအချိန်ထိုရှုကွင်းရှုကွက်ထဲကိုဝါးရုံကိုတိုက်ခတ်လာသည့်အသံကဟိုနေရာ သည်နေရာဆီတို့မှ မသဲမကွဲ ကြားလာခဲ့ရသည်။ လမ်း၌ လူသွားလူလာများလည်း အတန်ကြာ ရပ်ဆိုင်းသွားဟန် ရှိသည်။

“လူသတ်ရတယ်ဆိုတာမျိုး၊ သူခိုး၏ဇနီးမိန်းမဖြစ်ရတယ်ဆိုတာမျိုးတွေကလည်း မိမိက ပြုမူကြံဆောင် လုပ်လို၍ လုပ်ရဖြစ်ရတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မတတ်သာလို့ မလွှဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ပြုမူရတာမျိုးတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ။

ငယ်ရွယ်သူ ဆာမူရိုင်းက ယပ်တောင်ကို သူ့ခါးစည်းထဲကို ညှပ်လိုက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ စဉ်းသမား အဘိုးကြီးကလည်း မြေဗွက်တွေ လိမ်းကျံနေသော လက်ကို အိုးလေးထဲမှာရှိသော ရေနံနှင့် ဆေးကြောနေသည်။ နှစ်ဦးသားလုံးသည် နွေရာသီ အချိန်အခါ မိုးချုပ် လူနီးနီး အခါသမယ၌ အချင်းချင်း မပြီးမပြည့်စုံသေးသော စိတ်သဘောထားလေးများကို အချင်းချင်း ခံစားနားလည် နေမိဟန် တူသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဲဒီ အမျိုးသမီးလေး အနေနဲ့ကတော့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံသွားရတာပေါ့နော်”

“ဒီလိုလည်း မျှော်မှန်းပြီး မထင်မှတ်လိုက်ပါနဲ့ဦးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဘိုးကလည်းပဲ အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”

ကျုပ်လား ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ အဲသည်လို ကံကြမ္မာမျိုး ဆိုတာကို လုံးဝလည်း နားလည်းမလည်ဘူး။ လက်လည်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ဟင်း ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ကျွန်တော့်လိုမျိုး ဆာမူရိုင်းကြီးသာ ဆိုရင်တော့လေ။ “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုတဲ့ အဖြေစကားလုံး နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ဆုတောင်းပြည့်သွားမှာပဲ ပေါ့ဗျာ”

ကိုင်းဒီလိုဆိုရင် (Avalokites vara) “အာဝလောကီတုံဝါရ” ဘုရားလောင်းကို သဒ္ဓါကြည်လင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝနဲ့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် သွားကြပါစို့လား။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... မနက်ဖြန်ခါကစပြီး ကျွန်တော်လည်း ဘုရားကျောင်းမှာ သွားတည်းခိုပြီး ဘုရားကို ပူဇော်သက္ကာရပြု ဦးညွတ်ကန်တော့လိုက်ပါတော့မယ်လေ”

ခဲစနှင့် မိုရိတိုး

Kesa to Moritoo

ခဲစနှင့် မိုရိတိုး: Kesa to Moritoo

ညကာလ ကျွန်တော်သည် နံရံအပြင်ဘက်တွင် သာနေသော လမင်းကြီး၏နောက်က ဖြူဖြူဝင်းဝင်းကြီး လင်းနေသော မိုးကောင်းကင် ပြင် ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေရင်း၊ ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်ကြွေများ ပေါ်သို့နှင်းကာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းအရာကို တွေးမိသွားသည်။ "မကြာခင် အချိန်မှာ လသာတော့မယ်နော်။ လသာချိန်တိုင်းကို စောင့်စားကြည့်ရှုခဲ့ရတဲ့သူက ကျုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့မှာတော့ လမင်းကြီး သာလာတော့မှာကို ကျုပ် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကြောက်ရွံ့နေမိပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီညတွင်းချင်းမှာပဲ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပျောက်ကွယ်သွားရမှာဖြစ်ပြီး မနက်ဖြန်ကစပြီး လူသတ်ကောင်ဘဝသို့ ရောက်သွားရတော့မယ်ဆိုတာကို တွေးမိတော့၊ ဟန်မပျက်နေလို့သာ နေရ၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကတော့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာရတယ်။"

ဟောသည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သွေးနီရောင် ပေကျံလာတော့မယ့် အခါကို စိတ်ကူးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီလို အချိန်အခါမျိုး ရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်ဟာ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လောက်တောင်မှ မုန်းတီး ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မြင်တွေ့ရပါမလဲ။ ဒါ့အပြင် ကိုယ် မုန်းတီးနေတဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်ရတာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်တောင်မှ လုံးလုံးလျားလျားကြီး စိတ်အဆင်းရဲ ဒုက္ခမခံစား ရဘဲနဲ့ ပြီးသွားနိုင်တာပေါ့။ အခုဟာက ဒီလိုမဟုတ်၊ ကိုယ်မမုန်းတီးတဲ့ လူကို ဒီကနေညသတ်ပစ်ရမှာလေ”

မိမိအနေဖြင့် ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီ သူ့စိမ်းယောက်ျားကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။ (Wataru Saemonnojou) “ဝါတာရု စအဲမွန်နိဂျိုး” လို့ ခေါ်တဲ့ အမည်နာမပါ။ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာကို မှတ်မိ နေတာကို ပြောရရင် ဘယ်တုန်းက ဘယ်အချိန်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါ။ အဲဒီ “ဝါတာရု စအဲမွန်” ဆိုသူသည် ခဲစ၏ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ မိမိသည် တစ်ချိန်တုန်းက ဒီယောက်ျား အပေါ်မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်အကန်ပါပဲ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အခုလို မနာလိုဝန်တိုသည့် စိတ်သည်ပင်လျှင် မိမိဆီ မှာ ဘာမျှ အမာရွတ် ထင်မကျန်ရစ်ခဲ့တော့ဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ပျောက်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် “ဝါတာရု” အပေါ်မှာ မိမိအနေနှင့် အချစ်ရန်ဘက် ဖြစ်ခဲ့ငြားလည်း သူ့ကို မုန်းတီးမှုလည်းမဖြစ် မနာလိုမှု ကလည်းမရှိ၊ အင်း အင်း သည့်ထက်ပိုပြောရလျှင် မိမိကပင် “ခဲစ” ၏

ခင်ပွန်း “ဝါတာရု” ကို စာနာနေမိတယ်ဟု ပြောရင်တောင် ပြော၍ ရကောင်းသလောက်ပါပဲ။ (Koromogawa) “ခိုရိုမိုဝါဝ” မိသားစုဝင် ဖြစ်သူ “ဝါတာရု” က “ခဲစ” ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် မည်မျှလောက်တောင် အားကြီးမာန်တက် ပင်ပင်ပန်းပန်း စွမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ကြားသိရသည့်အခါတုန်းက ဆိုရင်လည်း မိမိသည် တကယ် လက်တွေ့ အားဖြင့် “ဝါတာရု” ဟာ ချစ်စရာကောင်းသည် ဟူ၍တောင် ထင်မှတ်မိခဲ့ သည်။

“ဝါတာရု” က “ခဲစ” ကို မိမိဇနီးမယား ဖြစ်စေလိုသည့် ဆန္ဒ၊ ဇွဲ ကောင်းစွာ တကူးတက အချစ်ကဗျာ၊ လင်ကံတွေ ဇွဲဆိုနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ရိုးဖြောင့်ပြီး သဘောဖြူအူစင်းသောသူရဲကောင်း “ဝါတာရု” ဇွဲဆိုထားခဲ့သည့် အချစ် ကဗျာလင်ကံတွေကို စိတ်ကူးထဲထည့်လိုက်မိသည့်အခါမျိုးမှာ မသိမသာ မထင်ရှားသော အပြုံးလေးက ကျွန်တော့်၏ နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်မှာ ပေါ်ထွက် ရောက်ရှိလာရသည်။ သို့သော် ဤအပြုံးသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ “ဝါတာရု” ကို ရှုတ်ချ ရယ်မော ကျီစယ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးရယ်ရခြင်း မဟုတ်ရပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီလောက်ကြီး အပတ်တကုတ် အင်အားတွေထုတ်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦး အပေါ်မှာ မြူဆွယ်နေရသော သူ့လိုလူ “ဝါတာရု” ကို ကရုဏာသက်သွားမိသည်ဟု တောင်မှ ထင်မိသည်။ သို့မဟုတ်ရင်လည်း မိမိ ချစ်နေမိသည့် အမျိုးသမီးအပေါ်မှာ အဲသည်လောက် ဆွဲဆောင် မြူဆွယ်ချင်နေသော “ဝါတာရု” ၏ ပြင်းထန်လှသော သံယောဇဉ် စိတ်

အစဉ်က “ခဲစ” ကို ချစ်ခဲ့မိသော ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးခဲ့၍သာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ ဖြစ်စေကာမူ ထိုမျှလောက် ပြောရလောက်အောင်ပင် မိမိက “ခဲစ” ကိုချစ်မိနေခဲ့ပါသလော။

မိမိနှင့် “ခဲစ” ကြားမှာရှိသော ချစ်မှုချစ်ရာကိုကြည့်လျှင် ယခုလက်ရှိအချစ်နှင့် ယခင်ကာလ အချစ်တို့သည် ကွာခြားလှသည်။ “ခဲစ” က “ဝါတာရူ” နှင့်အိမ်ထောင်မပြုခင်ခပ်စောစောအချိန်ကတည်းက မိမိက “ခဲစ” ကို ချစ်ကြိုးသွယ်မိခဲ့သည်။ သည့်နှယ် မဟုတ်ရင်လည်း “ခဲစ” ကိုယ်တိုင်ကိုကသူကျွန်တော့်ကို ချစ်နေသည်ဟုထင်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ကိစ္စကိုလည်း သည်လိုအချိန်အခါမျိုး ရောက်လာမှ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဟိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ထားတွေက သူမ အပေါ်မှာ မစင်မကြယ် ရှိခဲ့တာတွေကလည်း မနည်းခဲ့တော့ပါ။ “ခဲစ” ပေါ်မှာမည်သို့သောအာသီသတွေများရှိခဲ့ပါသနည်း။ မိမိလူပျိုစင်ဘဝက “ခဲစ” ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုချင် တပ်မက်မှုဆန္ဒ ကြီးမားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

အနည်းနှင့်အများ ပြောရလျှင် “ခဲစ” အပေါ်မှာထားသည့် မိမိအချစ် ဆိုသည်ကလည်း အမှန်စင်စစ်တွင် တကုာ (စွဲလမ်းမှု) စိတ်ကို လှပစေခဲ့သောဥပါဒါန် စိတ်သဘောထားသာ ဖြစ်သည်။ သာဓကအဖြစ် ပြောရလျှင် “ခဲစ” နှင့် ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ပြီးနောက်၊ သုံးနှစ်တာကာလအကြားမိမိသည် “ခဲစ” အကြောင်းကိုအမှန်တကယ်ပဲ မမေ့မပျောက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ချစ်ခဲ့ကြစဉ်က “ခဲစ” နှင့် ကျွန်တော် ကာမ

ဆက်ဆံ နီးနှောမိခဲ့ကြသလားဟုပင် မေးစရာ ရှိသည်။ သူမနှင့် ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ကြဘဲနှင့်တောင်မှ မမေ့နိုင်ဘဲ ထာဝစဉ် စွဲလမ်းသည့်စိတ်တွေ ရှိနေခဲ့သေးသည့်အတွက် ယင်းသို့ အမေးမြန်းခံရမည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်ကတော့ ရှက်ရှက်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဟုတ်ပါတယ် ဟူ၍ လည်း အဖြေပေးနိုင်မည့် သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော်သည် “ခဲစ” အပေါ်မှာထားသည့် အတိတ်ကာလတုန်းက စွဲလမ်းမှုကို ရင်မှာပိုက်ရင်း “ခဲစ” နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ရင်းနှီးမှု မရှိသေး၊ မသိသေးဘဲ နေလိုက်မိသည်။ နှမြောတသစိတ်က အတော်ကြီးကို ရောပြွမ်း ယုတ်သန်း၍ နေခဲ့မိပါသည်။ ထိုနောက်တွင် ဤသို့နှင့်ပင် ချစ်ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ခံစားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမှာ မိမိကိုယ်ကို ရှက်ကြောက် စိုးရွံ့မှု ဖြစ်မိသည်။ သည့်နောက်တွင် သည့်ထက်ပိုပြီး မိမိ မျှော်လင့် တောင့်တနေခဲ့သော ယခုကဲ့သို့မျိုး ဆက်ဆံရေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည့်အတွက် ယခု မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ ပြန် မေးမြန်းကြည့်ကြရအောင် လား။ ကျွန်တော် တကယ့်ကိုပဲ “ခဲစ” ကို ချစ်နေသလား။ သို့သော် ဤအဖြေကို မဖြေကြားမီ နောက်ထပ် မလွဲသာမရှောင်သာ၍ ယခုကဲ့သို့ အကျိုးအကြောင်းအကျဉ်းချုပ်တွေကိုပြောပြဖို့လိုအပ်လာသည်။ နောက် ကြောင်းကို ပြန်ကောက်ယူရလျှင် (Watanabe) “ဝါတာနဘဲ” မိသားစု တို့၏ တံတားဆောက်လုပ်ရေး ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပစဉ်က ဖြစ်သည်။ မတွေ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်တာ ကြာသွားပြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ “ခဲစ” နှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ခြောက်လကာလသို့ ရောက်တိုင်း

ရောက်တိုင်း “ခဲစ” နှင့် ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ခိုး တွေ့ဆုံနိုင်မည့် အခွင့်
ကောင်းလေးရရှိ နည်းလမ်း အသွယ်သွယ်ကို စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့သည်။ ရှာခဲ့
သလို သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူမနှင့် အောင်မြင်မှု အချစ် အခွင့်လမ်း
ကောင်းတွေ ရရှိခဲ့သည်။

ဟင့်အင်း အောင်မြင်မှုအဖြစ် ထိုအချိန်က မိမိ မအောင်မြင်ခဲ့
သေးသော အိပ်မက်ဆန္ဒအတိုင်း “ခဲစ” ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်၊
ဆက်ဆံခွင့်တို့ ရနိုင်ခဲ့သည်။ သို့လင့်ကစား ထိုအချိန်ကတည်းက အမှန်
ပြောရလျှင် မိမိကိုယ်ကိုယ် စိုးမိုးနေခဲ့သော စိတ်ကတော့ ယခင် သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရင်းနှီးဆက်ဆံခွင့် မရခဲ့သေးဘူးဆိုသည့် အာသီသဆန္ဒ
နှင့် နမြောစိတ် တစ်ခုတည်းသာမဟုတ်၊ မိမိသည် (Koromogawa)
“နိုရိုမိုငါဝ” မိသားစု အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းထဲရှိ ဖျာချပ်ပေါ်တွင်
သူမနှင့် အတူထိုင်ချလိုက်သောအခါ စောစောက ပြောခဲ့သော နမြော
တသမိခဲ့သော စိတ်သည် အမှတ်မထင်ဘဲမှေးမှိန်သွားနေသည်ကို မိမိ
ဘာသာ ရိပ်မိလိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ မိမိကကော တကယ်ပဲ လူပျိုစစ်စစ် မဟုတ်ခဲ့ဘူး
ဆိုတာကိုလည်း ပြန်လည် သတိထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှာ
မိမိ၏တဏှာလောဘ အာသာကို လျှော့ချပစ်ဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ သို့သော် အဲသည့်အကြောင်းထက်ပိုပြီး အဓိကကျသော
အကြောင်းရင်းမှာ “ခဲစ” ၏ လှပချောမောခြင်းတွေ မှေးမှိန်သွားသည်ဟု
ဆိုခြင်းက အကြောင်းရင်းမှန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တကယ်ပါပဲသူမကို ကြည့်

လိုက်တော့ ယခု မြင်တွေ့နေရသော “ခဲစ” သည် ဟိုးလွန်ခဲ့သော
သုံးနှစ်တုန်းက “ခဲစ” နှင့် မတူတော့ပါလား။ ယခင်က သွေးသား စိုစိုပြည်
ပြည်ကြီးနဲ့ အသားအရေ လှပနေတာတွေကနေအခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
အသွေးအရောင် စိုပြည်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လှပခြင်းတွေ ပျောက်ကွယ်၍
သွားပါပြီ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်တွင် နက်နက်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေ
သော မျက်ကွင်းတွေကညိုနေပါပြီ။ ပါးပြင်တစ်ဝိုက်က မေးအောက်အထိ
ယခင်တုန်းကနယ် ပြည့်ဖြိုး မှီမောက်ခြင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ ယခင်က
တကယ့် “ခဲစ” အစစ် မဟုတ်တော့သည့်ပမာ နဂိုမူလတွေ ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ပါပေကော။ အနည်းငယ် မပြောင်းလဲတာ တစ်ခုကတော့ ရွှန်းလဲ့နေ
သော စိုစိုပြည်ပြည်ရှိသော သူမ၏ မျက်စိမျက်နှာ တစ်စုံသာ ကျန်ပါ
တော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ သူမ၏ အလှအပများ ပြောင်းလဲသွားခြင်းသည်
လောဘတဏှာ၏ သားကောင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဧကန်
မှချ ပြင်းထန်လှသော ရိုက်ချက်ဒဏ်ရာသာ ဖြစ်တော့သည်။ မိမိနှင့်
သုံးနှစ်ကြာပြီးမှ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ ကြရပြီး ပထမဦးဆုံး မထင်မှတ်ဘဲ
ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ မျက်လွှာကို လွှဲခြင်းသာမက လွှဲပစ်ချင်
လောက်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး စိတ်ဇောဖိစီးမှုဒဏ်ကို ကျွန်တော်
ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုသို့သော ခံစားချက်ကိုတော့ မမေ့ရနိုင်အောင်
ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေရသည့် ကျွန်တော်ပါ။ ဒီလိုဆိုလျှင်
အတိတ်ကအကြောင်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြောမည် ဆိုပါက အဲသည်

၁၈၆ □ သင်းသင်းနိုင်

လောက် တွန့်တိုနုမြောစိတ်တွေ မရှိတော့သည့် မိမိအနေနဲ့ ဘာကြောင့်
များ အဲဒီ မိန်းမမျိုးနှင့် ရင်းနှီးဆက်ဆံမှု ပြုခဲ့ရပါသနည်း။ အဦးဆုံး မိမိ
ကိုယ်ကိုယ် အထူးတလည် တန်ပြန်ပြီး စိုးမိုး နိုင်နင်းချင်သည့်စိတ်ဖြင့်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီးကို ခံစားရသည်။

“ခဲစ” ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့သည့်အခါတွင် သူမ၏
လင်ယောက်ျားဖြစ်သော “ဝါတာရ” အပေါ်မှာ သူမထားရှိနေသော အချစ်
မေတ္တာကို တမင်တကာကို အကြီးအကျယ်ချဲ့ကားပြီး ပြောကြားခဲ့သည်
ပေါ့။ သည့်အပြင် ကျွန်တော်ကလည်းပဲ သူမ ပြောစကားတွေထဲက တချို့
သော အပိုင်းကိုသာ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ဖြစ်သွားသလို ခံစားမိသည်
ကလွဲပြီး ဘာမျှ အထွေအထူးတော့ ခံစားမှု မရှိပါ။

“ခဲစ” က သူ့ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြွားဝါလိုမှု ပကာသန
စိတ်တွေလွှမ်းနေတယ်ဟုသာ မိမိ ယူဆခဲ့သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်
သူမက ကျွန်တော်၏ သနားကြင်နာခြင်းကို မခံယူလိုဘူး ဆိုသည့် အန်တု
လိုစိတ်၊ တန်ပြန်လိုစိတ်တို့၏ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ဤသို့လည်း ကျွန်တော် မိမိဘာသာ မိမိ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
ပြီးတော့မှ -

သူမ၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုကို ဖော်ထုတ်စေလိုသည့် ဇောစိတ်
ကပါ အချိန်ကို လှယူပစ်လိုက်သလို ပြင်းထန် မြန်ဆန်စွာ ပေါက်ပေါက်
မြောက်မြောက် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ကျင့်ကြံခိုင်းစေတော့သည် မဟုတ်ပါ။

လား။ အမှန်တကယ်ပဲ ကျွန်တော်က သူမကို လိမ်လည်သည်ဟု ဘာ
ကြောင့် ထင်ရသလဲဟု အမေးခံရလျှင် လိမ်တယ်လို့ ထင်လို့ပါဟု
ဖြေရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး
နေလို့ မဟုတ်လား”ဟု အပြောခံရ ပြန်ရင်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ
နဂိုကတည်းကဆန့်ကျင် ကန့်လန့် ပြောကြားဖို့ အကြောင်းရင်း မရှိပါ။
သို့သော် ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ အဲဒါဟာ သူ လိမ်ညာတာပဲလို့
ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ယခုထက်ထိအောင်ပင် ပိုပိုပြီး ယုံကြည်နေရပါ
သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို စိုးမိုးအနိုင်ကျင့်လိုစိတ်ကလည်း အဲဒီ
အချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို အားလုံး အပြည့်အဝ စိုးမိုးနေခဲ့ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ ဒါ့အပြင် မိမိက သည်လိုပြောရုံမျှနဲ့တောင် မျက်နှာ နီလာ
သလိုလို ဖြစ်သွားတာကို ရိပ်စားမိပါသည်။ ထိုထက် တကုာလောဘ
တရားနှင့် စိုးမိုးခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ထိုစိတ်က “ခဲစ” နှင့် ကာမဆက်ဆံမှု
မရလိုက်ဘူး ဆိုသည့် နှမြောတသစိတ်ဖြစ်ပြီး ဥပါဒါန် ဖြစ်နေသော
စိတ်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ရင့်ရင့်သီးသီး ဖော်ပြရလျှင် မိမိ
နှင့် ဆက်ဆံမည့်မိန်းမက “ခဲစ” မဟုတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရပါသည်။
ဘယ်မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ရတယ် ဆိုသည့် တကုာရာဂစိတ် သက်သက်သာ
ဖြစ်သည်။ အချုပ်ပြောရလျှင် ပြည့်တန်ဆာမကို ငွေပေးဆက်ဆံသည့်
ယောက်ျားတောင်မှ အဲဒီအချိန်တုန်းက မိမိလောက်တော့ ယုတ်မာ
ကြမ်းတမ်းမှုမရှိခဲ့ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေထိုကဲ့သို့ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ မိမိသည် “ခဲစ” နှင့် ဆက်ဆံ

ပေါင်းသင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပိုမိုဆိုရသော် “ခဲစ” ကို မိမိ ဖော်ကားဖော်ကား ပြုကျင့်ခဲ့သည် ဆိုပါစို့။

ကိုင်း . . . ယခု မိမိရပ်တည်ချက်ဘက်မှနေပြီး “ခဲစ” အပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရသည့် သံသယစိတ်ဆီ နောက်ကြောင်း ပြန်ကောက်ကြည့်ရလျှင် -

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ မိမိ “ခဲစ” ကို ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာ ကိုတော့ စင်စစ် မိမိကိုယ်တိုင်၊ အခုတစ်ခါထပ်ပြီး မေးမြန်းနေဖို့ မလိုအပ် ပါဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ သူမကို မုန်းတောင် မုန်းတီးခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် ပြောပါမည်။ သူမနှင့် ဖိုမဆက်ဆံမှု ပြီးစီးသွားသည့် အခါမှောက်ပြီး ငိုယိုနေသော သူ့ကို ကျွန်တော် အတင်းဆွဲထူကြည့်လိုက် သည်။ သည်အခါမှာ “ခဲစ” ဟာ အရှက်မရှိသည့် မိမိထက်ကို ပိုပြီး “အရှက်မရှိသည့်မိန်းမ” ဟု မြင်လိုက်ရပါသည်။ ဖရိုဖရဲ ပြိုပြေကျနေ သော ဖွာလန်ကြံဆံပင်၊ အလှပြုပြင်ထားသော ချွေးစို့မျက်နှာပြင်၊ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်တို့မှာ တစ်ခုဆို တစ်ခုမျှ လှကွင်းလှကွက်ရယ် ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ တကယ်လို့များ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်က သူမကို ချစ်နေမိခဲ့သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း၊ အဲဒီ အချစ်ဆိုတာက အဲဒီနေ့ အဲဒီ အချိန်ကို နောက်ဆုံးထားပြီး ထာဝရကွယ်ပျောက်သွားမည့် အချစ်မျိုးပါ။ ဒါမှမဟုတ်သေးဘဲ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန် ကာလ အတွင်းမှာ သူမကို မချစ်ခဲ့ဘူး ဆိုပြန်လျှင်လည်း အဲဒီနေ့ကစတင်ပြီး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ

မုန်းတီးမှုအသစ် မွေးဖွား ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပြီးပြီ ဆိုလျှင်လည်း မှားမည် မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ မိမိ မချစ်မနှစ် သက်သည့် မိန်းမအတွက် မိမိတကယ် မမုန်းတီးသည့် ယောက်ျားကို သတ်ဖြတ်မည်ဟု ကြံစည်နေရခြင်း မဟုတ်ပါလား။ သည်အကြောင်း ကလည်း မည်သူ့အပြစ်ပါဟူ၍ ပြောလို့ရမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်နှုတ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စတင်ပြောကြားလိုက် သည်။ “ဝါတာရု ကို “သတ်ပစ်ကြပါစို့ရဲ့” ။ ထိုကဲ့သို့ “ခဲစ” ၏ နားနားဆီ ကို ကျွန်တော်က ပါးစပ်နှင့်ကပ်ပြီး သည့်နှယ် တီးတိုး ပြောကြားလိုက် သည်။ ထိုအခါတုန်းက အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း သတိရလိုက်လျှင် မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ရှူးပေါက်နေသလားဟူ၍ သံသယမကင်း ဖြစ်သွားမိ သည်။ သို့သော် မိမိက ဤစကားကို ဘယ်လို တီးတိုး ပြောခဲ့သည်လား၊ မပြောခဲ့ဘူးလား။ ထိုသို့ ထင်မိခဲ့ရင်တောင်မှ အံကိုကြိတ်ပြီး ထိုသို့ ပြောခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့်များထိုသို့ တီးတိုး ပြောချင်ခဲ့ရပါသလဲ။ ယခုအချိန်ရောက်ခါမှနောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိရသော်လည်း မည်သို့မျှ ကောင်းစွာ နားလည်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် အကယ်၍ ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုလျှင် မိမိကပဲ အဲဒီမိန်းမကို အနိုင်ကျင့်ချင်သလောက် ကျင့်၊ မုန်းပြီးရင်းမုန်း၊ အမုန်းတွေက အထပ် ထပ်ပွားလာပြီး၊ သူမကို အဓမ္မကျင့်လိုတဲ့ စိတ်ကြမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး မခံ မရပ်နိုင်အောင် စိတ်တွေက ပြင်းထန်လာလို့ပါပဲ။ သည့်အတွက်ကြောင့် “ဝါတာရု” ဟု အမည်ရသော နန်းတော်စောင့် သူရဲကောင်း ဆာမူရိုင်း။

“ခဲစ” ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်ခဲရသော သူမ၏ လင်ယောက်ျားကို သတ်ဖြတ်ကြစို့ဟု “ခဲစ” ၏ နှုတ်မှ ပြောထွက်လာစေခြင်းနှင့် “ခဲစ” ကိုလည်း သည်အကြံကို လက်ခံစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက် ဆန္ဒနှစ်ခုစလုံးကိုပါ လုံးလုံးကြီး အပြည့်အဝ ကိုက်ညီနေလိုက် စေလိုခြင်းတို့ပါ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ဆိုးကြီး၏ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသူပမာ၊ မိမိမကျူးလွန်လိုသော လူသတ်မှုကို ဇွတ်အတင်း အဓမ္မ “ခဲစ” ကို တိုက်တွန်းရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဆိုသည့်တိုင်အောင် မိမိက “ဝါတာရ” ကို သတ်မည်ဆိုသော အကြောင်း က မလုံလောက်သေးပါဘူးဟုဆိုပါက “မာရပါပိယမ်” (Mārah Pā Pi-yan) (လူမသိနိုင်သောအင်အား) ဟု ပြောချင်ပြောနိုင်သည့် ဆိုရိုးစကား တစ်ခု ရှိသည်။

ထိုဆိုရိုး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒတွေကို မကောင်းဆိုးရွား အမှောင်လမ်းဆီသို့ ဆွဲချနေသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရုံက လွဲပြီး စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပါ။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော်သည် အစွဲကြီးကြီးနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တူညီသော အကြောင်းအရာကို ထပ်ကာတလဲလဲ “ခဲစ” ၏ နားနားကို ကပ်ပြီး တီးတိုး ပြောကြားခဲ့သည်သာ။

အဲသည်အခါကနေ အတန်လေးကြာတော့ “ခဲစ” သည် ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာကို မော့လိုက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့် ကြံစည်ချက်ကို လက်ခံပါမည့်အကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ သို့ပေမဲ့

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကြည့်ရင် “ခဲစ” က အခုလို လွယ်လင့်တကူ ဖြေကြားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ “ခဲစ” ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ယခုထိ တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးသေးသည့် “ထူးဆန်းသော တောက်ပမှု” သည် သူမ၏ မျက်စိထဲတွင် ဖြစ်တည်လာနေခဲ့သည်။

“အောင်မယ် အောင်မယ် ဒီမိန်းမ တယ်လေ” အဲသည်လိုစိတ်မျိုး ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သည်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ဖြုတ်ခြည်းဆို စိတ်ပျက်ကိုယ်ပျက် ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်၏ ကြောက်စရာကောင်းသော အကြံအစည်ကို မိမိ၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖော်ပြလိုက်သလို ပေါ်လာရပါတော့သည်။ သည့် နယ် စဉ်းစားနေသော အခိုက်အတန့်ကြားမှာလည်း အဲဒီမိန်းမ နန့်ကြောဆွဲမ၊ နဖူးရေခူးရေ ညံ့ဖျင်းလှသော သူမ၏ ယုတ်ညံ့ သိမ်ဖျင်းမှုတွေ ကလည်း မိမိကို အဆက်မပြတ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခဲ့တာတွေ နဂိုကတည်းက ခံစားခဲ့ရတာတွေပါ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ တမင်သက်သက် သူ့အကြောင်းထပ်မံပြီး ရှင်းပြနေဖို့ မလိုအပ်ပါ။ တကယ်လို့များ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ တောင်းဆိုချက် ကတိကဝတ်ကို အဲသည်နေရာမှာပဲ ဖောက်ဖျက်စေလိုခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ ဤကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်တတ်သော မိန်းမစားကို တန်ပြန်စော်ကားခြင်းဟု ခေါ်သော စော်ကားခြင်း၏ အောက်ဆုံးအဆင့် ငရဲသို့တိုင်အောင် တွန်းထိုး ချပစ်ချင်ခဲ့သည်။ အဲဒီနေရာမှာ မိမိသာဆိုပါက စိတ်ကောင်း

ထားမိမှာပါ။ ဥပမာ - "ခဲစ" လို မိန်းမမျိုးကို ကလူကျီစယ် လိုက်ချင်
 သော်လည်း၊ "ခဲစ" ၏ သစ္စာဖောက်မှုပေါ်မှာ အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်
 လာသည့် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်၍ ဖြစ်လာရသော ဒေါသ၏ နောက်ကွယ်
 တွင် ခိုလှုံလိုက်ချင်တာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပါ။ သို့သော် မိမိ
 အနေဖြင့် ခိုလှုံနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရဖို့ကိုလည်း မည်သို့မျှ မဖန်တီး
 နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အမှန်စင်စစ်မှာတော့ မိမိစိတ်အခြေအနေကို ဖောက်ထွင်း
 ကြည့်မြင်ခဲ့ရသလို မြင်ခဲ့သည်။ မျက်နှာ အမူအရာ မဆိုးမတွ ပြောင်းလဲ
 သွားသည့် ထိုမိန်းမ "ခဲစ" က မိမိမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်
 တုန်းကဖြစ်သည်။ မိမိစိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ကို ရိုးသားစွာ ဖြောင့်ချက်
 ပေးပြောရမည်ဆိုလျှင် သည်ပုံသည်နယ် စိတ်အခြေအနေတွေက
 ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။ မိမိက အချိန်နှင့် နေ့ရက်ကို ဦးစွာ သတ်မှတ်ပြီးတော့မှ
 "ဝါတာရ" ကို သတ်ကြပါစို့ဟု ကတိပြုကြရန် အခြေအနေကို ရောက်သွား
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် အကယ်၍သာ မိမိက "ဝါတာရ" အား
 သတ်မည်ကို လက်မခံဘူးဆိုလျှင် "ခဲစ" က မိမိကို လက်စားပြန်ချေမှာကို
 ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါ။ ယခု ကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်က နက်နက်
 ရှိုင်းရှိုင်းကြီး ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အုပ်စိုးနေပြန်သည်။
 သတ္တိကြောင်လှသူ၊ သူရဲဘောကြောင်သူကြီးရယ်လို့ ပြက်ရယ် ပြုချင်
 ကြသူတွေက ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ကြစမ်းပါစေ။
 စင်စစ်မှာတော့ အဲဒီတုန်းက "ခဲစ" အကြောင်းကို တကယ်ဂယနက

မသိခဲ့သေးတဲ့ လူမျိုးကသာ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကြံပြောဆိုကြတာမျိုး
 ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အကယ်၍ မိမိက "ဝါတာရ" ကို မသတ်မိလျှင်လည်း "ခဲစ" ကိုယ်
 တိုင်ကပင်၊ မသတ်ချင်ပေမဲ့လည်း သူမ၏ ပယောဂကြောင့် တစ်နည်း
 နည်းနှင့်ကိုဇကန်မှချကျွန်တော်အသတ်ခံရလိမ့်မည်။ အဲသည်လိုအခြေ
 အနေမျိုးအထိ ကျွန်တော် ရောက်သွားမည်ဆိုရင်တော့ မိမိဘက်ကပဲ
 "ဝါတာရ" ကို သတ်ပစ်လိုက်ရတော့မှာပါပဲ။

မျက်ရည်မထွက်ဘဲ ငိုယိုနေသော "ခဲစ" ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
 သည့်အခါ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာ ထိုသို့ ယူဆလိုက်
 မိခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ကြောက်ရွံ့နေသောစိတ်က သည့်ထက် ပိုမိုလာစေရန် မိမိ
 ကတိပြုပြီးသည့်နောက် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော "ခဲစ" သည် သူမ
 ပါးချိုင့်ကို တွန့်ရှုံ့လိုက်ပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရယ်ချလိုက်တာကို
 မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းက သက်သေ ပြလိုက်ခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

မိမိသည် ထိုကဲ့သို့ ကျိန်စာသင့်သည့် ကတိပြုမှုအတွက် ညစ်ပတ်
 ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည်ထက် ပိုပြီးတော့ ညစ်ထေးရွံရှာစရာကောင်းသော
 စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေလိုက်ပြီး အခု နောက်ထပ် "လူသတ်မှု" ဆိုသည့်
 ဖြစ်မှုကိုပါ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ကျူးလွန်သွားစေခြင်း ဖြစ်တော့
 မည်။ အကယ်၍ ဤညမှာ အလျင်စလို ဤကတိ ပျက်ကွက်သွားမယ်

၁၉၄ □ သင်းသင်းနိုင်

ဆိုရင်တော့ အဲဒါကိုလည်း မိမိအနေနှင့် သည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ တစ်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ကတိပြုလိုက်မှု၏ ထိရောက်မှုလည်း ပါမည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က မိမိသည် လက်စားချေမှုကို ခံနိုင်ရည်မရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ အဲဒါလည်း လုံးဝ လိမ်ညာပြောခြင်း မရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ အဲဒါကလည်း လုံးဝ လိမ်ညာပြောခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် ဒါအပြင် တစ်ခုခုတော့ ရှိရဦးမည်။ အဲဒါကတော့ ဟောသည် သတ္တိ သူရဲဘောကြောင့်သည့် မိမိဆိုသော ကိုယ်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် ပြီး အပြစ်မရှိသော တစ်ပါးသော ယောက်ျားကို သတ်ခိုင်းစေလိုက်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြီးမားသော အင်အားကကော ဘာများလဲ။ ဘယ်က ပေါ်လာရတာလဲ။ ဘာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ နားမလည်ပေမဲ့လည်း အကြောင်းကို စစ်ကြည့်ပြန်တော့ မိမိအနေနဲ့ သူမကို နိမ့်ချ ရှုံ့ချလွန်းရာ ရောက်နေပြန်သည်။ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ မုန်းတီးနေပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိက သူမကို ချစ်ချင်နေသေးသည့် အတွက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော် "မိရိတိုး" သည် ဤကဲ့သို့ အကြောင်းခြင်းရာ အမျိုးမျိုး တွေကိုဆက်လက် လှည့်ပတ် စဉ်းစားနေရင်း၊ နောက်ထပ် နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ပြောမထွက်လာတော့ပါဘူး။

“လမင်းရဲ့အလင်းရောင်”

တစ်နေရာရာမှာ ထိုခေတ် (၁၁ ရာစုနှစ်လောက်)က ခေတ်စား ခဲ့သော ခေတ်ပေါ်တေး သီဆိုနေသံကို ကြားလာရတယ်”

လူသားတို့၏ စိတ်ဟူသည် ဧကန်အမှန် မောဟ (အလင်းမဲ့ မှောင်ခြင်း) နှင့် မကွာခြားပါ။ ကိလေသာမီးတွေ သက်သက်ကသာ လောင်ကျွမ်းပြီး မလွဲမသွေ ကွယ်ပျောက်သွားရမှာကတော့ “အသက်” ပါပဲ။

ညကာလ။ “ခဲစ” သည် အိပ်ရာ အပြင်ဘက်မှာရှိသော မီးတိုင် အလင်းကို ကျောခိုင်းထား၍ “ကီမိုနို” အင်္ကျီ လက်အစွန်းဖျားလေးကို ကိုက်လိုက်ပြီး စဉ်းစားတွေးတော၍ နေသည်။

သူမတစ်ကိုယ်တည်းပြောကြားနေသည်မှာ “ဟိုလူ” “မိရိတိုး” က လာမှလာပါဦးမလား၊ မလာတော့ဘူးလားနော်။ ဧကန်မုချ မလာတော့ ဘူးရယ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေသော်လည်း မကြာတော့ မည့် အချိန်မှာ လမင်းကလည်း နိမ့်စောင်း၍ ဆင်းလာပါတော့မယ်။ ညဉ့်နက်ချိန် ရောက်တော့မယ့် တိုင်အောင် သူ့ရဲ့ခြေသံကိုတောင်မှ မကြားရသေးတာကို တွေးကြည့်လိုက်တော့၊ ဟယ် . . . ရုတ်တရက် ကြီး သူကများ သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲသွားလေပြီလားဟင်။ ဖြုတ်ခြည်း တကယ့်ကို မလာချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး မလာတော့တာ များလား၊ မလာဖြစ် တော့ရင်ကော၊ မလာဖြစ်တော့ရင်လား...

ဟာ ကျွန်မကတော့ ပြည့်တန်ဆာမလိုပဲ အဲဒီလောက် လုံးဝ ရှက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဟောဒီမျက်နှာနဲ့ နေမင်းကြီးကို နောက်တစ်ခါ

မျှော်ကြည့်ဖို့မဝံ့ရဲတော့ပါဘူး။ အဲဒီလောက်အရှက်နည်းပြီး၊ ဆိုးရွားလှတဲ့ အဖြစ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်မက လုပ်နိုင်တာပါလိမ့်မလဲနော်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်မလည်းပဲ လမ်းဘေးမှာ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အလောင်းနဲ့ လုံးဝ မကွာခြားတော့ဘူးလား။ အစော်ကားလည်းခံရ၊ အနင်းခြေလည်း ခံရပြီး၊ နောက်ဆုံးမှာ ဟောဒီ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရှိုးအပြစ်နေရတာလေ။ “ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ” ဆိုသလို တကယ်လို့များ ကျွန်မက ဒီအတိုင်း နေသွားရမယ်ဆိုရင်တော့ တကယ် တမ်းသေဆိုပြန်တော့လည်း မသေနိုင်သေးပါဘူးလေ။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း” ဒီဟာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဟိုလူကြီးကတော့ ဆက်ဆက်ကြီး လာမှာပါလေ။ ကျွန်မ အရင် သူနဲ့ ခွဲခွာခါနီး အချိန်မှာ သူ့မျက်စိကို ခိုးကြည့်မိလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူမလာနိုင်ဘူးရယ်လို့တော့ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ သူ ကျွန်မကို ကြောက်နေ တယ် ကျွန်မကို မုန်းမုန်းပြီး၊ ဖော်ကားပြီး၊ အဲဒါတောင်မှ မလာသေး တာကိုက ကျွန်မကို သူက ကြောက်ရွံ့နေတယ်လို့ ထင်တယ်လေ။

ကျွန်မဟာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မယုံကြည်စိတ်ချနေရင် သူတကယ် ကို ဆက်ဆက်လာမယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သူ့ကို ယုံကြည် အားကိုးနေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ စိတ်ပေါ် မှာလည်းပဲ အားထားကိုးကွယ်နေမိတယ်။ ဟယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ်ထားက ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ သူ့ရဲ့ ယုတ်ညံ့

လှတဲ့ ကြောက်လန့်ခြင်းကိုပါ ကျွန်မ အားကိုးနေမိပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့လည်း ကျွန်မက ခုလို ခန့်မှန်းပြီး ပြောလိုက်ရတာပါ။ သူကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေးကို တိတ်တခိုးလာမှာ မုချကေန် ပါပဲ။

ပြောလို့သာပြောရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားမကိုးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတဲ့ ကျွန်မဟာ ဘယ်လောက်တောင်များ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ် ဆင်းရဲ ဖြစ်ရပါလိမ့်မလဲ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်တုန်းကလို့ ပြောတာထက် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲ ဟို “မိုရီတိုး” နဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နေ့အထိလို့ ပြောတာက အနီးစပ်ဆုံး ပိုပြီးမှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတစ်ရက်တုန်းကပေါ့ “နိုရိုမိုဝင်” မိသားစုဝင် အဒေါ်တော်စပ် သူ့ရဲ့ အိမ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တုန်းကလေ။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်မက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကလေး ကြည့်လိုက်ရုံလေးနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုးမှုကို ထင်ဟပ်ပြီး သိသွား ခဲ့လေသလား။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက ဘာမျှမသိသလို မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်မ ကိုလည်း အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်သလိုလိုနဲ့ ချိုသာညင်းပျောင်းတဲ့ အသံ နဲ့စကားပြောဆိုလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမိမိဟာ ရုပ်ဆိုးတယ် လို့ အသိခံလိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်က ဘာဖြစ်လို့များ သူ အဲဒီလို စကားမျိုး တွေ့နဲ့ ချော့ချော့မော့မော့ ပြောဆိုနေတာကို ခံနေခဲ့ရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်မ

မခံချိမခံသာ ဝေဒနာကို သက်သက်ခံလိုက်ရတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းသွားရတယ်။ ကလေး ဘဝတုန်းက နို့ထိန်းသူရဲ့ အပွေအပိုက် ပြုစုအယုအယကို ခံယူရင်းနဲ့ လကြတ်တာကို ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရဖူးတဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကို ပြန်အမှတ်ရမိ တယ်။ အဲဒီကြောက်ရွံ့မှုကို ခံစားခဲ့စဉ်တုန်းက စိတ်အခြေအနေနဲ့ ခု ခံစား နေရတဲ့ ခံစားချက် စိတ်အခြေအနေတွေကို နှိုင်းစာကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ ကလေးဘဝတုန်းက ခံစားချက်ဟာ အခုလက်ရှိခံစားနေရမှုထက် ဘယ် လောက်တောင်မှ သက်သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့ပါလဲဆိုတာ မသိတော့ပါ ဘူး။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အမျိုးမျိုးသော အိပ်မက်ဆန္ဒတွေဟာ တစ် နေရာရာမှာ တစ်ချိန်တည်း ပျောက်ကွယ်လို့ သွားရပါတော့မယ်။ အဲသည် နောက်မှာ မိုးတွေသာ ရွာချနေတဲ့ မိုးလင်းခါနီး အချိန်အခါကိုပဲ လွမ်းဆွတ်မှုချည်း သက်သက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝိုက်ကို ငြိမ် သက်တည်ငြိမ်စွာ ပိုင်းပတ်ခြံရံထားနေသလိုပါပဲ။ အဲဒီလို လွမ်းဆွတ် မှုနဲ့ ကျွန်မ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရင်း သေသွားသလိုလို ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဲဒီ “မိရိတိုး” ဆီမှာ နောက်ဆုံးမှာ အပ်နံထားခဲ့မိ လိုက်ပါတော့တယ်။

ချစ်လည်းမချစ်၊ မုန်းလည်း မုန်းတီးနေတယ်။ ကျွန်မအပေါ် ရှုတ်ချတတ်တဲ့ တဏှာကြီးလွန်းလှတဲ့ အဲဒီလိုလူအတွက်.....

“ကျွန်မဟာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးခြင်းကို ဖော်ညွှန်းပြဆိုနေတဲ့ ဒီလွမ်းဆွတ်မှုကို သည်းမခံနိုင်တော့တာ များ

လား။ တစ်ခါ ဟိုလူ “မိရိတိုး” ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မ မျက်နှာကို မှေး ကပ်တွယ်ငြိစေလိုက်မိခဲ့တယ်။

အဲဒီအခါမှာ အဖျားတွေ တက်လွန်းအားကြီးလွန်းပြီး အပူရှိန်တွေ က ထိုးတက်လာသလို ဖြစ်သွားမိခဲ့တဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် တစ်ခဏမှာ ပတ် ဝန်းကျင် အရာအားလုံးကို လှည့်စားလိုက်မယ်ဆိုပြီး ကြံစည် လုပ်ဆောင် ပေးနေလိုက်လေရောသလား။

ဒါမှမဟုတ်ရင် နောက်တစ်ကြိမ် သူ့လိုပဲ ရွံရှာစရာကောင်းလှတဲ့ စိတ်သဘောထားသက်သက်နဲ့ ကျွန်မ အလှုပ်ရှားခံနေခဲ့တာလေများ လား။ အဲဒီလောက် ထင်မှတ်ရသလောက်ကိုပဲ ကျွန်မကတော့ ရှက်လှပါပြီ။ ရှက်လှချည့်ရဲ့၊ ရှက်လှချည်ရဲ့၊ အထူးသဖြင့် ဒီလူရဲ့ လက်မောင်းတွေကြားက လွတ်မြောက်သွားပြီး ထပ်ပြီး လွတ်မြောက် လာခဲ့တဲ့ ဟောဒီ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်အထိများ ကျွန်မဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှတယ်လို့ ထင်မှတ်မိ ပါလိမ့်မလဲ။ ဒါကြောင့် မခံမရပ်နိုင် မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရတာရယ်၊ လွမ်း ဆွတ်ဖွယ် ကောင်းတာတွေရယ်ကြောင့် ကျွန်မ မငိုတော့ပါဘူးရယ်လို့ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း မျက်ရည်တွေက အဆက် မပြတ် တဖြိုင်ဖြိုင် ကျဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို မျက်ရည်ကျလာခြင်းက မိမိရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ခန္ဓာကိုယ် ကို အဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းနည်းမိရတဲ့ အကြောင်း

ရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို အဖျက်ဆီးခံရုံ တင်မက၊ မိမိသိက္ခာကိုပါ အဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ရင်းသာ ဖြစ်တယ်။ အမှန်စင်စစ် ပြောရရင် “အနာကြီးရောဂါ စွဲ နေတဲ့ ခွေးပမာ” ဖြစ်ရပါတယ်။ အမှန်းတီးလည်းခံရ အညည်းပန်းလည်း ခံရတယ် ဆိုသလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ပြောကြပြောကြ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ သည်နယ် ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဟာ တကယ် ဘာတွေများ ပြုမူနေခဲ့ပါသလဲ။ အခု ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒါကလည်း ဟိုးရှေးအရင်ကာလက မှတ်သား ထားချက်လို မြင်မိပါတယ်။ မှန်မှန်ဝါးဝါးသာ မှတ်မိပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ဟိုအချိန် ကျွန်မရှိကြီးတင် ဝိုကြွေးနေတဲ့ အကြားမှာ ဟိုလူ “မိရီတိုး” ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးက ကျွန်မရဲနားနားကို လာထိမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပူပူလောင်လောင် အငွေ့နဲ့ အတူတူ တီးတိုးသံ လေးကိုကြားခဲ့ရတယ်။

“ဝါတာရုကို သတ်လိုက်ကြစို့လား” တဲ့။ အဲဒီလို တိုးတိုးလေး ပြောလာတဲ့စကားကို ကျွန်မအနေနဲ့ အခုထက်ထိတောင်မှ နား မလည်နိုင်တဲ့စိတ်က အဆန်းတကြယ် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာခဲ့ရပါ တယ်။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေ ရောသလား။ တကယ်လို့ လသာနေ တယ်လို့ ပြောရင်တောင်မှ အဲဒီပြောဆိုမှုကလည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှား လာတဲ့ အကြောင်းရင်းစိတ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း ဒါဟာ ဘာပဲပြောပြော နေမင်းရဲ့အလင်းရောင်နဲ့ မတူပါ။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုရဲ့

စိတ်အခြေအနေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်း လက်စသတ်တော့ ကျွန်မဟာ ဟောဒီလို ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းလှတဲ့ အပြောအဆိုနဲ့ အချော အမော့ ခံလိုက်ရတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဪ... ကျွန်မက ဣတ္ထိယလေ။ ဣတ္ထိယ မိန်းမသားဆိုတာမျိုးက မိမိရဲ့ခင်ပွန်းယောက်ျား ကို သေကျေသွားစေရုံနဲ့ အားမရသေးဘဲ တခြားတစ်ပါး ယောက်ျားရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခံယူရတာက ပိုပြီးတော့တောင်မှ ရွန်းရွန်းပပ ကြွကြွရွရွ နေနိုင်ပါသလော။

ကျွန်မဟာ အဲဒီလသာညရဲ့ ထွန်းပသာယာမှုနဲ့တူတဲ့ လွမ်းဆွတ် မှုတွေနဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်နဲ့ အတန်ကြာ ကာလနောက်တွင် ဆက်တိုက် ဝိုကြွေးနေမိခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းကမှ...

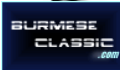
ကျွန်မဟာ “မိရီတိုး” ရဲ့ လမ်းညွှန်ပြမှုအောက်မှာ ကိုယ့်လင် ယောက်ျားကို သတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ဘယ်တုန်းက ပေးမိခဲ့ပါသလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကတိကို ပေးမိတာနဲ့ အတူ ကျွန်မကတော့ ရှေးဦးစွာ ပထမ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား “ဝါတာရု” အကြောင်းကို သတိတရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ပြောကြားပါရစေ။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်မ “အစော်ကား သက်သက်ခံလိုက်ရတဲ့နေ့” လို့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မ တထစ်ချ တိတ်တဆိတ်ကလေး တွေးတောခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ပြောဆိုရ ခြင်းမှာ အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းအကြောင်းပေါ့။ အဲ ဟိုလေ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နဲ့ မဝံ့မရဲ နေတတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျား

အကြောင်းကို၊ အို . . . ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မကို ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား “ဝါတာရ” က တစ်ခုခုပြောတဲ့ အခါတုန်းကဆိုရင် ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်သော သူ့ မျက်နှာထားကို ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ ထင်ထင်လင်းလင်းကြီး အမှတ်ရနေ မိပါတယ်။ ကျွန်မ အခုလို သူ့ကို သတ်မယ်လို့ ကြံစည်မှုက အမှတ်မထင် ရင်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကလည်း ပြောရရင် သူ့ရဲ့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မျက်နှာထားကို ပြန်သတိရလိုက်တဲ့ စိတ်တစ်ခဏပဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မလည်း သေမယ်လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ခဲ့တာကို ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

သို့သော် အငိုရပ်သွားပြီး ကျွန်မက မျက်နှာကို မော့လိုက်ပါတယ်။ မိုရီတိုး (Moritoo) ဟိုလူရဲ့ မျက်နှာထားပုံကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူက အရင်အတိုင်းပါပဲ။ မထူးခြားပါဘူး။ Moritoo မိုရီတိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရုပ်ဆိုးမှုကို ပြန်တွေ့ရပြန်တဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိအဟုန်က တစ်ခါတည်း ပျောက် ကွယ်သွားပြီဟု စိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ခံစားမှု ဝေဒနာကတော့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ငယ်စဉ်တုန်းက နို့ထိန်းသည်မနှင့် အတူ မြင်ဖူးခဲ့သော လကြတ်ခြင်း ရလဒ်ဖြစ်သော အမှောင်ထုကို နောက်

တစ်ခါ ပြန်သတိရသွားစေလိုက်သည့် ဝေဒနာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုဝေဒနာ သည် ဒီလို ဝမ်းမြောက်မှုပီတိ ဝေဒနာအောက်တွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပြုနေသော မကောင်းဆိုးရွား အမျိုးမျိုးကို တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း မှာ ထုတ်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ အလားသဏ္ဍာန် တူနေပါတယ်။

ကျွန်မ မိမိလင်ယောက်ျား နေရာမှာသာ အစားဝင်ပြီး မိမိပဲ အသတ်ခံလိုက်မယ် ဆိုပြန်တော့လည်း အဲဒါကလည်း အမှန်တကယ် တော့ ကိုယ့်လင်ကို ကိုယ်ချစ်နေခဲ့တာကြောင့်ပေးလား။ ဟင့်အင်း ဟင့် အင်း ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒီလို အနေအထား အခြေအနေ အရ ပြောရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆင်ခြေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဟိုလူ “မိုရီတိုး” နဲ့ မိမိ ဆက်ခံခဲ့တဲ့ အပြစ်သဗ္ဗယ် လျော်ကြေးပေးမယ်လို့ ဆိုလိုချင်တဲ့ စိတ်သဘောမျိုး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ သတ္တိမရှိတဲ့ ကျွန်မက မိမိမှာ စိတ်ကောင်းလေးရှိတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ လောကရှိ လူအများကို နည်းနည်းလေးလောက်တော့ ပြချင်တဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေတဲ့ လောကီသားလောဘသမား ကျွန်မပါပဲ။ အဲဒါကိုတော့ လောကီသားတွေ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပိုပြီးတော့ ယုတ်ညံ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပိုလို ပိုလို့တောင်မှ စိတ်ဓာတ်က ညံ့ဖျင်း သေး သိမ်ခဲ့ပါတယ်။

မိမိလင်ယောက်ျားအစား “အပြစ်ခံလိုက်မယ်” ဆိုတဲ့ ဟန်ပြ သရုပ်ဆောင်မှုအောက်မှာ ကျွန်မဟာ “မိုရီတိုး” ရဲ့ မုန်းတီးခြင်း၊ ရှုတ်ချ

အထင်သေးခြင်းတွေ အပေါ်မှာ ထပ်ပြီးတော့ သူ ကျွန်မကို ကလူကျီစယ် ဆော့ကစားခဲ့တာတွေ၊ အဲဒီလိုဆိုးရွားလှတဲ့ တဏှာလောဘတွေကို ကလွဲစား ပြန်ချေလိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ ကြံရွယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီလို ပြုမူချင်လို့ကို သက်သေသာဓကနဲ့ ပြောပြရရင် “မိရီတိုး” ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မ ကြည့်မိခဲ့တုန်းက လသာတဲ့ အလင်းရောင်ပမာထူးထွေ ဆန်းပြားလှတဲ့ သက်ဝင်မှုစိတ်ကလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်ချည်း သက်သက်ကသာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကို အေးခဲသွားစေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မက မိမိလင်ယောက်ျားအတွက် အသေခံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအတွက်ပဲ ကျွန်မ အသေခံတော့မယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်နှလုံးသားကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပေးခိုင်းမှာ ဖြစ်ပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရတာရယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အစွန်းအထင်း ခံခဲ့ရတဲ့ နာကြည်းမှုရယ်။ အဲဒီ အချက်နှစ်ချက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သတ်သေပါတော့မယ်။

ကျွန်မဟာ အသက်ရှင်နေရကျိုးမနပ်ရုံသာမက သေး။ သေရကျိုးတောင်မှ မနပ်မယ့် ကျွန်မပါလား။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို သေရကျိုးမနပ်မယ့် သေပုံသေနည်းကတောင်မှ အသက်ရှင်နေရတာထက်စာရင် ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်စရာကောင်းခဲ့ပါသလဲဆိုတာ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက ဇွတ်အတင်းပဲ ပြုံးပြီး ရယ်လိုက်ရင်း

က “မိရီတိုး”နဲ့ အတူတကွ မိမိရဲ့ လင်ယောက်ျားကို သတ်ကြမယ်လို့တောင် တစ်ခါထပ်ပြီး ကတိပြုခဲ့သော ကျွန်မရဲ့ စကားတွေက တစ်ဆင့် မတော်တဆ တကယ်လို့များ ကျွန်မအနေနဲ့ ကတိမတည်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အခါကျရင်တော့ “မိရီတိုး”က ဘယ်လိုများ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပြုမူခြင်းမျိုး ပြုမူပါလိမ့်မလဲ။ ကဲ အဲဒီလိုဆိုရင် လာပါမယ်လို့ ကတိသစ္စာတောင်မှ ပေးသွားတဲ့ “မိရီတိုး” ဟာ ဟော ဒီညမှာ တိတ်တခိုးလေး ရောက်မလာတော့ဘူးလို့လည်း ပြောထိုက်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဟယ်... ဟောဟိုကအသံက လေတိုက်သံပါလား။ ဟိုနေ့တုန်းကတည်းက မွန်းကျပ်နေခဲ့တဲ့ အတွေးတွေဟာ ဒီကနေ့ညကို နောက်ဆုံးထားပြီး ကုန်ဆုံးသွားတော့မှာမို့လို့ တွေးမိရင် စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားမှာပဲလို့ ခံစားခဲ့ပါတယ်။ နံနက်ခင်း နေမင်းကြီးကတော့ ခေါင်းပြတ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အလောင်းကောင်ပေါ်မှာ ဆောင်းတွင်း အချိန်ကာလရဲ့ အေးတစ်မို့စိမ့် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့နေရောင်ခြည်လေးတွေနဲ့ မုချဒကန် နေထိုးစိုက် လာနေစေမှာပါပဲ။

ကျွန်မအလောင်းကို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားကတော့ “ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း” နဲ့ ဖြစ်နေရော့မှာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျား အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ သတိမရချင်တော့ပါဘူး ကျွန်မရဲ့ လင်က ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျတော့ သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲ။ ခံစားရမလဲဆိုတဲ့ “အင်အား” ကလည်း ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး။

ဟိုးအရင်တုန်းကလည်း ကျွန်မအနေနဲ့က တစ်ဦးတည်းသော
ယောက်ျား သူတစ်ယောက်တည်းကလွဲပြီး မချစ်တတ်ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့
တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ရတဲ့အိဒီယောက်ျားက ဒီကနေ့ညမှာ ကျွန်မကို
လာသတ်တော့မှာပါ။ ဟောသည်မှာရှိနေတဲ့ မီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်
ကလေးကသာပဲ ကျွန်မအတွက် သာယာညင်းပျောင်းဖွယ် ဖြစ်လို့နေ
ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဟို ကျွန်မချစ်ရတဲ့ “မိုရီတိုး” ရဲ့ရက်စက်မှု ညှဉ်းပန်းမှု
အစုစုကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့...

“ခဲစ” သည် မီးတိုင်က လင်းနေသောမီးကို မှုတ်လိုက်ပြီး ငြိမ်း
သတ်လိုက်ပါတော့သည်။ မကြာတော့မည့် အချိန်ကာလမှာတော့
အမှောင်ထဲက မထင်မရှား တံခါးကို မ.ပြီး မြှင့်တင်ဖွင့်လိုက်၍ ပွင့်သွား
သော မသဲမကွဲအသံ။ ထိုတံခါးပွင့်သွားသည့် အသံနှင့်အတူ ဝိုးတိုး
ဝါးတား သာယာရွှန်းလဲ့နေသော လအိအရောင်...

သင်းသင်းနိုင်

